GUILLAUME MUSSO

DUPĂ ȘAPTE ANI...

GUILLAUME MUSSO

DUPĂ ŞAPTE ANI…

Titlul original: *7 ANS APRÈS*, 2012
Traducere din limba franceză şi note de Liliana Urian

Guillaume Musso (născut în 1974) este unul dintre cei mai populari scriitori francezi contemporani. Se prezintă simplu: „Guillaume Musso, născut la Antibes, romancier.” Încă de la vârsta de zece ani a fost sigur că va scrie romane. Mama lui, bibliotecară, i-a trezit gustul pentru literatură, hrănindu-l cu „Proust la biberon”. La nouăsprezece ani, Musso a plecat în Statele Unite ale Americii, unde s-a îndrăgostit de New York. S-a întors în Franţa plin de idei pentru romanele sale. A debutat în 2001, cu romanul *Skidamarink*. Ideea romanului care i-a adus celebritatea *(Et Après*, 2004) i-a venit după ce a trecut printr-o experienţă terifiantă: la douăzeci şi patru de ani, a suferit un grav accident de maşină, care l-a făcut să reflecteze la sensul vieţii şi la posibilitatea ca ea să se sfârşească pe neaşteptate. Următoarele sale romane – *Sauve-moi* (2005), ***Vei fi acolo?*** *(Seras-tu là?* 2006; Editura ALLFA, 2010), *Parce que je t’aime* (2007), *Je reviens te chercher* (2008), ***Ce-as fi eu fără tine?*** *(Que serais-je sans toi?* 2009; Editura ALLFA, 2011), ***Fata de hârtie*** *(La fille de papier,* 2010 Editura ALLFA, 2012), ***Chemarea îngerului*** *(L’appel de l’ange,* 2011 Editura ALLFA, 2013), ***După şapte ani…*** *(7 ans après… 2012*; Editura ALLFA, 2013) – au fost la fel de bine primite de public, unele fiind în curs de adaptare cinematografică.

Vocea autorului: „Scriu întotdeauna cărţile pe care mi-ar plăcea şi mie să le citesc. Romanele mele îmbină mai multe genuri: sunt şi poveşti de dragoste, au şi elemente de thriller şi roman poliţist.” **Guillaume Musso**

Prima parte
Un acoperiş în Brooklyn

„Ca să mergi cu maşina
la întâmplare, trebuie să fii singur.
Când eşti în doi, întotdeauna te duci undeva.”

Alfred Hitchcock, *Vertigo*

1

Ghemuită sub plapumă, Camille se uita din fundul patului la mierla care stătea pe pervazul ferestrei. Vântul de toamnă se auzea şuierând la geam, iar soarele se juca printre frunzele copacilor, proiectându-şi razele aurii pe pereţii verandei. Deşi plouase toată noaptea, cerul era acum de un albastru senin care anunţa o frumoasă zi de octombrie.

Culcat la piciorul patului, un golden retriever cu blana gălbuie înălţă capul, adulmecând parcă ceva.

— Vino, Buck, vino, frumosule! îl invită Camille, bătând cu palma pe pernă.

Câinele nu se lăsă rugat. Dintr-un salt, ajunse lângă stăpâna lui pentru a-şi primi porţia de dezmierdări matinale. Adolescenta îl alintă, mângâindu-i capul rotund şi urechile lungi, apoi făcu un efort să se scoale.

„La treabă, leneşo!”

Fata se smulse cu părere de rău din aşternutul cald al patului. În doi timpi şi trei mişcări, îşi trase pe ea un trening, se încălţă cu bascheţii şi îşi strânse părul blond într-un coc neglijent.

— Haide, Buck, mişcă-te, grăsanule, mergem să alergăm! strigă ea luând-o cu viteză pe scara ce ducea în salon.

Organizate în jurul unui vast spaţiu central, cele trei etaje ale casei erau scăldate în lumină naturală. Elegantul *townhouse* din piatră brună aparţinea familiei Larabee de trei generaţii.

Era un triplex cu interior modern şi sobru, cu încăperi luminoase şi pereţi ornaţi cu picturi din anii 1920, semnate de Marc Chagall, Tamara de Lempicka şi Georges Braque. În pofida tablourilor, decorarea minimalistă te ducea cu gândul mai mult la reşedinţele din Soho şi TriBeCa decât la cele din conservatorul Upper East Side.

— Tată? Eşti aici? întrebă Camille intrând în bucătărie.

Îşi turnă un pahar cu apă rece, uitându-se în jur. Tatăl ei îşi luase deja micul dejun. Pe barul lăcuit, o ceaşcă pe jumătate goală şi un rest de covrig stăteau lângă *Wall Street Journal*, pe care Sebastian Larabee îl răsfoia în fiecare dimineaţă în timp ce-şi bea cafeaua, şi un exemplar din *Strad*[1].

Ciulind urechea, Camille auzi zgomotul duşului de la etaj. După toate aparenţele, tatăl ei era încă în baie.

— Hei!

Îl atinse uşor cu palma pe Buck şi închise uşa frigiderului ca să-şi împiedice câinele să înhaţe resturile unui pui la rotisor.

— O să mănânci mai târziu, pofticiosule!

Cu căştile pe urechi, Camille ieşi din casă şi o luă în sus pe stradă, cu paşi mici.

Locuinţa familiei Larabee era situată între Madison şi Park Avenue, în dreptul Străzii 74, pe o alee drăguţă, mărginită de copaci, în ciuda orei matinale, cartierul era deja animat. Taxiurile şi limuzinele defilau prin faţa reşedinţelor particulare şi ale imobilelor elegante. Încorsetaţi în uniformele lor, portarii făceau exces de zel într-un balet ameţitor, strigând după taxiurile galbene, deschizând portierele şi punând gentile în portbagaje.

Cu paşi mărunţi şi grăbiţi, Camille ajunse pe Fifth Avenue, apoi o luă pe Millionaire’s Mile, aleea miliardarilor, pe care se înşirau, de-a lungul lui Central Park, cele mai prestigioase muzee ale oraşului: Met, Guggenheim, Neue Galerie…

— Hai, frumosule, fă un efort dacă vrei să fii în formă! îi zise ea lui Buck, luând-o la fugă pentru a intra pe pista de jogging.

Când fu sigur că fiica lui plecase de acasă, Sebastian Larabee ieşi din baie şi se duse în camera ei pentru inspecţia săptămânală. O instituise atunci când Camille ajunsese la pubertate.

Cu privirea posomorâtă şi sprâncenele încruntate, Sebastian nu era în toane prea bune, fiindcă, de mai multe săptămâni, i se părea că fiica lui e mai secretoasă, mai puţin preocupată de lecţii şi de cântatul la vioară.

Sebastian cercetă încăperea din ochi: o imensă cameră de adolescentă, în nuanţe pastel, din care se degaja o atmosferă liniştitoare şi poetică. La ferestre, nişte draperii vaporoase străluceau în lumina soarelui. Pe patul mare, nişte perne colorate şi o pilotă făcută grămadă. Cu un gest maşinal, Sebastian împinse pilota şi se aşeză pe pat.

Luă smartphone-ul care zăcea pe noptieră. Fără nicio mustrare de conştiinţă, introduse cele patru cifre ale parolei pe care le văzuse pe furiş într-o zi, când Camille dădea un telefon în faţa lui fără să fie atentă. Aparatul se deblocă. Sebastian simţi un puseu de adrenalină invadându-i corpul.

De câte ori se aventura în viaţa intimă a fiicei lui, se temea de ceea ce ar putea să descopere.

Până în acel moment, nu găsise nimic şi totuşi continua…

Verifică ultimele apeluri făcute şi primite. Cunoştea toate numerele: cele ale colegelor de la liceul St. Jean Baptiste, cel al profesoarei de vioară, cel al partenerei de tenis…

Niciun băiat. Niciun intrus. Nicio ameninţare. Uf, ce uşurare!

Derulă fotografiile înregistrate recent. Nimic grav. Nişte poze făcute la petrecerea de aniversare a micuţei McKenzie, fata primarului, cu care Camille mergea la şcoală. Ca să nu-i scape nimic, dădu zoom pe sticle pentru a se asigura că nu conţineau alcool. Erau doar sticle de Coca-Cola şi suc de fructe.

Trecu la e-mailuri, SMS-uri şi istoricul intrărilor pe Internet şi messenger. Şi aici toate contactele erau cunoscute, iar conţinutul conversaţiilor, inofensive.

Se mai linişti puţin.

Lăsă telefonul, apoi se uită la obiectele şi hârtiile de pe birou. Un laptop era la vedere, dar Sebastian nu-i dădu nicio atenţie.

În urmă cu şase luni, instalase pe computerul fiicei lui un *keylogger.* Era un soft spion care îi permitea să primească un raport cu privire la site-urile accesate de Camille, precum şi o retranscriere a mesajelor şi conversaţiilor de pe chat-uri. Bineînţeles, nimeni nu ştia de acest demers. Unii l-ar fi condamnat cu siguranţă, etichetându-l drept un tată abuziv. Dar lui Sebastian nu-i păsa. Rolul lui de tată era să anticipeze şi să îndepărteze potenţialele pericole care o puteau pândi pe fata lui. Şi, în acest caz, scopul scuza mijloacele.

Temându-se de o întoarcere neaşteptată a fetei, aruncă o privire pe fereastră, apoi îşi reluă căutările. Ocoli capul patului, care servea drept separaţie între cameră şi dressing. Aici, deschise metodic dulapurile, ridică fiecare maldăr de haine şi strâmbă din nas în faţa manechinului de lemn pe care stătea o rochie-bustieră care i se păru prea sexy pentru o puştoaică de vârsta ei.

Trase uşa culisantă a dulapului de pantofi şi descoperi o pereche nouă: nişte Stuart Weitzman din lac, cu tocuri înalte. Se uită cu îngrijorare la pantofii noi, simbol dureros pentru el al dorinţei fiicei lui de a ieşi mult prea devreme din crisalidă.

Furios, îi puse la loc pe raft, unde îi atrase atenţia o elegantă pungă de cumpărături roz cu negru, pe care recunoscu logoul unei celebre firme de

lenjerie. O deschise cu teamă şi descoperi un set din satin compus dintr-un sutien decoltat şi o pereche de chiloţi din dantelă.

„De data asta, e prea de tot!” izbucni el, aruncând punga în fundul dulapului. Într-un acces de furie, trânti uşa dulapului, hotărât să meargă la Camille şi s-o ia la rost. Apoi, fără să ştie prea bine de ce, intră în baie. Examinând în amănunt conţinutul trusei de toaletă, scoase din ea o folie de comprimate. O serie de numere indica ordinea în care trebuia luată fiecare pastilă. Unul dintre cele două şiruri de capsule era deja început. Lui Sebastian începură să-i tremure mâinile. Furia i se transformă în panică: fiica lui de cincisprezece ani lua anticoncepţionale.

2

— Haide, Buck, ne-ntoarcem acasă!

După două ture de pistă, câinele începuse să scoată limba de sete – tare s-ar mai fi bălăcit în imensa întindere de apă care se vedea dincolo de grilaj. Camille acceleră şi îşi încheie alergarea cu un sprint. Pentru a se menţine în formă, trei dimineţi pe săptămână venea să alerge acolo, în Central Park, pe circuitul de doi kilometri şi jumătate de pe malul lacului Reservoir.

Odată traseul terminat, îşi trase sufletul, cu mâinile în şolduri, apoi plecă spre Madison, croindu-şi drum printre biciclişti, rolleri şi cărucioare de copii.

— E cineva acasă? întrebă ea deschizând uşa casei.

Fără să mai aştepte răspunsul, urcă treptele trei câte trei pentru a ajunge în camera ei.

„Trebuie să mă grăbesc, altfel o să întârzii!” bombăni ea intrând la duş. După ce ieşi din baie, se opri în faţa dressingului pentru a-şi alege o ţinută.

„Cel mai important moment al zilei…”

Liceul ei, St. Jean Baptiste High School, era un aşezământ catolic pentru fete, o şcoală de elită unde învăţau tinerele de bani gata din New York. Era o instituţie guvernată de reguli stricte, care impuneau purtarea unei uniforme: fustă plisată, blazer cu ecuson, cămaşă albă, panglicuţă.

O rigoare elegantă şi austeră care permitea, din fericire, alegerea câtorva accesorii mai îndrăzneţe. Camille îşi înnodă la gât o lavalieră şi îşi întinse cu degetul pe buze un strop de ruj roşu-zmeură. Îşi completă înfăţişarea de şcolăriţă *preppy*[{2}] luându-şi geanta *it bag*[{3}] roz-aprins pe care o primise cadou de ziua ei.

— Bună, tată! zise ea aşezându-se la masa din centrul bucătăriei.

Tatăl ei nu-i răspunse. Camille îl măsură cu privirea. Avea distincţie în costumul lui închis la culoare, cu croială italienească. De altfel, chiar ea îl sfătuise să cumpere modelul acela: o haină cu umeri lăsaţi şi talie cambrată care cădea impecabil. Sebastian stătea nemişcat în faţa ferestrei, părând îngrijorat şi uitându-se în gol.

— Te simţi bine, tată? se alarmă Camille. Vrei să-ţi mai fac o cafea?

— Nu.

— Atâta pagubă… conchise ea pe un ton glumeţ.

Un miros plăcut de pâine prăjită plutea în încăpere. Adolescenta îşi puse un pahar cu suc de portocale şi îşi desfăcu şervetul din care căzu… folia de anticoncepţionale.

— Poţi să-mi explici ce-i cu asta? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

— Tu trebuie să-mi explici mie! se răsti tatăl ei.

— Mi-ai umblat prin lucruri! se înfurie ea.

— Nu schimba subiectul! Ce caută contraceptivele astea în trusa ta de toaletă?

— E viaţa mea intimă! protestă ea.

— N-ai viaţă intimă la cincisprezece ani!

— N-ai dreptul să mă spionezi!

Sebastian înaintă spre ea cu degetul arătător ridicat, ameninţând-o.

— Sunt tatăl tău: am toate drepturile!

— Ia mai scuteşte-mă! Îmi controlezi totul: prietenii, ieşirile în oraş, e-mailul, filmele la care mă duc, cărţile pe care le citesc…

— Ascultă, te cresc singur de şapte ani şi…

— Fiindcă tu ai vrut-o!

Exasperat, Sebastian bătu cu pumnul în masă.

— Răspunde-mi la întrebare: cu cine te culci?

— Asta nu te priveşte! Nu trebuie să-ţi cer ţie permisiunea! Nu e viaţa ta! Nu mai sunt copil!

— Eşti prea tânără ca să ai relaţii sexuale. Eşti inconştientă! Ce vrei să faci? Să-ţi distrugi viaţa cu doar câteva zile înainte de concursul Ceaikovski?

— M-am săturat de vioară! Şi m-am săturat şi de concursul ăsta! N-o să mă mai prezint! Poftim, acum eşti mulţumit?

— Păi, da! E mult mai uşor aşa! În momentul de faţă, ar trebui să exersezi zece ore pe zi ca să ai o mică şansă de-a te face remarcată. În loc de asta, tu îţi cumperi lenjerie de piţipoancă şi pantofi care au costat probabil cât PIB-ul statului Burundi.

— Încetează, nu mă mai hărţui tot timpul! strigă ea.

— Atunci, nu te mai îmbrăca ca o boarfă! Parc-ai fi… parc-ai fi maică-ta! urlă el pierzându-şi complet cumpătul.

Şocată de violenţa vorbelor, fata contraatacă:

— Eşti un ticălos bolnav la cap!

Era prea de tot. Scos din sărite, Sebastian ridică braţul şi îi trase o palmă de toată frumuseţea, care o dezechilibră. Taburetul pe care stătea se clătină

şi fata căzu jos.

Uluită, Camille se ridică şi stătu câteva clipe nemişcată, încă şocată de ceea ce se întâmplase. Venindu-şi în fire, îşi luă geanta, hotărâtă să nu mai rămână nicio secundă în prezenţa tatălui său. Acesta încercă s-o oprească, dar ea îl respinse şi ieşi val vârtej din casă, fără să mai închidă uşa în urma ei.

3

Automobilul cu geamuri fumurii o luă pe Lexington şi ieşi în Strada 73. Sebastian lăsă în jos parasolarul ca să nu fie orbit de soare. Vremea era deosebit de frumoasă în acea toamnă a anului 2012. Aflat încă sub şocul altercaţiei cu fiica lui, Sebastian se simţea dezorientat. Era prima dată când ridica mâna asupra ei. Conştient că o umilise, regreta profund acea palmă, dar violenţa gestului său fusese direct proporţională cu decepţia.

Gândul că fiica lui putea să aibă o viaţă sexuală îl devasta. Era prea devreme! Asta repunea în discuţie toate planurile pe care şi le făcuse pentru ea. Vioara, studiile, diferitele profesii pe care le avea în vedere: totul fusese planificat cu meticulozitate, nu mai era loc pentru altceva…

Încercând să se calmeze, trase adânc aer în piept şi privi pe geam, găsind consolare în spectacolul toamnei. În acea dimineaţă cu vânt, trotuarele din Uper East Side erau acoperite cu frunze în culori strălucitoare. Sebastian se ataşase de acel cartier aristocratic şi atemporal, în care locuia înalta societate newyorkeză. În acea enclavă de confort plăcut, totul era sobru şi liniştitor, ca într-o bulă ferită de tumult şi agitaţie.

Ajunse pe Fifth Avenue şi coborî spre sud, pe lângă Central Park, continuându-şi reflecţiile.

Fără îndoială, era cam posesiv, dar acest lucru nu era un mod – desigur, stângaci – de a-şi exprima iubirea pentru fiica lui? Poate că trebuia să încerce să găsească un echilibru între datoria lui de a o proteja şi dorinţa ei evidentă de independenţă? Preţ de câteva secunde îşi dori să creadă că lucrurile erau simple şi că el avea să se schimbe. Apoi se gândi din nou la folia de pastile şi toate deciziile bune se risipiră ca fumul.

De la divorţ, o crescuse singur pe Camille. Era mândru că îi dăduse tot ce avea nevoie: iubire, atenţie, o educaţie bună. Se purtase frumos cu ea şi o încurajase mereu. Mereu prezent, îşi lua rolul în serios, implicându-se zi de zi, de la controlarea temelor până la cursurile de vioară şi lecţiile de echitaţie.

Cu siguranţă, mai făcuse greşeli, mai dăduse cu bâta în baltă, dar făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. În această epocă decadentă, încercase mai ales să-i transmită nişte valori. O ferise de anturaje proaste, de dispreţ, cinism şi mediocritate. Ani de zile, relaţia lor fusese una puternică şi de complicitate. Camille îi povestea totul, îi cerea adeseori părerea şi ţinea cont de sfaturile

lui. Era mândria vieţii lui: o adolescentă inteligentă, perspicace şi muncitoare, care strălucea la şcoală şi avea poate în faţă o frumoasă carieră de violonistă. Totuşi, de câteva luni, certurile dintre ei se înteţiseră şi trebuia să admită că se simte din ce în ce mai incapabil s-o însoţească în această traversare periculoasă care o ducea de pe ţărmurile copilăriei spre cele ale vârstei adulte.

Un taxi îl claxonă pentru a-l atenţiona că semaforul se făcuse verde. Sebastian scoase un oftat lung. Nu mai înţelegea oamenii, nu mai înţelegea tinerii, nu-şi mai înţelegea epoca. Totul îl exaspera şi îl îngrozea. Lumea dansa pe marginea prăpastiei, pericolul era pretutindeni.

Desigur, trebuia să trăiască în pas cu timpul său, să facă faţă, să nu renunţe, dar nimeni nu mai credea în nimic. Reperele deveneau confuze, idealurile dispăruseră. Criză economică, criză ecologică, criză socială. Sistemul agoniza şi actorii lui capitulaseră: politicienii, părinţii, profesorii.

Ceea ce se întâmpla cu Camille îi punea în pericol toate principiile şi nu făcea decât să-i agraveze anxietatea.

Sebastian se retrăsese în sine, creându-şi o lume pe măsura lui. Acum, ieşea rar din cartier şi încă şi mai rar din Manhattan.

Lutier celebru, îi plăcea singurătatea şi se închidea din ce în ce mai des în atelierul său. Având, zile întregi, drept singură companie muzica, fasona şi cizela instrumentele, modelându-le timbrul şi sonoritatea pentru a face din ele nişte piese unice, de care era foarte mândru. Atelierul său avea reprezentanţe în Europa şi Asia, dar el nu ajungea niciodată pe-acolo. Cât despre relaţiile lui sociale, ele se reduceau la un mic cerc de cunoştinţe, în principal oameni din lumea muzicii clasice sau descendenţi ai unor familii burgheze care locuiau în Uper East Side de mai multe decenii.

Sebastian se uită la ceasul de la mână şi acceleră. În Grand Army Plaza, trecu prin faţa clădirii cenuşii a fostului Hotel Savoy şi făcu slalom printre maşinile şi caleştile cu turişti pentru a ajunge la Carnegie Hall. Îşi lăsă automobilul în parcarea subterană din faţa faimoasei săli de concert şi luă ascensorul pentru a ajunge la atelier.

Firma Larabee & Son fusese fondată de bunicul lui, Andrew Larabee, la începutul anilor 1920. În timp, prăvălia modestă de la început dobândise o reputaţie internaţională, devenind un nume respectat în domeniul confecţionării şi restaurării instrumentelor vechi.

De cum intră în atelier, Sebastian se relaxă. Acolo, totul nu era decât calm şi linişte. Timpul părea că se oprise în loc. Mirosurile plăcute de arţar, salcie şi molid se amestecau cu cele, mai înţepătoare, de lac şi dizolvant.

Îi plăcea atmosfera ciudată a acelui artizanat din alte vremuri. În secolul al XVIII-lea, şcoala din Cremona dusese arta luteriei pe culmile perfecţiunii. De atunci, tehnicile nu evoluaseră deloc. Într-o lume în perpetuă schimbare, acea stabilitate avea ceva liniştitor.

La mesele lor de lucru, lutierii şi ucenicii meştereau la diferite instrumente. Sebastian îl salută pe Joseph, şeful de atelier, care potrivea cuiele de întins coardele la o violă.

— Au sunat cei de la Farasio în legătură cu vioara Bergonzi. Vânzarea a fost devansată cu două zile, zise el, scuturând aşchiile care i se lipeau pe şorţul de piele.

— Nu se poate! O să ne fie greu să respectăm termenele, se îngrijoră Sebastian.

— Apropo de asta, ar vrea să vadă certificatul tău de autenticitate în cursul zilei de azi. Crezi că e posibil?

Sebastian nu era doar un lutier talentat, ci şi un expert recunoscut.

Făcu o mutră resemnată. Era cea mai importantă vânzare a anului, nici nu concepea să renunţe la ea.

— Trebuie să-mi completez notiţele şi să redactez raportul, dar, dacă m-apuc imediat de treabă, o să-l aibă până deseară.

— Bine. O să-i anunţ!

Sebastian se duse în sala mare de primire, ai cărei pereţi erau îmbrăcaţi în catifea purpurie. Agăţate de plafon, vreo cincizeci de viori şi viole confereau originalitate încăperii. Beneficiind de o acustică excelentă, aceasta găzduise interpreţi iluştri veniţi din lumea întreagă pentru a cumpăra sau a-şi da la reparat instrumentele.

Sebastian se aşeză la masa lui de lucru, îşi puse nişte ochelari cu rame subţiri, apoi luă piesa căreia trebuia să-i facă expertiza. Era un obiect destul de rar: îi aparţinuse lui Carlo Bergonzi, cel mai talentat elev al lui Stradivarius. Datând din 1720, vioara era uimitor de bine conservată şi celebra casă de licitaţie Farasio îi stabilise un preţ de pornire de peste un milion de dolari la marea vânzare de toamnă care se apropia.

Specialist reputat în toată lumea, Sebastian nu-şi putea permite nici cea mai mică eroare de apreciere în cadrul unui eveniment de o asemenea

amploare. Întocmai ca un oenolog sau ca un parfumier, avea în memorie mii de caracteristici despre fiecare şcoală de luterie: Cremona, Veneţia, Milano, Paris, Mirecourt… Dar, în pofida acestei experienţe, era dificil să certifice cu exactitate autenticitatea unei piese şi, la fiecare expertiză, îşi punea în joc reputaţia.

Îşi fixă cu precauţie instrumentul între claviculă şi bărbie, ridică arcuşul şi cântă primele măsuri dintr-o *partita* de Bach. Sonoritatea era excepţională. Cel puţin până în momentul în care una dintre coarde se rupse brusc şi, asemenea unui elastic, îl plesni peste faţă. Uluit, lăsă instrumentul jos. Toată nervozitatea şi toată tensiunea lui se resimţiseră în interpretare! Îi era imposibil să se concentreze. Incidentul de dimineaţă încă îl afecta. Reproşurile lui Camille îi răsunau în minte tot mai puternic. Trebuia să admită că era un dram de adevăr în ceea ce-i spusese. De data asta, mersese prea departe. Îngrozit de ideea că putea s-o piardă, ştia că trebuie să reînnoade dialogul cât mai repede, dar bănuia că nu va fi aşa uşor. Se uită la ceas, apoi îşi scoase mobilul. Cursurile încă nu începuseră, cu puţin noroc… încercă să o prindă la telefon, dar intră direct căsuţa vocală. „Nu-ţi face iluzii…”

Acum, era convins că strategia frontală e sortită eşecului. Trebuia să mai slăbească frâul, măcar în aparenţă. Şi, pentru asta, avea nevoie de un aliat. Cineva care să-l ajute să recâştige încrederea lui Camille. După ce se vor împăca, va face în aşa fel încât să lămurească lucrurile şi să-i bage fiicei lui minţile în cap. Dar cui să-i ceară ajutorul?

Se gândi un pic, trecând în revistă diferitele opţiuni. Prieteni? Avea multe „relaţii”, dar pe nimeni suficient de apropiat şi de încredere pentru a discuta o problemă atât de intimă. Tatăl lui murise anul trecut; cât despre mama lui, aceasta nu era chiar un model de progresism. Iubita lui, Natalia? Era în deplasare la Los Angeles cu New York City Ballet.

Mai rămânea Nikki, mama lui Camille…

4

Nikki…

Nu, nici vorbă! Nu-şi mai vorbiseră de şapte ani. Prefera să moară decât să-i ceară ajutor lui Nikki Nikovski!

Dacă se gândea bine, era chiar posibil ca tocmai ea să-i fi dat voie lui Camille să ia anticoncepţionale! În definitiv, ar fi fost în stare… Nikki era o adeptă a libertăţilor şi a preceptelor aşa-zis progresiste: să-ţi laşi copiii să se emancipeze, să ai încredere oarbă în ei, să nu-i pedepseşti, să elimini orice autoritate, să proclami o toleranţă excesivă, ba chiar o libertate absolută pe cât de inconştientă, pe atât de naivă.

Analiză preţ de o clipă situaţia. Era posibil să-i fi cerut Camille sfatul maică-sii şi nu lui? Chiar şi pentru un subiect atât de intim precum contracepţia, acest lucru i se păru puţin probabil. Mai întâi, fiindcă Nikki şi fiica ei se vedeau rar, şi apoi fiindcă Nikki – intenţionat sau nu – nu se implicase niciodată în educaţia lui Camille.

De câte ori se gândea la fosta lui soţie, Sebastian simţea un dezgust amestecat cu furie. Dar o furie pe el însuşi, fiindcă eşecul relaţiei lor păruse evident de la bun început. Acea căsătorie fusese cea mai mare greşeală a vieţii lui. Îl făcuse să-şi piardă iluziile, liniştea şi bucuria de a trăi.

N-ar fi trebuit niciodată să se întâlnească şi să se îndrăgostească. Nu aveau nimic în comun, nici originea socială, nici educaţia şi nici măcar religia. Ca temperament şi caracter erau total opuşi. Dar, se iubiseră!

Ajunsă în Manhattan din New Jersey, oraşul ei natal, Nikki începuse o carieră de manechin, visând să joace în drame şi comedii muzicale pe Broadway. Trăia de pe o zi pe alta, cu nepăsare şi dezinvoltură.

Inteligentă, extravertită şi entuziastă, ştia să fie afectuoasă şi să se folosească de farmecele ei pentru a-şi atinge scopul. Ducea însă o viaţă plină de excese, frivolităţi şi efuziuni sentimentale. Victimă a unei nevoi compulsive de a trăi prin ochii bărbaţilor, se juca fără încetare cu focul, gata să meargă până în pânzele albe pentru a se convinge de puterea ei de seducţie.

Exact opusul lui Sebastian.

Discret şi rezervat, el era produsul unei educaţii burgheze şi elitiste. Îi plăcea să prevadă lucrurile cu mult timp înainte, să-şi organizeze viaţa pe

termen lung, să facă planuri de viitor.

În anturajul său, părinţii şi prietenii nu întârziaseră să-l pună în gardă, dându-i de înţeles că Nikki nu este fata potrivită pentru el. Dar Sebastian se încăpăţânase. O forţă irezistibilă îi atrăgea unul spre celălalt. Amândoi se lăsaseră îmbătaţi de mitul arhicunoscut şi stupid, potrivit căruia „contrariile se atrag”.

Crezuseră în şansa lor, se căsătoriseră dintr-o pornire nebunească şi Nikki rămăsese însărcinată imediat, cu gemeni: Camille şi Jeremy. După o tinereţe zbuciumată, Nikki era în căutarea stabilităţii şi a maternităţii. El, sufocat de o educaţie conservatoare, crezuse că va găsi în acea relaţie o portiţă prin care să scape de morga apăsătoare a familiei lui. Amândoi trăiseră acea iubire ca pe o provocare, exaltaţi de ideea că fac ceva interzis. Dar roata se întorsese pe neaşteptate. Diferenţele, care la început le condimentaseră existenţa, deveniseră rapid motive de iritare şi mai apoi de certuri parcă interminabile.

Nici măcar după naşterea gemenilor nu reuşiseră să se pună de acord asupra unor valori care le-ar fi permis să-şi ducă viaţa mai departe, ca o familie. Dimpotrivă, necesitatea de a stabili nişte principii după care să-şi crească cei doi copii agravase conflictele. Nikki concepea educaţia într-un mod care favoriza libertatea şi autonomia. Sebastian nu fusese de acord cu acea metodă pe care o considera periculoasă. Căutase s-o convingă că numai regulile stricte structurează personalitatea unui copil. Însă punctele lor de vedere deveniseră ireconciliabile şi fiecare rămăsese ferm pe poziţie. Aşa stăteau lucrurile. Nu poţi schimba oamenii. Nu poţi distruge fundamentele unei personalităţi.

Sfârşiseră prin a se despărţi în urma unui episod penibil, pe care Sebastian îl trăise ca pe o trădare. Nikki întrecuse măsura, era mai mult decât putea el să îndure. Evenimentele îl devastaseră, dar fuseseră semnalul imperios că trebuie să pună capăt acelei căsătorii care nu mai avea sens.

Ca să-şi salveze copiii din acel naufragiu şi să obţină custodia lor, Sebastian angajase un specialist în divorţ şi dreptul familiei, un avocat renumit, care se străduise să îi facă lui Nikki un portret deloc măgulitor pentru a o obliga să renunţe la drepturile ei parentale fundamentale. Numai că lucrurile se dovediseră a fi mai complicate decât prevăzuseră. În cele din urmă, Sebastian îi propusese viitoarei lui foste neveste o înţelegere ciudată: îi ceda custodia aproape exclusivă a lui Jeremy în schimbul celei a lui

Camille. Pentru a nu risca să piardă totul angajându-se într-o bătălie juridică, Nikki acceptase partajul.

Aşadar, de şapte ani, Camille şi Jeremy locuiau separat, în grija a doi adulţi care le dăduseră o educaţie diametral opusă. Frecvenţa vizitelor la „celălalt părinte” era redusă şi planificată strict. Camille nu-şi vedea mama decât o duminică din două, timp în care Sebastian îl primea pe Jeremy la el.

Deşi căsătoria cu Nikki semănase cu o coborâre în infern, acea perioadă era de mult timp încheiată. De-a lungul anilor, Sebastian îşi făcuse din nou ordine în viaţă. Acum, Nikki nu mai era decât o amintire îndepărtată. Nu mai avea decât rare ecouri din viaţa ei prin intermediul lui Camille. Cariera ei de manechin nu luase avânt, iar cea de actriţă nu începuse niciodată. Potrivit ultimelor veşti, abandonase şedinţele foto, castingurile şi visul de a juca teatru şi se apucase de pictură. Desigur, pânzele îi erau expuse uneori în galeriile secundare din Brooklyn, dar nu avea cine ştie ce faimă. Cât despre bărbaţi, aceştia defilau prin viaţa ei. Niciodată aceiaşi, niciodată cei buni. Părea să aibă un talent deosebit de a-i atrage pe cei care o făceau să sufere, care îi ghiceau punctul slab, fragilitatea şi încercau să profite de asta. Totuşi, cu vârsta, începuse să-şi dorească o viaţă sentimentală stabilă. După spusele lui Camille, avea de câteva luni o relaţie cu un poliţist din NYPD. Un bărbat cu zece ani mai tânăr ca ea, evident. Nimic nu era niciodată simplu cu Nikki.

Soneria telefonului îl scoase pe Sebastian din visare. Îşi privi celularul şi făcu ochii mari. Printr-o coincidenţă tulburătoare, numele NIKKI NIKOVSKI se afişă pe ecran.

Schiţă o mişcare înapoi. Relaţiile cu fosta lui nevastă deveniseră aproape inexistente. În primul an de după divorţ, se vedeau în momentul „schimbului”, dar acum relaţia lor se limita la câteva SMS-uri informative pentru a coordona vizitele bilunare ale celor doi copii. Dacă Nikki se obosea să-l sune, însemna că se întâmplase ceva grav.

„Camille…” gândi el răspunzând la telefon.

— Nikki?

— Bună, Sebastian.

Îi simţi imediat îngrijorarea din voce.

— Ai vreo problemă?

— E vorba de Jeremy. Tu… Tu ai avut vreo veste de la fiul tău în ultimele zile?

— Nu, de ce?

— Încep să fiu îngrijorată. Nu ştiu unde e.

— Cum aşa?

— Nu s-a dus la liceu. Nici ieri, nici astăzi. Pe mobil nu răspunde şi n-a dormit acasă de…

— Glumeşti! îi tăie el vorba. N-a dormit acasă?

Nikki nu răspunse imediat. Îi anticipase furia şi reproşurile.

— Lipseşte de trei nopţi, mărturisi ea în cele din urmă.

Sebastian simţi că i se taie respiraţia. Mâna i se încleştă pe telefonul mobil.

— Ai anunţat poliţia?

— Nu cred că-i o idee bună.

— De ce?

— Vino la mine, o să-ţi explic!

— Vin acum! zise el închizând.

5

Sebastian găsi un loc de parcare la intersecţia dintre Van Brunt şi Sullivan Street. Din cauza traficului, îi luase aproape trei sferturi de oră să facă drumul până în Brooklyn.

După divorţ, Nikki se mutase cu Jeremy în South Brooklyn, într-un cartier din partea de vest, Red Hook, fostul bastion al docherilor şi al mafiei. Închis ca o enclavă şi prost deservit de mijloacele de transport în comun, sectorul suferise mult timp din cauza izolării şi a nesiguranţei. Dar acel infern era de domeniul trecutului. Astăzi, Red Hook nu mai avea nimic din zona *underground* şi periculoasă care fusese între anii 1980 şi 1990. Ca multe locuri din Brooklyn, devenise un cartier la mare căutare, *hype*[4] şi boem, preferat de mulţi artişti.

Sebastian nu mergea acolo decât foarte rar. I se întâmpla uneori să o ducă pe Camille sâmbăta, dar nu pusese niciodată piciorul în apartamentul fostei lui soţii. La fiecare dintre incursiunile lui în Brooklyn era frapat de rapiditatea schimbărilor care afectau cartierul. Depozitele părăginite şi docurile cedau locul galeriilor de artă şi restaurantelor cu mâncare organică cu o viteză ameţitoare.

Sebastian îşi încuie maşina şi o luă pe jos până la faţada din cărămidă roşie a unei foste fabrici de hârtie, transformată în locuinţă. Intră în micuţul imobil şi urcă treptele două câte două, până la penultimul etaj. Nikki îl aştepta în pragul unei uşi metalice antifoc care ţinea loc de uşă de intrare.

— Bună, Sebastian.

El o contemplă, stăpânindu-şi emoţiile. Îşi păstrase silueta sportivă şi zveltă: umeri largi, talie subţire, picioare lungi, fund bombat.

Faţa ei avea aceeaşi distincţie incontestabilă: pomeţi proeminenţi, nas ascuţit şi privire de felină. Dar încerca să ascundă această graţie sub o înfăţişare aparent neglijentă. Vopsit roşcat, părul ei lung era împletit în două cozi prinse într-un coc fără formă. Ochii verzi migdalaţi erau conturaţi cu prea mult dermatograf negru, corpul de liană i se pierdea în nişte pantaloni bufanţi, iar pieptul îi era strâns într-un tricou exagerat de decoltat.

— Salut, Nikki, zise el, intrând în apartament fără a mai aştepta să fie invitat.

Împins de curiozitate, nu se putu abţine să cerceteze locul. Fosta fabrică adăpostea un apartament uriaş, care îşi asuma cu mândrie trecutul

industrial: parchet decapat şi albit, grinzi false, şarpantă şi stâlpi de susţinere din fontă, o bucată de zid din cărămizi vechi, platformă gri din beton. Peste tot pe lângă pereţi, puse chiar pe jos, se uscau nişte pânze mari, abstracte, pe care Nikki le pictase recent. Lui Sebastian, decorarea i se păru complet fantezistă. Nişte obiecte heteroclite – probabil găsite prin piaţa de vechituri – erau înşirate de la vechea canapea Chesterfield până la masa din salon, făcută dintr-o uşă groasă, ruginită, pusă pe două suporturi cu picioare încrucişate. Ansamblul respecta probabil o logică estetică, care lui îi scăpa.

— Deci, ia zi, ce-i cu povestea asta? întrebă el pe un ton imperios.

— Ţi-am spus: nu mai ştiu nimic de Jeremy de sâmbătă dimineaţă.

El dădu din cap.

— De sâmbătă dimineaţă? Dar azi e marţi!

— Ştiu.

— Şi de-abia acum te-ngrijorezi?

— Te-am chemat să-mi dai o mână de ajutor, nu să-mi scoţi ochii!

— Pe ce lume trăieşti? Ştii care sunt şansele de a găsi un copil la patruzeci şi opt de ore de la dispariţie?

Ea îşi înăbuşi un ţipăt şi îl apucă brutal de reverul pardesiului pentru a-l împinge afară.

— Cară-te! Dacă n-ai venit să mă ajuţi, întoarce-te la tine acasă!

Surprins de violenţa gestului ei, Sebastian se zbătu şi reuşi s-o apuce de mâini pentru a o imobiliza.

— Explică-mi de ce nu m-ai anunţat mai înainte?

Nikki îl ţintui cu privirea. Ochii ei scăpărau scântei şi afişau un aer dispreţuitor.

— Poate că, dacă ai fi arătat ceva mai mult interes faţă de fiul tău, n-aş fi ezitat atât!

Sebastian suportă reproşul fără să crâcnească şi reluă cu o voce mai calmă:

— O să-l găsim pe Jeremy, promise el, dar trebuie să-mi povesteşti tot. De la început!

Neîncrezătoare, Nikki stătu în cumpănă câteva secunde până să lase garda jos.

— Ia loc, mă duc să fac o cafea.

6

— Ultima dată l-am văzut pe Jeremy sâmbătă dimineaţă, pe la ora zece, cu puţin timp înainte de a pleca la sala de box.

Lui Nikki îi tremura vocea de îngrijorare.

Sebastian se încruntă.

— De când face box?

— De mai bine de un an. Nu ştiai?

El făcu o mutră neîncrezătoare. Imaginea de adolescent filiform a lui Jeremy îi apăru în minte. Îi era greu să şi-l închipuie pe fiul său într-un ring de box.

— Am luat micul dejun împreună, continuă Nikki. Apoi ne-am făcut bagajele. Ne cam grăbeam. Lorenzo mă aştepta jos. Trebuia să plecăm în weekend la munte, în Catskill şi…

— Lorenzo?

— Lorenzo Santos, iubitul meu.

— E tot poliţistul ăla sau e unul nou?

— Fir-ar să fie, Sebastian, ce vrei să spui cu asta? se enervă ea.

El se scuză cu un gest al mâinii. Ea continuă:

— Chiar înainte să ies din casă, Jeremy mi-a cerut voie să meargă să-şi petreacă noaptea la prietenul lui Simon. Am fost de acord. Era ceva normal pentru o seară de sâmbătă, era aproape o obişnuinţă pentru ei să doarmă unul la celălalt.

— Ca să vezi, asta-i o noutate!

Nikki se prefăcu că nu aude.

— M-a îmbrăţişat şi a plecat. Nu mi-a dat nicio veste tot weekendul, dar nu m-am îngrijorat prea tare.

— Păi cum…

— Are cincisprezece ani. Nu mai e un bebeluş. Şi, oricum, Simon e aproape major.

El îşi dădu ochii peste cap, dar se abţinu de la orice comentariu.

— M-am întors în Brooklyn duminică seara. Cum era târziu, mi-am petrecut noaptea la Santos.

Sebastian îi aruncă o privire rece, apoi întrebă:

— Şi luni dimineaţa?

— Am trecut pe-acasă pe la nouă. La ora asta, de obicei, e plecat la şcoală. Era normal să nu-l găsesc.

El se impacientă.

— Şi după aia?

— Am lucrat toată ziua la expoziţia mea de pictură de la BWAC, o clădire aproape de chei, care găzduieşte un colectiv de artişti…

— OK, Nikki, mai departe!

— După-amiază am găsit pe robotul telefonic un mesaj de la liceu, prin care mă anunţau că Jeremy chiulise de la ore.

— I-ai sunat pe părinţii puştiului?

— Am vorbit cu mama lui Simon aseară. Mi-a zis că fiul ei era plecat de mai multe zile într-o călătorie de studii. Deci Jeremy n-a dormit la ei în weekend.

Sebastian îşi simţi telefonul vibrând în buzunar. Se uită pe ecran: erau tipii de la Farasio, care îşi făceau probabil griji pentru expertiza viorii lor.

— Atunci a început într-adevăr să mi se facă frică, reluă Nikki. Am vrut să mă duc la secţie, dar… nu eram sigură că poliţiştii m-ar fi luat în serios.

— De ce?

— Ca să fiu sinceră, nu e prima dată când Jeremy lipseşte de-acasă…

Sebastian oftă. Nu se aştepta la aşa ceva. Nikki îi explică:

— În august, Jeremy n-a dat niciun semn de viaţă timp de două zile. Eram disperată şi am anunţat dispariţia lui la secţia de poliţie din Bushwick. În cele din urmă, a apărut a treia zi. Făcuse doar o plimbare mai lungă prin parcul Adirondack.

— Ce puşlama! izbucni el.

— Îţi imaginezi reacţia poliţiştilor. Au avut o plăcere răutăcioasă să-mi ţină predici, reproşându-mi că i-am făcut să-şi piardă timpul aiurea şi că nu sunt în stare să-mi ţin copilul în frâu.

Sebastian vedea scena. Închise ochii, îşi masă pleoapele şi propuse:

— De data asta, îi sun eu, dar fără să mă mai încurc cu vreun subaltern. Îl cunosc pe primar. Fata lui e în aceeaşi clasă cu Camille şi i-am reparat vioara soţiei lui. O să-i cer să mă pună în legătură cu…

— Stai puţin, că nu ştii tot, Sebastian!

— Ce mai e?

— Jeremy a avut deja o mică problemă: are cazier.

El rămase fără grai şi o privi neîncrezător.

— Glumeşti? Şi de ce nu mi-ai spus niciodată?

— A făcut nişte prostii în ultima vreme.

— Ce fel de prostii?

— Acum şase luni, a fost săltat de o patrulă în timp ce făcea graffiti pe un camion de livrări, în hangarul unui magazin Ikea.

Bău o gură de cafea şi dădu din cap cu un aer consternat.

— Ca şi cum idioţii ăştia n-ar avea altceva de făcut decât să-i urmărească pe adolescenţii care iubesc arta! bombăni ea.

Sebastian o privi contrariat. Graffiti, artă? Hotărât lucru, Nikki avea un mod foarte ciudat de a vedea lucrurile.

— A ajuns la tribunal?

— Da. A luat zece zile de muncă în folosul societăţii. Dar, acum trei săptămâni, a fost anchetat pentru furt din vitrina unui magazin.

— Ce voia să şutească?

— Un joc video. De ce? Ai fi preferat o carte?

Sebastian ignoră provocarea. O a doua condamnare era gravă, în virtutea politicii de toleranţă zero, fiul lui putea să ajungă în închisoare chiar şi din cauza unui furtişag neînsemnat.

— M-am zbătut ca să-i conving pe cei de la magazin să nu depună plângere, îl linişti Nikki.

— Doamne Dumnezeule! Ce are puştiul ăsta în cap?

— Nu e sfârşitul lumii, îl tempera ea. Toţi am furat măcar o dată în viaţă. În adolescenţă, e ceva normal…

— E normal să furi? izbucni el din nou.

— Face parte din viaţă. Eu, când eram tânără, şuteam lenjerie, haine, parfumuri. Ba chiar aşa ne-am cunoscut, dacă-ţi mai aminteşti.

„Nu e cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat”, gândi el.

Sebastian se ridică de pe scaun. Încercă să analizeze situaţia. Oare chiar trebuia să se îngrijoreze? În definitiv, dacă Jeremy avea obiceiul să facă asemenea escapade…

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Nikki se alarmă:

— De data asta, sunt sigură că e ceva grav, Sebastian. Jeremy a văzut câte griji mi-am făcut ultima oară. Mi-a promis că n-o să mai dispară fără să-mi dea veşti.

— Ce vrei să facem?

— Nu mai ştiu. Am sunat la serviciile de urgenţă ale spitalelor, am…

— N-ai găsit nimic ciudat în camera lui?

— Cum adică în camera lui?

— Ai căutat în camera lui sau nu?

— Nu, e grădina lui secretă. E…

— Grădina lui secretă? Dar a dispărut de trei zile, Nikki! se înfurie el, îndreptându-se spre scara de metal care ducea la etaj.

7

— Când eram adolescentă, nu suportam ca mama să-şi bage nasul prin lucrurile mele.

În ciuda îngrijorării, lui Nikki nu îi plăcea să violeze intimitatea fiului său.

— Tu scotoceşti prin camera lui Camille?

— O dată pe săptămână, răspunse Sebastian impasibil.

— Ai într-adevăr o foarte mare problemă…

„Poate, dar cel puţin ea n-a dispărut”, se gândi el cu perfidie, apucându-se de treabă.

Camera lui Jeremy avea dimensiuni generoase, graţie configuraţiei atipice a fostei fabrici. Era o vizuină de *geek* în care domnea o dezordine de toată frumuseţea. Prinse în pioneze pe zid, nişte afişe de filme culte: *Înapoi în viitor, Wargames, Călătoria fantastică, Tron.* Rezemată de un perete despărţitor, o bicicletă cu pinion fix. Într-un colţ al încăperii, un aparat de jocuri video cu fise *Donkey Kong* datând din anii 1980. În coşul de gunoi, un morman de ambalaje de *nuggets,* de pizza congelată şi cutii de Red Bull.

— E o harababură de nedescris! exclamă Sebastian. Îşi face vreodată ordine în cameră?

Nikki îl fulgeră cu privirea. Stătu o clipă pe gânduri, apoi se apucă de treabă. Deschise dulapul de haine:

— Se pare că şi-a luat rucsacul, remarcă ea.

Sebastian se apropie de birou. Dispuse în semicerc, trei monitoare mari erau legate la două unităţi centrale. Mai departe, un echipament complet de DJ: platane, masă de mixaj, boxe de firmă, amplificator, subwoofer. Numai aparatură de profesionist.

„De unde are bani ca să-şi cumpere toate astea?”

Cercetă etajerele. Erau doldora de *comics*-uri: *Batman, Superman, Kick-Ass, X-Men.* Sceptic, răsfoi ultima broşură din teanc: un *Spiderman* în care Petre Parker îi cedase locul unui adolescent metis, o combinaţie de afro-american şi hispanic. „Vremurile se schimbă”, cum cânta Bob Dylan…

Pe un alt raft, găsi o grămadă de cărţi despre poker şi o valijoară dreptunghiulară din aluminiu în care se găseau zece şiruri de jetoane din ceramică şi două pachete de cărţi de joc.

— Dumnezeule, ce-i camera asta? Un tripou?

— Nu i-am cumpărat eu setul ăsta, se apără Nikki. Dar ştiu că a jucat des poker în ultima vreme.

— Cu cine?

— Cu colegii lui de liceu, cred.

Sebastian se strâmbă. Nu-i plăcea deloc chestia asta.

Se mai consolă puţin când constată că etajera nu ducea lipsă de cărţi „adevărate”: *Stăpânul inelelor, Dune*, *Maşina timpului, Blade Runner, Fundaţia* lui Asimov…

Alături de obiectele esenţiale pentru orice *geek* demn de acest nume, mai erau vreo zece manuale de scenarist, biografiile lui Stanley Kubrick, Quentin Tarantino, Christopher Nolan şi Alfred Hitchcock.

— E interesat de cinema? se miră el.

— Evident! Visul lui e să devină regizor. Nu ţi-a arătat niciodată filmele lui de amator? Nici măcar nu ştii că are o cameră de filmat, nu-i aşa?

— Nu, nu ştiu, recunoscu el.

Cu o oarecare tristeţe, Sebastian cedă în faţa evidenţei: nu-şi cunoştea deloc fiul. Şi asta nu din cauză că-l vedea puţin: în ultimii ani, relaţiile lor semănau cu un dialog al surzilor. Nu mai era vorba nici măcar de certuri, ci doar de indiferenţă. Considerând că Jeremy nu era fiul pe care şi l-ar fi dorit, pentru că semăna prea mult cu maică-sa, Sebastian nu se mai interesase de evoluţia, studiile şi aspiraţiile lui. Încet, dar sigur, abandonase lupta, fără să se simtă prea vinovat.

— Nu-i găsesc nici paşaportul, se îngrijoră Nikki, uitându-se prin sertarele biroului.

Gânditor, Sebastian apăsă pe tasta „enter” a tastaturii computerului. Jeremy era un adept al jocurilor online. Monitorul se aprinse, dând la iveală un Screensaver cu efigia jocului *World of Warcraft.* Sistemul de operare îi cerea să introducă o parolă.

— Nici să nu te gândeşti! îl avertiză Nikki. E paranoic când vine vorba de computerul lui şi ştie de zece ori mai multă informatică decât noi amândoi la un loc.

„Păcat!” Parola aceea îl priva de o sursă vitală de informaţii. Sebastian se resemna şi urmă sfatul fostei lui soţii. Zări totuşi un hard disk legat la PC. Poate că nu era parolat.

— Ai cumva un laptop? Am putea încerca să-l branşăm.

— Mă duc să-l aduc!

După ce Nikki ieşi din cameră, Sebastian privi peretele din fund pe care Jeremy desenase o „frescă” mistică şi colorată, în care un Christ binevoitor plutea pe un cer verde-albastru. Se apropie de compoziţie şi inspecta spray-urile cu vopsea de pe podea. Deşi fereastra era deschisă, un miros puternic de dizolvant se mai simţea încă în aer. Graffiti-ul fusese realizat recent.

— A devenit credincios? întrebă el în timp ce Nikki se întorcea în cameră.

— Din câte ştiu eu, nu. Dar mi se pare frumoasă lucrarea.

— Vorbeşti serios? Dragostea te orbeşte…

Ea îi întinse laptopul, aruncându-i o privire furioasă.

— Poate că m-a orbit când te-am întâlnit pe tine, dar…

— Dar?

Nikki tăcu. Aveau probleme mai urgente.

Sebastian luă notebook-ul, conectă la el hard diskul şi îi cercetă conţinutul. Era plin de filme şi de fişiere cu muzică descărcate de pe internet. După toate aparenţele, Jeremy era un fan înverşunat al unei formaţii rock, The Shooters. Sebastian viziona câteva secunde din înregistrarea unuia dintre concertele lor: un *garage rock* cam nereuşit, imitaţie palidă a celor de la Strokes sau Libertines.

— Îi ştii pe rataţii ăştia?

— E o formaţie din Brooklyn, precizează Nikki. Jeremy se duce mai mereu la concertele lor.

„Ce porcărie!” se gândi el ascultând cuvintele.

Intrând în celelalte fişiere, descoperi zeci de seriale de care nu auzise niciodată şi filme cu titluri destul de explicite pline de *fuck*, *boobs*[5] şi femei *MILF*[6].

Ca să fie cu conştiinţa împăcată, deschise unul dintre fişiere. O infirmieră planturoasă apăru pe ecran şi se descheie languros la halat, după care se apucă să-i facă sex oral ciudatului ei pacient.

— Gata, ajunge! exclamă Nikki. E greţoasă chestia asta!

— Nu trebuie să faci atâta caz, o temperă Sebastian.

— Văd că nu te deranjează că fiul tău se uită la filme porno!

— Nu şi, drept să-ţi spun, mă linişteşte.

— Te linişteşte!

— Cu hainele lui colorate şi aerul efeminat, chiar începusem să mă-ntreb dacă nu cumva e gay.

Ea îl măsură din priviri, revoltată.

— Tu chiar gândeşti ceea ce spui?

El nu răspunse, dar ea insistă:

— Şi chiar dacă era gay, nu văd unde-ar fi fost problema!

— Din moment ce nu e, n-are rost să mai discutăm.

— Văd că nu te-ai destupat la minte, ai rămas înţepenit tot în secolul al XIX-lea. E halucinant.

El se feri să intre în acea discuţie. Totuşi, ea îl copleşi cu reproşuri:

— Nu numai că eşti homofob, dar pe deasupra mai şi susţii genul ăsta de filme şi imaginea degradantă a femeii pe care o vehiculează.

— Nu sunt homofob şi nu susţin nimic! se apără Sebastian, bătând cu prudenţă în retragere.

Trase primul sertar al biroului. Era plin de zeci de drajeuri multicolore ieşite dintr-o pungă mare de M&M. Printre bomboane, găsi cartea de vizită a unui realizator de tatuaje din Williamsburg, prinsă cu o agrafă de desenul unui dragon aflat încă în stadiul de schiţă.

— Avea de gând să-şi facă un tatuaj! Hotărât lucru, nu voia să ne scutească de nimic. Trebuie să existe pe undeva o listă secretă pe care adolescenţii şi-o pasează unul altuia. O compilaţie a tuturor tâmpeniilor posibile şi imaginabile pe care trebuie să le facă pentru a-şi scoate din minţi părinţii.

Nikki îşi întrerupse căutările şi se aplecă asupra compartimentului culisant:

— Ai văzut asta? întrebă ea arătându-i un pachet de prezervative nedesfăcut.

— Micuţul tău protejat are o prietenă?

— Din câte ştiu eu, nu.

Sebastian îşi aminti de folia de contraceptive pe care o găsise cu două ore mai înainte în camera lui Camille. Ea cu pilule, el cu prezervative: fie că voia, fie că nu, copiii lui creşteau. Când era vorba de Jeremy, vedea în asta un motiv de satisfacţie. Dar în ceea ce o privea pe fiica lui, evoluţia aceea îl îngrozea. Se întreba dacă nu cumva trebuia să-i povestească episodul lui Nikki, când dădu peste un joint pe jumătate fumat.

— Haşişul mă deranjează mai mult decât pornografia! Ştiai că fumează porcăria asta?

Absorbită de explorarea comodei, ea se mulţumi să ridice din umeri.

— Ţi-am pus o întrebare!

— Stai puţin! Vino să vezi asta.

Ridicând un maldăr de tricouri, dăduse peste un telefon.

— Jeremy n-ar fi plecat niciodată fără celular, zise ea.

Îi întinse aparatul lui Sebastian. Scoţând telefonul din husă, acesta descoperi un card de credit băgat între apărătoare şi celular.

„Şi nici fără cardul ăsta de credit n-ar fi plecat niciodată…” se gândiră amândoi, schimbând o privire gravă.

8

Un miros de rozmarin şi flori sălbatice parfuma aerul. O briză răcoroasă făcea să tremure tufele de lavandă şi arbuştii. Transformat în grădină de zarzavaturi organice, acoperişul fostei fabrici oferea privelişti uluitoare spre East River, şirul de zgârie-nori din Manhattan şi Statuia Libertăţii.

Nervoasă, Nikki se refugiase pe platformă pentru a fuma o ţigară. Rezemată de un horn din cărămidă, îl privea pe Sebastian care se plimba printre jardinierele din lemn de tec în care creşteau bostani, dovlecei, vinete, anghinare şi ierburi aromatice.

— Îmi dai şi mie una? întrebă el mergând lângă ea.

Îşi desfăcu nodul la cravată şi se descheie la cămaşă pentru a-şi dezlipi plasturele cu nicotină de pe omoplat.

— Nu cred c-ar fi indicat.

El ignoră recomandarea fostei soţii, îşi aprinse ţigara şi trase puternic fumul în piept, după care se frecă la ochi. Chinuit de o nelinişte surdă, analiză situaţia pe baza a ceea ce aflase scotocind prin camera fiului său. Jeremy minţise atunci când ceruse voie să petreacă noaptea la colegul său Simon, deşi ştia că acesta e în călătorie de studii. Apoi plecase, luându-şi rucsacul şi paşaportul, ceea ce lăsa să se înţeleagă că era vorba de o călătorie îndepărtată, poate chiar cu avionul. În sfârşit, nu-şi luase cu el nici telefonul mobil, nici cardul de credit pe care i-l împrumutase maică-sa – cei doi „informatori” graţie cărora orice serviciu de poliţie ar fi putut să-i urmărească deplasările şi să-l depisteze…

— Nu numai că a fugit, dar s-a şi asigurat că n-o să-l găsim.

— Ce motiv ar fi avut să acţioneze aşa? întrebă Nikki.

— A mai făcut vreo boacănă, asta-i clar. Fără îndoială, ceva grav, îi răspunse Sebastian.

Ochii lui Nikki se umplură de lacrimi şi i se puse un nod în gât. O gheară dureroasă, din ce în ce mai puternică, îi strângea stomacul. Inteligent şi descurcăreţ, fiul ei era totodată mult prea naiv şi visător. Nu-i plăcea faptul că fura. Dar ideea că dispăruse o îngrozea!

Pentru prima dată în viaţa ei, regreta că îl crescuse atât de liber, punând pe primul plan valori ca generozitatea, toleranţa şi deschiderea către ceilalţi. Sebastian nu greşea. Lumea în care trăim e prea brutală şi periculoasă

pentru visători şi idealişti. Cum puteai să supravieţuieşti fără o doză zdravănă de cinism, viclenie şi duritate?

Sebastian mai trase un fum pe care îl expiră în aerul cristalin, în spatele său, o conductă de aerisire torcea ca o pisică. Starea lui de nelinişte contrasta cu atmosfera calmă care se degaja totuşi din acel decor contemporan.

Cocoţat pe acoperiş, deasupra caselor, la distanţă mare de Manhattan, nu mai auzeai zgomotul şi agitaţia oraşului. Nişte albine, grăbite să-şi facă ultimele provizii pentru iarnă, bâzâiau în jurul unui stup. Răzbătând printre arbuşti, razele soarelui scăldau într-o lumină aurie o putină mică de lemn cu cercuri metalice ruginite.

— Spune-mi câte ceva despre amicii lui Jeremy!

Nikki îşi stinse chiştocul într-un vas de lut plin cu pământ.

— Umblă mereu cu aceiaşi doi băieţi.

— Faimosul Simon… ghici Sebastian.

— …Şi Thomas, cel mai bun prieten al lui.

— Ai vorbit cu el?

— I-am lăsat un mesaj, dar nu mi-a răspuns.

— Atunci, ce mai aşteptăm?

— Putem să-l prindem când iese de la liceu, zise Nikki uitându-se la ceas.

Îşi abandonară amândoi în acelaşi timp postul de observaţie şi se îndreptară spre cărarea cu dale care şerpuia prin vegetaţie, înainte de a părăsi acoperişul, Sebastian arătă spre un mic cort din prelată neagră.

— Ce adăposteşti înăuntru?

— Nimic! răspunse ea suspect de repede. Adică, doar unelte.

El o privi cu neîncredere. Nu uitase inflexiunea pe care o avea vocea ei atunci când minţea. Ceea ce era cazul acum.

Dădu la o parte bucăţile de pânză de la intrare şi aruncă o privire în cort. Ferite de priviri, vreo zece plante de canabis creşteau în nişte ghivece de lut. Totul era făcut ca la carte: şiruri de lămpi cu sodiu, sisteme de climatizare şi de stropire automată, saci cu îngrăşământ.

— Eşti total iresponsabilă! se enervă el.

— Asta-i bună! Doar n-o să faci o dramă pentru un pic de iarbă.

— Un pic de iarbă? Ceea ce cultivi tu sunt droguri!

— Ei bine, ar trebui să-ncerci şi tu un joint din când în când, te-ar mai relaxa!

Sebastian nu gustă deloc umorul, ba dimpotrivă, se înfurie şi mai rău.

— Să nu-mi spui că mai şi vinzi porcăria asta, Nikki!

Ea îşi păstră calmul:

— Nu vând nimic. E doar pentru consumul personal. Iarbă sută la sută bio, producţie pură, făcută cu mâna mea. Mult mai sănătoasă decât răşina pe care o comercializează dealerii.

— Asta e… inconştienţă. Ai putea s-ajungi la puşcărie!

— De ce, ai de gând să mă denunţi?

— Şi Făt-Frumos ăla al tău, Santos? Credeam că lucrează în brigada antidrog.

— Are alte lucruri de făcut, crede-mă!

— Şi Jeremy? Şi Camille?

— Copiii nu vin niciodată aici.

— Nu-ţi bate joc de mine! ţipă el, arătând cu degetul spre un panou de baschet nou-nouţ, care fusese agăţat recent de grilaj.

Ea ridică din umeri, oftând.

— Ah, ce mă enervezi!

Sebastian întoarse privirea şi inspiră profund cu speranţa că-şi va recăpăta calmul, dar furia îl năpădea ca un val, aducând cu ea amintiri dureroase, redeschizând răni prost cicatrizate, care îi reaminteau să nu uite adevărata faţă a lui Nikki: cea a unei femei care nu va fi *niciodată* sinceră şi în care nu trebuie să ai *niciodată* încredere.

Într-un acces de furie, o apucă de gât şi o împinse, lipind-o de un raft metalic.

— Dacă, într-un fel sau altul, mi-ai amestecat fiul în traficul tău cu droguri, o să te distrug, ai înţeles?

Strânse şi mai tare, înfigându-şi degetele mari în gâtul ei.

— Ai înţeles? repetă el.

Ea se sufoca şi nu putu să răspundă nimic. Orbit de furie şi de resentimente, el strânse şi mai tare.

— Jură-mi că dispariţia lui Jeremy n-are nimic de-a face cu stupefiantele tale!

În timp ce încerca să o menţină imobilizată, Sebastian simţi cum i se înmoaie picioarele sub efectul unei lovituri. Graţie unei tehnici de

autoapărare, Nikki se eliberă. Cu viteza unui fulger, puse mâna pe o foarfecă ruginită de grădină pe care o îndreptă spre pieptul fostului ei soţ.

— Dacă mai îndrăzneşti să ridici mâna asupra mea, te desfigurez, ai înţeles?

9

South Brooklyn Community High School era o clădire din cărămidă, pe Conover Street. Era ora prânzului, dar, după numărul mare de *food trucks* care staţionau în faţa instituţiei, puteai să-ţi dai seama că mâncarea de la cantină nu e prea grozavă.

Sebastian se apropie cu neîncredere de „camioanele cu bunătăţi”, care, de ani de zile, străbăteau oraşul în lung şi-n lat ca să-i hrănească pe newyorkezi. Fiecare camion avea specialitatea lui: hotdogi cu homar, tacos, mâncare chinezească, falafel… Obsedat de igienă, Sebastian evita în general astfel de mâncăruri, dar nu pusese nimic în gură din ajun şi stomacul îi chiorăia.

— Nu te sfătuiesc să-ţi iei specialităţi sud-americane, îl preveni Nikki.

Ca s-o sfideze, ignoră avertismentul şi comandă o porţie de *ceviche*, o mâncare peruviana pe bază de peşte crud marinat.

— Cum arată Thomas ăsta? întrebă el în timp ce clopoţelul suna vestind sfârşitul orelor şi un val de elevi se revărsa pe trotuar.

— O să ţi-l arăt, răspunse ea mijind ochii pentru a nu rata ieşirea adolescentului.

Sebastian îşi plăti comanda şi gustă din peşte. Marinada condimentată îi arse imediat gâtul, făcându-l să se strâmbe.

— Te-am avertizat, oftă Nikki.

Ca să stingă iuţeala, dădu pe gât paharul de *horchata* pe care i-l propuse vânzătorul. Băutura maronie avea un gust greţos de vanilie care îi întoarse stomacul pe dos.

— Uite-l! exclamă Nikki arătând spre un tânăr din mulţime.

— Care e? Urâtul cu faţa plină de coşuri sau puştiul cu mutră care cere palme?

— Mă laşi pe mine să vorbesc, ai înţeles?

— O să vedem…

Jeanşi slim, ochelari Wayfarer, haină neagră strâmtă, aer dezinvolt, claie de păr savant ciufulită, cămaşă albă descheiată pe un tors plăpând: Thomas avea mare grijă de înfăţişarea lui. Stătea probabil cu orele în baie, în fiecare dimineaţă perfecţionându-şi imaginea de rocker juvenil.

Nikki îl ajunse din urmă pe terenul de baschet împrejmuit.

— Hei! Thomas!

— Bună ziua, doamnă, zise el dându-şi la o parte de pe faţă o şuviţă rebelă.

— Nu mi-ai răspuns la mesaje.

— Păi, nu prea am avut timp.

— Niciun semn de la Jeremy?

— Nu. Nu l-am mai văzut de vineri.

— Nici e-mailuri, nici telefoane, nici mesaje?

— Nimic.

Sebastian îl privi pe adolescent mai cu atenţie. Nu-i plăceau nici tonul, nici înfăţişarea acelui papiţoi care purta inele gotice, un şirag de mătănii din sidef şi brăţări. Îşi mască totuşi ostilitatea şi îl întrebă:

— N-ai nicio idee unde ar putea fi?

Thomas se întoarse spre Nikki:

— Ăsta cine mai e?

— Sunt tatăl, idiotule!

Adolescentul se dădu un pic înapoi, dar deveni ceva mai vorbăreţ:

— În ultima vreme, ne vedeam mai puţin. Jerem' chiulea de la toate repetiţiile formaţiei noastre.

— De ce?

— Prefera să joace poker.

— Chiar aşa? se îngrijoră Nikki.

— Cred că avea nevoie de bani. Mi se pare că şi-a vândut chiar şi basul şi a dat anunţ pe ebay ca să găsească un cumpărător pentru camera lui digitală.

— Bani pentru ce? întrebă Nikki.

— Nu ştiu. În fine, trebuie să plec.

Dar Sebastian îl apucă pe adolescent de umăr.

— Nu aşa de repede. Cu cine juca poker?

— Nu ştiu. Cu nişte tipi de pe internet…

— Şi *live?*

— Ar trebui să-l întrebaţi pe Simon, se eschivă el.

— Simon e în călătorie de studii, ştii foarte bine! precizează Nikki.

Sebastian îl zgâlţâi un pic.

— Hai, vorbeşte!

— Hei, n-aveţi dreptul să m-atingeţi! Îmi cunosc drepturile!

Nikki încercă să-şi calmeze fostul soţ, dar Sebastian îşi pierdea răbdarea. Puştiul ăla arogant începea să-l calce pe nervi.

— Cu cine juca Jeremy poker?

— Cu nişte indivizi cam ciudaţi, nişte *rounders.*…

— Adică?

— Nişte tipi care ocupă ilegal mesele de *cash game* în căutare de câştiguri obţinute uşor, explică Thomas.

— Caută jucători mai puţin experimentaţi, ca să-i jumulească de bani, nu-i aşa?

— Da, confirmă adolescentul. Lui Jeremy îi plăcea s-o facă pe fraieru' ca să-i prindă în plasă. A câştigat o groază de parai aşa.

— La cât se ridicau mizele?

— A, nu era mare lucru! Doar suntem la Vegas. Tipii ăştia jucau ca să-şi plătească facturile şi ratele la credite.

Nikki şi Sebastian se uitară unul la altul cu nelinişte. Povestea începea să devină urâtă: nişte cercuri de joc ilegale în care erau implicaţi minori, o fugă, nişte potenţiale datorii…

— Unde aveau loc partidele astea?

— În nişte baruri jegoase din Bushwick.

— Ştii adresele?

— Nu. Pe mine nu mă prea interesa chestia asta.

Sebastian l-ar mai fi zgâlţâit cu plăcere puţin, dar Nikki îl descurajă: de data aceasta, tânărul părea să spună adevărul.

— OK, păi eu am şters-o. Mor de foame!

— O ultimă întrebare, Thomas. Jeremy are iubită?

— Normal!

Nikki păru uimită.

— Ştii cum o cheamă?

— E o femeie mai în vârstă.

— Da?

— O văduvă.

Sebastian se încruntă.

— Te-a întrebat dacă ştii cum o cheamă.

— Văduva Palmuela[{Z}]! răspunse el, izbucnind într-un hohot de râs.

Nikki oftă. Sebastian îl apucă pe adolescent de guler şi îl trase spre el.

— Mă plictiseşti cu glumele tale de doi bani. Are vreo iubită sau nu?

— Săptămâna trecută mi-a zis că a cunoscut o fată pe internet. O braziliancă, parcă. Mi-a arătat nişte fotografii, o bunăciune, dar, după

părerea mea, era doar vrăjeală. Jerem’ n-ar fi fost niciodată în stare să agate o asemenea tipă.

Sebastian îi dădu drumul lui Thomas. Nu aveau să mai scoată nimic de la băiat.

— Mă suni dacă afli ceva nou? întrebă Nikki.

— Contaţi pe mine, doamnă, o asigură el, îndepărtându-se.

Sebastian îşi masă tâmplele. Băiatul ăla îl epuizase. Vocea lui, limbajul, atitudinea, totul îl iritase.

— Ce măscărici, puştiul ăsta! oftă el. Pe viitor, cred c-ar trebui să fim mai atenţi la prietenii pe care şi-i face fiul nostru.

— Pentru asta, ar trebui mai întâi să-l găsim, mormăi ea.

10

Traversară strada pentru a ajunge la vechea motocicletă cu ataş a lui Nikki. O BMW antică, de serie 2, datând din anii 1960.

Ea îi întinse lui Sebastian casca pe care acesta o purtase la venire.

— Şi acum?

Nikki avea o faţă posomorâtă. Ipoteza fugii de acasă a lui Jeremy prindea contur. Ca să facă rost de bani, îşi vânduse chitara şi îşi scosese la licitaţie camera de filmat. Fugise de acasă luându-şi toate precauţiile necesare pentru a nu fi găsit. Şi, mai ales, avea trei zile avans faţă de ei.

— Dacă a plecat aşa, înseamnă că-i era frică, constată ea. Foarte frică!

Sebastian depărtă braţele în semn de neputinţă.

— Dar de ce să-i fie frică? Şi de ce n-a stat de vorbă cu noi?

— Pentru că tu nu eşti tocmai un model de tată înţelegător.

Lui Sebastian îi veni o idee:

— Dar Camille? Poate că ea a primit veşti de la fratele ei.

Faţa lui Nikki se lumină. Era o pistă de urmat. Chiar dacă gemenii nu se vedeau des, dădeau impresia că se apropiaseră unul de altul în ultimele luni.

— Încerci s-o suni?

— Eu? se miră ea.

— Cred că e mai bine. O să-ţi explic…

În timp ce Nikki forma numărul fiicei ei, Sebastian sună la birou. Joseph, şeful de atelier, îi lăsase două mesaje, cerându-i să-l contacteze de urgenţă.

— Am dat de belea, Sebastian. Cei de la Farasio au încercat să te prindă la telefon de mai multe ori şi s-au plâns că nu le răspunzi.

— N-am putut. A intervenit ceva, o problemă neaşteptată.

— Ascultă, au trecut pe la atelier pe neanunţate. Au văzut că nu eşti la lucru. Vor o confirmare din partea ta până la ora unu. Un angajament cum c-o să le dai evaluarea până diseară.

— Şi dacă nu?

— Dacă nu, o să le încredinţeze expertiza celor de la Furstenberg.

Sebastian scoase un oftat. În dimineaţa aceea, necazurile curgeau gârlă şi nu ştia cum să le mai oprească. Evalua situaţia cât putu de calm. Vânzarea viorii lui Carlo Bergonzi putea să-i aducă un comision de până la 150.000 de dolari. O sumă pe care o indusese deja în buget şi de care avea nevoie pentru a-şi menţine firma pe linia de plutire. Dar, dincolo de prejudiciul

financiar, pierderea expertizei Bergonzi ar fi avut un efect îngrozitor. Lumea viorii era mică. Totul se afla foarte repede.

Acea vânzare era un eveniment de prestigiu, iar Furstenberg, marele său concurent, nu ar fi ratat ocazia de a-i amplifica ecoul pentru a întoarce lucrurile în avantajul său.

Sebastian nu descoperea America. De douăzeci de ani colabora cu artiştii: fiinţe capricioase, tulburate, pline de îndoieli. Interpreţi pe cât de geniali, pe atât de instabili. Muzicieni cu un ego supradimensionat, pentru care era o chestiune de onoare să lucreze cu cel mai bun lutier. Şi cel mai bun era el! În mai puţin de două decenii, făcuse din Larabee & Son luteria cea mai renumită din Statele Unite. I se recunoşteau nu doar abilităţile tehnice, ci şi un veritabil dar, un auz excepţional şi o empatie sinceră faţă de clienţii săi, ceea ce îi permitea să le propună instrumente perfect adaptate personalităţii şi interpretării lor.

La testele făcute în orb, viorile lui erau constant mai bune decât cele Stradivarius sau Guarnieri. Consacraţie supremă, numele lui devenise o marcă de excelenţă. Acum, interpreţii veneau la atelierul lui ca să cumpere o „Larabee”. Graţie acestui renume, avea drept clienţi zeci de staruri incontestabile care domneau peste regatul viorii. Vedete pe care reuşise să le convingă fiindcă, încet-încet, i se dusese vestea că este persoana cea mai competentă ca să aibă grijă de instrumentele lor sau să le facă altele noi. Această poziţie era însă fragilă. Ea se baza atât pe o iscusinţă obiectivă, cât şi pe un efect al modei, un echilibru exact între comunicare şi zvonul favorabil, dar întotdeauna schimbător. Mai mult ca niciodată, în acea perioadă de criză, Furstenberg şi alţi lutieri celebri rămâneau în expectativă, pândind cel mai mic pas greşit. Era deci exclus să piardă acel contract. Punct.

— Sună-i din partea mea! îi ceru el lui Joseph.

— Cu tine vor să vorbească.

— Spune-le că-i contactez eu în trei sferturi de oră. Timpul necesar ca să mă-ntorc la birou. Vor avea expertiza până diseară.

Închise telefonul în acelaşi timp cu Nikki.

— Camille n-a răspuns, îi explică ea. I-am lăsat un mesaj. De ce nu voiai s-o suni?

În loc să răspundă la întrebare, el o avertiză:

— Ascultă, Nikki, trebuie să trec pe la birou.

Ea îl ţintui cu privirea, stupefiată.

— Să treci pe la birou? Fiul tău a dispărut şi tu te-ntorci să lucrezi!

— Mor de îngrijorare, dar nu sunt poliţist. Ar trebui să se facă nişte…

— O să-l sun pe Santos, îi tăie ea vorba. Cel puţin, el o să ştie cum să reacţioneze.

Zis şi făcut. Formă numărul iubitului ei şi îi spuse în linii mari povestea dispariţiei lui Jeremy.

Sebastian o privea impasibil. Nikki încerca să-l provoace, dar nu-i reuşea figura. Ce putea el să facă? Unde să caute indicii? Incapabil să ia o decizie, se simţea pe cât de îngrijorat, pe atât de neputincios.

În acel stadiu, intervenţia poliţiei îl mai liniştea. Şi aşa anunţaseră prea târziu autorităţile.

Aşteptând sfârşitul conversaţiei, Sebastian se aşeză pe locul maimuţei[8], îşi puse casca din piele – care cu siguranţă nu era conform normelor – şi îşi lăsă în jos ochelarii groşi de aviator. Se simţea copleşit, depăşit de evenimente. Ce naiba căuta acolo, în coşul unei pârâitoare ciudate, împopoţonat cu chestiile alea ridicole? Prin ce angrenaj infernal toată viaţa lui părea să se ducă brusc de râpă? De ce se fusese nevoit s-o „reîntâlnească” pe fosta lui soţie? De ce fiul lui făcea prostie după prostie? De ce fiica lui de cincisprezece ani îşi pusese în gând să se culce cu băieţi? De ce situaţia lui profesională era pe punctul de a se nărui?

Nikki închise telefonul şi veni lângă el fără să scoată o vorbă. Încălecă pe motocicletă, călcă pedala, ambală motorul şi plecă în trombă spre docuri. Cu faţa în bătaia vântului, cu inima cât un purice şi dinţii strânşi, Sebastian se ţinea bine de ataş. Îşi uitase impermeabilul în apartamentul lui Nikki şi acum tremura de frig în costumul lui elegant, dar subţire. Spre deosebire de fosta lui soţie, el era mai degrabă un tip sedentar. Deloc aventurier, prefera confortul somptuos al Jaguarului său în locul supliciului acelei rable. Cu atât mai mult cu cât Nikki părea că are o plăcere diabolică să accelereze de fiecare dată când vedea o groapă în asfalt.

Ajunseră în sfârşit în faţa fostei fabrici în care era apartamentul lui Nikki.

— Urc şi eu cu tine ca să-mi iau pardesiul, o preveni el ieşind din ataş. Mi-am lăsat în el cheile de la maşină.

— Fă ce vrei! răspunse ea fără să-l privească. Eu mă duc să-l aştept pe Santos.

Sebastian urcă după ea. Ajunsă în capul scărilor, Nikki deschise uşa metalică ce permitea accesul în apartament şi, când intră, scoase un ţipăt de

stupoare.

11

Canapea spintecată, mobile răsturnate, rafturi devastate. Salonul era într-o stare care nu lăsa loc de îndoială: în absenţa lor, apartamentul fusese jefuit.

Cu inima bubuind, Nikki făcu câţiva paşi pentru a constata pagubele. Totul era cu susul în jos. Televizorul smuls din perete, tablourile aruncate pe jos, sertarele răscolite, hârtii împrăştiate prin toată încăperea.

Nikki tremura, şocată să-şi vadă spaţiul intim profanat, locuinţa prădată.

— Ce au furat? întrebă Sebastian.

— E greu de spus. În orice caz, nu laptopul. Văd că e pe barul din bucătărie.

„Ciudat.”

Pe unul dintre puţinele rafturi rămase în picioare, el remarcă o frumoasă cutie cu intarsii.

— Asta e valoroasă?

— Bineînţeles, sunt bijuteriile mele.

Sebastian deschise caseta. Conţinea printre altele inelele şi brăţările pe care i le făcuse el cadou. Nişte creaţii foarte scumpe de la Tiffany.

— Ce hoţ ar fi atât de prost, încât să nu ia un laptop şi o cutie cu bijuterii lăsate la vedere?

— Şş! ordonă ea punându-şi degetul la gură.

El tăcu fără să înţeleagă, până când auziră un pocnet. Încă mai era cineva în apartament!

Ea îi făcu semn cu mâna să nu se mişte şi o luă pe scările metalice care duceau la etaj. Pe culoar, prima cameră era a ei.

Goală.

Apoi cea a lui Jeremy.

Prea târziu.

Fereastra glisantă care dădea spre curte se făcuse ţăndări. Nikki se aplecă şi zări silueta masivă a unui tip care fugea pe scara de incendiu din fontă. Păşi cu un picior peste pervazul ferestrei intenţionând să-l urmărească…

— Las-o baltă! o descurajă Sebastian, apucând-o de braţ. Probabil că e înarmat.

Nikki se resemnă şi trecu dintr-o cameră în alta. Hoţul sau hoţii începuseră să scotocească apartamentul de-a fir a păr. Consternată să-şi

vadă lucrurile împrăştiate pe jos, nu putu decât să constate:

— N-au venit să fure, ci să găsească ceva.

Sebastian începu să cerceteze camera lui Jeremy: la prima vedere, nu dispăruse nimic. Cu un gest automat, îndreptă unităţile centrale ale calculatoarelor care stăteau cam într-o rână. Era în el ceva maladiv, la limita tulburării obsesive: o angoasă profundă faţă de dezordine, o tendinţă maniacă pentru curăţenie. Ridică bicicleta cu pinion fix, aranjă o etajeră care era pe punctul de a se prăbuşi şi adună cărţile de joc căzute pe parchet. Când puse mâna pe valijoara de poker din aluminiu, observă ceva care îl surprinse. Jetoanele din ceramică erau sudate între ele, fiecare şir formând un soi de tub gol şi circular. Se uită în interior: nişte pliculeţe din plastic erau înghesuite în tuburi. Trase afară unul dintre ele. Era plin cu o pulbere albă.

„Nu, nu se poate…”

Înnebunit, răsturnă cele două tuburi din ceramică. Pe pat erau vreo zece ambalaje mici, transparente.

„Cocaină!”

Nu-i venea să creadă.

— Ce naiba… zise Nikki intrând în cameră.

Se uitară unul la altul, uluiţi.

— Asta căutau hoţii. E cel puţin un kilogram!

Dar lui Sebastian tot nu-i venea să creadă:

— E prea de tot ca să fie adevărat! Poate că e… un joc sau o glumă.

Nikki dădu din cap, sceptică. Făcu o mică tăietură într-unul dintre pliculeţe şi gustă un pic de pulbere. Gustul amar şi înţepător îi amorţi limba.

— E cocaină, Sebastian. Sigur e cocaină.

— Dar cum…

Fraza îi fu întreruptă de clinchetul vesel al unui clopoţel. Cineva suna la uşă.

— Santos! exclamă ea.

Pe faţă li se citeau stupoarea şi groaza. Pentru prima dată după ani de zile, se simţiră uniţi printr-o legătură puternică: dorinţa de a-şi proteja fiul. Inimile lor băteau la unison. Aceleaşi palpitaţii, aceeaşi sudoare, aceeaşi năuceală.

Clopoţelul sună a doua oară. Poliţistul îşi pierdea răbdarea.

Nu mai era timp de tergiversări. Trebuiau să ia o decizie, şi încă repede. Jeremy dăduse de bucluc. Deşi părea sinucidere curată să ascundă

descoperirea lor de poliţie, nu puteau mărturisi că fiul lor ascunsese un kilogram de cocaină în camera lui. Ar fi însemnat să-l condamne la ani grei de închisoare, să-l priveze de studii şi de viitor. Să-i compromită intrarea în viaţă. Să-l arunce în infernul unui centru de detenţie.

— Trebuie… începu el.

— …Să facem să dispară drogurile astea, termină ea.

Coalizarea, ultimul meterez împotriva pericolului.

Liniştit că sunt amândoi de aceeaşi părere, Sebastian luă mai multe pliculeţe de cocaină pentru a le arunca în toaleta băii situate în prelungirea camerei. Nikki îi dădu o mână de ajutor, aruncând în chiuvetă cealaltă jumătate a „încărcăturii”.

Clopoţelul sună pentru a treia oară.

— Du-te să-i deschizi! Vin şi eu imediat!

Nikki încuviinţă, dând din cap. În timp ce ea cobora scara ce ducea spre salon, el trase apa la toaletă. Dar cocaina se dizolva greu. Departe de a dispărea în străfundurile ţevăriei, pliculeţele înfundară canalizarea. Sebastian repetă manevra, fără mai mult succes. Panicat de-a dreptul, privi apa alburie urcând inexorabil spre marginea vasului de toaletă şi ameninţând să dea pe dinafară.

12

— Ţi-a luat ceva timp să-mi deschizi! îi reproşă Santos. Începusem să mă îngrijorez.

— Nu te-am auzit, minţi Nikki.

Se dădu în lături pentru a-l lăsa să intre, dar el se opri brusc când văzu apartamentul devastat.

— Ce s-a-ntâmplat? A trecut vreo tornadă prin salonul tău?

Luată pe nepregătite, ea nu ştiu ce să răspundă. Simţi cum inima începe să-i bubuie, în timp ce picături fine de sudoare i se prelingeau pe frunte.

— Ăăă… făceam un pic de curăţenie, atâta tot.

— Îţi baţi joc de mine? Fără glumă, Nikki, ce-a fost aici?

Ea simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Având în vedere starea apartamentului, nu avea cum să-l păcălească.

— Îmi explici? insistă el.

Răsuflă uşurată când auzi, dinspre scară, vocea convingătoare a lui Sebastian:

— Ne-am certat. Se mai întâmplă, nu?

Uluit, Santos se întoarse spre noul venit. Jucând cu exagerare rolul fostului soţ gelos, Sebastian îşi luase o mină agresivă.

— Tu numeşti asta ceartă? zise poliţistul arătând cu degetul spre salonul devastat.

Încurcată, Nikki făcu prezentările.

Cei doi bărbaţi se salutară printr-o scurtă înclinare a capului. Sebastian încercă să-şi ascundă uimirea, dar era într-adevăr un pic surprins de înfăţişarea lui Santos. Acesta îl depăşea cu un cap în înălţime. Metis, bine făcut, cu trăsături fine, n-avea nimic din poliţaiul grosolan şi brutal pe care şi-l închipuise. Costumul bine croit – care îl costase probabil jumătate din leafa pe o lună – părul scurt şi barba rasă impecabil îi dădeau un aspect îngrijit care inspira încredere.

— Nu mai avem nicio secundă de pierdut, zise el, uitându-se fix la cei doi părinţi. Nu vreau să vă îngrijorez, dar trei zile fără nicio veste de la un adolescent înseamnă deja mult.

Se descheie automat la haină, continuând cu o voce care denota siguranţă de sine:

— Cazurile de dispariţie sunt investigate de autorităţile locale, exceptând situaţiile în care ancheta depăşeşte graniţele unui singur stat sau când e vorba de dispariţia unui minor. În acest caz, FBI-ul intervine prin intermediul departamentului CARD, Child Abduction Rapid Deployment. Cunosc un tip acolo. L-am sunat ca să-i semnalez dispariţia lui Jeremy. Ne aşteaptă la sediul lor din Midtown, în Metlife Building.

— OK, venim cu tine, decise Nikki.

— Eu merg cu maşina mea, îi temperă elanul Sebastian.

— E stupid, sunt cu maşina de serviciu şi o să evităm ambuteiajele dacă pun girofarul.

Sebastian îi aruncă o privire lui Nikki.

— Noi o să mergem împreună şi ne vedem acolo, Lorenzo!

— E o idee foarte bună, zise el ironic. Să pierdem şi mai mult timp!

Înţelegând că nu va reuşi să le schimbe părerea, Santos se îndreptă spre ieşire.

— În definitiv, e copilul vostru! zise el trântind uşa.

Plecarea poliţistului nu făcu să dispară nici tensiunea, nici confuzia. Rămaşi singuri, Nikki şi Sebastian se treziră la fel de nehotărâţi. Paralizaţi de teama de a nu lua o decizie proastă, le era greu să analizeze informaţiile pe care le aflaseră: fuga lui Jeremy, pasiunea lui pentru poker, descoperirea cocainei…

Din reflex, urcară din nou în camera fiului lor. *In extremis,* Sebastian reuşise să desfunde toaleta cu mânerul unei perii de curăţat. Chiar dacă acum orice urmă de droguri dispăruse, episodul nu rămânea totuşi doar un vis urât.

În căutarea unui indiciu, el examină mai atent valijoara de aluminiu şi conţinutul ei. Nici un fund dublu, nici o inscripţie deosebită, nici pe cărţile de joc, nici pe jetoanele false din ceramică. În interior, cutia avea o căptuşeală din burete gofrat prevăzută cu un buzunar. Băgă mâna în el. Gol… cu excepţia unui suport pentru pahare din carton. Pe faţă, era o reclamă la o marcă de bere; pe verso, desenul unei lame curbate, sigla stilizată a unui bar.

Boomerang Bar
17 Frederick Street – Bushwick
Proprietar: Drake Decker

Îi întinse suportul lui Nikki.

— Cunoşti localul ăsta?

Ea dădu din cap. El insistă:

— Fără îndoială că aici juca poker, nu?

Îi căută privirea, dar ea nu-i răspunse.

Foarte palidă, zgribulită, cu ochii strălucitori şi privirea pierdută în gol, Nikki părea că cedase nervos.

— Nikki! strigă el.

Ea ieşi brusc din cameră. Sebastian o ajunse din urmă pe scară şi se duse după ea în baie unde o văzu luând un calmant. O apucă strâns de umăr.

— Revino-ţi în fire, te rog!

Se străduí să-i prezinte planul lui cu o voce calmă:

— Uite ce o să facem. O să desprinzi ataşul de la motocicletă, apoi o să te duci singură până în Manhattan. Cât poţi de repede. Trebuie s-o prinzi pe Camille când iese de la şcoală.

Se uită la ceas.

— Termină la ora două. Dacă pleci acum, o să ajungi la timp. Numai pe două roţi e posibil aşa ceva.

— De ce-ţi faci griji pentru ea?

— Ascultă, nu ştiu ce căuta cocaina asta în camera lui Jeremy, dar tipii cărora le aparţine vor s-o recupereze, asta-i clar.

— Şi ştiu cine suntem.

— Da, ştiu adresa ta şi fără îndoială şi pe-a mea. Aşadar, suntem cu toţii în pericol: tu, eu, Jeremy, Camille. Sper să greşesc, dar e mai bine să nu ne asumăm niciun risc.

În mod paradoxal, vestea acelei noi ameninţări păru să-i redea energia.

— Unde vrei s-o duc?

— La gară. O urci în trenul care merge la East Hampton şi o trimiţi la…

— …Mama ta, ghici ea.

— Acolo o să fie în siguranţă.

13

Clădirea liceului St. Jean Baptiste semăna cu un templu grec.

Perfect simetrică, faţada de marmură cenuşie era ornată cu frontoane triunghiulare şi coloane dorice sculptate cu fineţe.

Scientia potestas est.[9] Gravată în piatră, deviza instituţiei se etala cu mândrie de o parte şi de alta a scării monumentale care dădea liceului un aspect de sanctuar. Acea răceală minerală era atenuată de trilul păsărilor şi de razele soarelui care răzbăteau printre frunzele arămii. Aristocratic, liceul părea un lăcaş al calmului, culturii şi cunoaşterii. Era greu de crezut că te aflai în centrul Manhattanului, la doar câteva străzi de atracţiile zgomotoase şi populare din Times Square.

Totuşi, în doar câteva secunde, acea linişte monahală fu tulburată. O elevă coborî prima treptele de la intrare. Apoi, în grupuri mici, fetele se împrăştiară pe trotuar.

Se auzeau râsete şi strigăte. În ciuda uniformei lor de şcolăriţe şi a gulerului rotunjit, discuţiile se învârteau în jurul unor subiecte mai puţin cuviincioase: se vorbea despre băieţi, ieşiri în oraş, shopping, diete, Twitter şi Facebook.

Rezemată de şaua motocicletei, Nikki îşi miji ochii, căutând s-o repereze pe Camille în mijlocul acelor batalioane feminine. Fără să vrea, auzi frânturi de conversaţie. Remarci fugitive ale unei generaţii care nu mai era a ei. „Sunt înnebunită după Stephen!”, „M-am îndrăgostit rău de tot!”, „A naibii mai e profa de istorie!”, „Ce naşpa!”, „Ah, ce m-am plictisit!”…

În sfârşit, o zări pe fiica ei şi răsuflă uşurată.

— Ce cauţi aici, mamă? o întrebă Camille făcând ochii mari. Am văzut că mi-ai lăsat un mesaj.

— N-am prea mult timp să-ţi explic, draga mea! N-ai primit nicio veste de la Jeremy în ultimele zile?

— Nu, răspunse.

Nikki o puse la curent cu dispariţia fratelui ei, dar, ca să nu o sperie, nu menţionă nici devastarea apartamentului, nici descoperirea cocainei.

— Până se termină povestea asta, taică-tău ar vrea să te duci să stai câteva zile la bunica.

— Dar e aiurea! Am o grămadă de lucrări de control săptămâna asta! Şi am vorbit să ies în oraş cu fetele.

Nikki încercă să fie mai convingătoare.

— Ascultă, Camille, n-aş fi aici dacă n-aş crede că eşti în pericol!

— Ce pericol? Frate-meu a fugit de-acasă, ei şi? Nu e prima oară.

Nikki oftă uitându-se la ceas. Era un tren care pleca spre East Hampton în mai puţin de jumătate de oră, iar până la 17.30 nu mai era niciunul.

— Pune-ţi asta! îi ordonă ea întinzându-i o cască.

— Dar…

— Niciun „dar”! Sunt mama ta. Dacă-ţi spun să faci ceva, faci, şi cu asta basta! Fără să mai comentezi!

— Parc-ai fi tata! se plânse Camille, aşezându-se pe şa.

— Şi nu mă insulta, te rog!

Nikki încălecă pe motocicletă şi părăsi Upper East Side. O luă pe Lexington, afundându-se printre canioanele de sticlă şi de beton, mergând cât de repede putea, dar fiind atentă la condus.

„Numai să nu fac accident. Nu acum…”

Din cauza divorţului, Nikki avusese mereu relaţii cam reci cu fiica ei. O iubea din tot sufletul, dar nu avusese ocazia să construiască o complicitate adevărată. Asta bineînţeles din cauza condiţiilor absurde impuse de Sebastian la divorţ, dar şi din cauza unei bariere mai ascunse. Onestitatea o obliga să admită că avea un complex faţă de fiica ei. Camille era o tânără deosebită, pasionată de cultura clasică. De mică devorase sute de cărţi, văzuse majoritatea filmelor importante. În privinţa asta, Sebastian o crescuse perfect. Mulţumită lui, fata se dezvolta într-un mediu privilegiat. O ducea la teatru, la concerte, la expoziţii…

Camille era o puştoaică simpatică, mai degrabă timidă şi deloc arogantă, dar Nikki se simţea adeseori depăşită atunci când, în timpul unei conversaţii, se aventura pe tărâmul culturii „savante”. Se simţea o mamă rămasă în urmă. O mamă inferioară. Ca de fiecare dată când se gândea la asta, ochii i se umplură de lacrimi, dar făcu eforturi să nu se lase cuprinsă de amărăciune.

Apăsând pe acceleraţie, trecu de Grand Central, aruncă o privire în oglinda retrovizoare, apoi ieşi din rând pentru a depăşi un camion de pompieri.

Ameţeală, viteză, senzaţie de strivire. Iubea oraşul acela la fel de mult pe cât îl detesta. Forfota şi mişcarea lui neîncetată o sufocau şi o zăpăceau.

Minusculă, prinsă între pereţii verticali şi tranşeele geometrice, motocicleta gonea nebuneşte.

Sirene asurzitoare, poluare, taximetrişti nervoşi, claxoane, strigăte.

Nikki rămase în urmă, făcu un viraj larg pentru a intra pe Strada 39, apoi dispăru în circulaţia de pe Fashion Avenue. Imaginile îi treceau una după alta prin faţa ochilor: nişte oameni strânşi într-un loc, asfaltul crăpat, cărucioarele rablagite ale vânzătorilor de hotdog, reflexiile metalice ale clădirilor, nişte picioare frumoase afişate în gros-plan pe o faţadă.

Ajungând în Pennsylvania Plaza, reuşi să-şi intercaleze motocicleta între două maşini.

New Yorkul era un infern pentru vehiculele pe două roţi: şoselele erau denivelate şi nu aveai dreptul să parchezi nicăieri.

— Ultima staţie, toată lumea coboară!

Camille sări pe trotuar şi o ajută să-şi încuie BMW-ul cu lacătul.

Ora 14.24.

Trenul pleca peste zece minute.

— Grăbeşte-te, scumpo!

Traversară strada prin mijlocul circulaţiei şi intrară în imobilul dizgraţios care adăpostea Penn Station.

Din fotografiile afişate în hol, puteai să vezi că gara cea mai frecventată din Statele Unite se aflase odinioară într-o clădire grandioasă, ornată cu coloane din granit roz. De mărimea unei catedrale, sala paşilor pierduţi avusese acoperiş din sticlă, gargui, vitralii şi statui de marmură. Dar acea vârstă de aur era de mult apusă. Sub presiunea unor grupuri de interese şi a industriei de *entertainment*, clădirea fusese demolată la începutul anilor 1960 şi în locul ei fusese ridicat un complex neprimitor de birouri, hoteluri şi săli de spectacol.

Nikki şi Camille îşi croiră drum până la ghişeu.

— Un bilet până la East Hampton, vă rog!

Funcţionara, o grăsană cu figură de Buddha, se moşmodi o mie de ani până să printeze tichetul. Gara fremăta de agitaţie. Punct nevralgic al coridorului care lega Washington de Boston, Penn Station deservea şi numeroase gări din New Jersey şi Long Island.

— Douăzeci şi patru de dolari. Trenul pleacă peste şase minute.

Nikki luă restul şi o apucă pe Camille de mână ca s-o conducă la subsol, acolo unde se aflau liniile de cale ferată.

Pe scări, oamenii se împingeau. Promiscuitate sufocantă. Ţipete de copii. Umeri care se izbeau unul de altul. Lovituri de valiză în genunchi. Miros de transpiraţie.

— Peronul numărul doisprezece, pe-acolo!

Nikki o trăgea pe fiica ei de mână. Se luară după indicatoare, alergând până la trenul lor.

„Plecarea peste trei minute”, anunţă controlorul.

— Să ne suni imediat ce-ai ajuns, ai înţeles?

Camille încuviinţă dând din cap.

Aplecându-se pentru a-şi săruta fata, Nikki îi remarcă stânjeneala.

— Îmi ascunzi ceva, nu-i aşa?

Nemulţumită că fusese prinsă cu mâţa în sac şi totodată uşurată să se elibereze de o povară, Camille mărturisi în cele din urmă:

— E vorba de Jeremy. M-a pus să-i promit că n-o să-ţi spun, dar…

— L-ai văzut de curând? ghici Nikki.

— Da. A venit să mă caute sâmbătă, la prânz, când am ieşit de la cursul de tenis.

„Sâmbătă, acum trei zile…”

— Părea foarte îngrijorat, continuă Camille. Şi foarte grăbit. E clar că avea probleme.

— Ţi-a spus ce probleme?

— Mi-a zis doar că are nevoie de bani.

— Şi i-ai dat?

— N-aveam mare lucru la mine, aşa că a mers cu mine până acasă.

— Taică-tău nu era acolo?

— Nu, lua prânzul la restaurant cu Natalia.

Trenul era gata să-şi închidă uşile. Ultimii călători alergau pentru a urca în vagoane. Presată de maică-sa, Camille continuă:

— I-am dat lui Jeremy vreo două sute de dolari pe care-i aveam în camera mea, dar, fiindcă nu-i ajungeau, m-a pus să deschid seiful lui tata.

— Ştiai cifrul?

— E simplu: ziua noastră de naştere.

Un semnal sonor anunţă plecarea iminentă.

— Erau cinci mii de dolari cash, precizează fata sărind în tren. Jeremy mi-a promis c-o să-i înapoieze înainte ca tata să-şi dea seama că lipsesc.

Rămasă pe peron, Nikki avea o faţă lividă care o îngrijoră pe Camille.

— Crezi că i s-a-ntâmplat ceva, mamă?

Uşile se închiseră, lăsând întrebarea fără răspuns.

14

Se întunecase brusc.

În câteva minute, cerul devenise de plumb şi nori negri se adunaseră, la orizont.

Pe Brooklyn-Queens Express, maşinile rulau bară la bară. În drum spre adresa indicată de Santos, Sebastian trasa în minte o linie de separaţie între ceea ce avea să dezvăluie FBI-ului şi ceea ce prefera să treacă sub tăcere. Alegerea era dificilă. De când se urcase în maşină, încercase zadarnic să reconstituie un puzzle din care lipseau prea multe piese. O întrebare obsedantă îl chinuia: de ce ascunsese Jeremy un kilogram de cocaină în camera lui? La această întrebare, nu găsea decât un răspuns: pentru că o furase. Fără îndoială de la patronul acelui bar, Boomerang. Apoi, speriat de ce făcuse şi cuprins de panică, fugise pentru a scăpa de dealer.

Dar cum de ajunsese în acel coşmar? Fiul lui nu era un tâmpit. Recentele lui probleme cu justiţia nu se refereau decât la un furt mărunt şi la deteriorarea minoră a unui camion. Nimic care să semene în vreun fel cu adevărata delincvenţă.

Dintr-odată, circulaţia se fluidiză. Autostrada rapidă intră într-un tunel lung, apoi ieşi sub cerul liber lângă East River, la capătul cheiului.

Sebastian îşi simţi telefonul vibrând în buzunar. Era Joseph.

— Îmi pare rău, zise şeful de atelier, dar am pierdut contractul. Expertiza viorii Bergonzi o să fie făcută de cei de la Furstenberg.

Sebastian acceptă sentinţa fără să clipească. Acum, toate astea i se păreau derizorii. Profită de faptul că vorbea cu Joseph pentru a-l întreba brusc:

— Ai idee cât costă un kil de cocaină?

— Ce? Glumeşti? Ce s-a-ntâmplat?

— E o poveste lungă. O să-ţi explic. Deci?

— Habar n-am, mărturisi Joseph… Eu unul mă trotilez cu whisky vechi de douăzeci de ani.

— N-am timp de glume, Joseph!

— OK… Probabil depinde de calitate, de origine…

— Asta puteam s-o ghicesc şi singur. Ai putea să dai o căutare pe internet?

— Stai să intru pe Google. Gata! Ce tastez?

— Descurcă-te singur, dar fă-o repede!

Cu telefonul lipit de ureche, Sebastian intră într-o zonă în lucru. Însărcinat să dirijeze circulaţia, un muncitor îi făcu semn să ocolească. Făcu un viraj brusc care îl devie spre sud, unde un nou ambuteiaj bloca accesul la drumul de ieşire de pe autostradă.

— Am găsit un articol care te poate ajuta, zise Joseph după câteva clipe. Ia ascultă: „Nouăzeci de kilograme de cocaină, cu o valoare estimată la 5,2 milioane de dolari, au fost confiscate într-o parcare din Washington Heights.”

Sebastian se apucă să calculeze după regula de trei simplă:

— Dacă nouăzeci de kilograme valorează 5,2 milioane de dolari, un kilogram valorează…

— …Aproape 60.000 de dolari, completă Joseph. Acum poţi să-mi expli…

— Mai târziu, Joseph. Trebuie să-nchid! Mulţumesc.

Un licăr de speranţă străluci în ochii lui Sebastian. Avea un plan. Suma aceea era desigur importantă, dar nu exorbitantă. În orice caz, putea să facă repede rost de ea în bani lichizi. Avea să se ducă în barul ăla, Boomerang, şi să-i propună lui Drake Decker un târg „pe care nu va putea să-l refuze” – să-i ramburseze în întregime contravaloarea cocainei, adăugând un comision de 40.000 de dolari pentru deranjul provocat şi pentru promisiunea de a uita de existenţa lui Jeremy.

„Banii sunt singura putere care nu e contestată niciodată”, obişnuia să se spună în familia lui. Un citat pe care bunicul lui probabil că îl luase dintr-o carte şi făcuse din el un soi de mantra, o deviză după care familia Larabee îşi ducea viaţa de zeci de ani.

Sebastian dispreţuise mult timp acel mod de gândire, dar în acea zi şi-l însuşea. Acum avea încredere deplină în viitor. Lucrurile aveau să se rezolve. Îl va plăti pe dealer pentru ca familia lui să nu mai fie în pericol. Odată ameninţarea dispărută, îşi va regăsi fiul şi se va ocupa personal de educaţia şi anturajul lui. Nu era prea târziu. Până la urmă, poate că tot răul va fi spre bine.

Decizia lui era luată. Nu mai avea niciun minut de pierdut.

Ajunse la intersecţia care făcea legătura cu rampele de acces pe Manhattan Bridge, dar, în loc s-o ia pe pod, făcu stânga împrejur pentru a se întoarce în Brooklyn.

Şi se îndreptă spre barul Boomerang.

15

— Cară-te cu rabla ta de-aici, idiotule!

Insulta îi era adresată lui Sebastian, care tocmai depăşea nişte boschetari care scotoceau prin coşurile de gunoi de la Pizza Hut, pe Frederick Street. Trăgând câte o duşcă din nişte sticle de bere ascunse în pungi de hârtie, îşi marcau teritoriul înjurând trecătorii şi şoferii care îi priveau prea insistent.

— Faţă de şobolan!

Un pahar de plastic plin lovi parbrizul. Sebastian ridică geamul şi puse în funcţiune ştergătoarele.

„Grozav…”

Era prima oară când punea piciorul în acea parte a oraşului. Şi ultima, spera el.

Mirosuri de mâncare portoricană pluteau în aerul îmbâcsit. Ritmuri caraibe se auzeau dinspre ferestrele deschise. Steaguri dominicane împodobeau intrările caselor. Nimeni nu mai putea ignora pentru mult timp faptul că Bushwick era un fief latino. Tentacular, cartierul avea zeci de blocuri şi îşi păstrase aspectul sărăcăcios. Coloniile de burghezi boemi care luaseră cu asalt Williamsburgul nu cuceriseră încă acea zonă. Acolo nu găseai tineri bogaţi, artişti la modă sau restaurante bio, ci doar depozite, case cu acoperişuri de tablă, imobile din cărămidă, ziduri pline de graffiti şi terenuri virane invadate de buruieni.

Bulevardul era larg şi aproape pustiu. Sebastian reperă barul Boomerang, dar preferă să-şi parcheze Jaguarul pe o străduţă paralelă. Îşi încuie maşina şi se întoarse pe Frederick Street în timp ce primele picături de ploaie începeau să cadă, făcând cartierul Bushwick cenuşiu şi trist.

Boomerang n-avea nimic dintr-un local confortabil şi modern. Era o speluncă de cartier, sinistră şi murdară, în care se servea whisky ieftin şi hamburgheri la doi dolari bucata. Prinsă cu scotch pe oblonul metalic, o pancartă anunţa că barul nu se deschide decât după ora 17.00. Totuşi, oblonul era ridicat pe trei sferturi, permiţând accesul la uşa de la intrarea în local.

Sebastian ciocăni în geamul fumuriu în timp ce ploaia se înteţea.

Niciun răspuns.

Luându-şi inima în dinţi, ridică oblonul până sus şi încercă să deschidă uşa. Nu era încuiată.

Ud leoarcă de ploaie, Sebastian ezită o clipă. Locul era sinistru şi încăperea cufundată în semiîntuneric. În cele din urmă, se hotărî să intre, având grijă să închidă uşa în urma lui pentru a nu risca să fie văzut de trecători.

— E cineva aici? întrebă el înaintând cu prudenţă.

După numai câţiva paşi, îşi duse mâna la gură. Îl lovise o duhoare infectă care îi întorcea stomacul pe dos. Nişte miasme feruginoase, un miros obsedant, violent…

Cel al sângelui.

Îi veni s-o ia la fugă, dar îşi stăpâni frica. Se dădu înapoi până ajunse lângă perete şi căută pe bâjbâite un întrerupător.

Când lumina verde-albăstruie se invada încăperea, fu cuprins de spaimă.

Barul era plin de sânge. Parchetul murdar de pete negre şi lipicioase. Pereţii din cărămidă împroşcaţi cu melasă purpurie. Lambriurile mânjite. Stropii ajunseseră până la etajerele pline de sticle din spatele tejghelei.

Un adevărat măcel.

În fundul încăperii, un bărbat zăcea într-o baltă de sânge.

„Drake Decker?”

Inima îi bătea să-i sară din piept. Deşi panicat şi îngreţoşat, Sebastian înaintă spre cadavru. Întins pe spate, un corp imens şi mutilat se golea de sânge. Masa de biliard pe care zăcea semăna cu un altar, cu un catafalc liturgic înălţat pentru un sacrificiu misterios. Mortul era un zdrahon chel şi mustăcios, a cărui greutate depăşea lejer o sută de kilograme. Burtos şi păros, semăna cu unii dintre membrii Beers, o parte a comunităţii de homosexuali care afişau o virilitate ostentativă. Cândva de culoare kaki, pantalonii lui de pânză erau îmbibaţi cu sânge negru. Din cămaşa în carouri, desfăcută larg la piept şi pe burtă, îi ieşeau viscerele. Intestinele, ficatul, stomacul erau amestecate, formând un terci lipicios şi vâscos.

Sebastian nu putu să reziste mai mult. Cu mâinile sprijinite pe genunchi, vomită bila acră şi gălbuie care îi urca din stomacul gol. Rămase câteva secunde în acea poziţie, lac de sudoare, cu faţa arzând, cu respiraţia tăiată.

Îşi stăpâni totuşi spaima. Din buzunarul cămăşii, se vedea ieşind un portofel din piele. Sebastian reuşi să-l scoată şi verifică permisul de conducere: era într-adevăr vorba de Drake Decker.

În timp ce încerca să pună portofelul la loc, trupul lui Drake fu străbătut de o convulsie.

Sebastian tresări. Tâmplele îi zvâcneau.

O ultimă contracţie *post mortem?*

Se aplecă spre faţa plină de sânge.

„Cadavrul” deschise brusc ochii. Sebastian se dădu înapoi şi îşi înăbuşi un ţipăt.

„Ei, drace!”

Drake era poate în ceasul morţii, dar încă mai respira şi un firişor subţire de sânge i se scurgea din gură.

„Ce să fac?”

Panică. Ameţeală. Senzaţie de sufocare.

Îşi scoase mobilul şi formă numărul de urgenţe. Refuză să-şi spună numele, dar ceru o ambulanţă pe Frederick Street, la numărul şaptesprezece.

Închise telefonul şi se sili să privească din nou faţa şi corpul lui Drake. În mod vizibil, cineva îl torturase pe Bear fără să-l scutească de niciun supliciu. Sângele trecuse prin postavul de lână care acoperea tăblia de ardezie a mesei de biliard. Marginile capitonate erau pe post de rigole, drenând şuvoaiele până în găurile mesei. Acum, bărbatul era mort.

Sebastian simţi o arsură puternică în capul pieptului. Avea gura uscată. Picioarele îi tremurau. Ideile i se învălmăşeau în minte.

Trebuia să părăsească cât mai repede localul. Verificând să nu lase nimic în urma lui, văzu pe bar o sticlă de bourbon pusă alături de un pahar pe jumătate plin. O felie de portocală şi două cuburi mari de gheaţă pluteau în whisky. Se opri asupra acestui ultim detaliu. Cine băuse din pahar? Fără îndoială „măcelarul” care-l torturase pe Drake. Dar, din moment ce cuburile de gheaţă nu se topiseră, înseamnă că agresorul abia plecase din bar.

Sau poate chiar se mai afla în încăpere…

În timp ce se repezea spre uşă, auzi un pârâit. Încremeni. Şi dacă Jeremy era ţinut prizonier în cloaca aia?

Întoarse capul şi zări o umbră strecurându-se în spatele unui paravan lăcuit.

Ţâşnind de după panourile de lemn, o matahală se năpusti asupra lui.

Bărbatul, lat în spate, cu pielea arămie şi tatuat pe faţă ca un războinic maori, ţinea în mână un cuţit de luptă cu două tăişuri.

Paralizat de frică, Sebastian rămase ţintuit pe loc.

Nici măcar nu ridică braţul pentru a se apăra atunci când lama cuţitului se abătu asupra lui.

16

— Lasă cuţitul! urlă Nikki, năvălind în încăpere.

Stupefiat, zdrahonul rămase cu mâna în aer. Profitând de situaţie, Nikki se repezi şi-i dădu o lovitură cu piciorul, care-l nimeri sub coaste, dar nu-l dezechilibră totuşi. Ucigaşul îşi reveni imediat. Cei doi adversari nu îl înspăimântau prea tare. Judecând după zâmbetul sadic care îi schimonosea faţa, sosirea tinerei femei făcea chiar înfruntarea mai interesantă.

Sebastian profitase de diversiune pentru a se refugia în fundul sălii. Nu din lipsă de curaj, ci mai degrabă din incapacitatea de a face faţă unei astfel de situaţii. Nu se bătuse niciodată în viaţa lui. Niciodată nu dăduse şi nici nu primise vreun pumn.

Nikki îi ţinea piept namilei de una singură. Cu o mişcare sprintenă, se feri de o lovitură de cuţit, apoi de alta. Distanţare, salt, răsucire, fentă. Punea în practică toate figurile de box pe care le învăţase în sala de sport. Dar zdrahonul nu avea să lovească la nesfârşit în gol.

Trebuia să-l dezarmeze cu orice preţ.

Să facă abstracţie de mirosul de sânge. Să uite de atmosfera funebră care domnea în încăpere. Să nu se gândească decât la Jeremy.

„N-am dreptul să mor până nu-mi găsesc fiul.”

Luă un tac de biliard pus lângă masă. Nu era la fel de eficace ca un cuţit, totuşi era o armă cu care spintecă aerul, atacând cu agilitate de mai multe ori, până când îl lovi pe maori peste faţă. Vexat, acesta scoase un mormăit de furie şi, considerând că joaca durase destul, se repezi cu pumnalul spre ea, cu o mişcare amplă şi circulară cu care reteză băţul de biliard la mijloc. Descumpănită, Nikki îi azvârli cele două bucăţi de lemn în faţă. El le pară cu braţul.

Văzând-o pe Nikki în dificultate, Sebastian se simţi mânat de o forţă nouă. Apucă un extinctor agăţat pe perete şi smulse inelul pentru a elibera gazul din cartuş.

— Ia de-aici, nenorocitule! strigă el împroşcându-l pe agresor cu spumă carbonică.

Surprins, criminalul îşi protejă ochii cu mâinile fără să lase arma. Profitând de orbirea lui, Nikki îi dădu un şut între picioare, în timp ce Sebastian îl lovea ca un turbat cu extinctorul.

Una dintre lovituri îl atinse pe tatuat chiar în cap, sporindu-i furia. Se eliberă şi se repezi cu pumnul spre Nikki. Aceasta se feri în ultimul moment, iar el izbi peretele.

Uitând de spaima de a nu fi omorât, Sebastian se simţi dintr-odată cuprins de un sentiment de euforie. Cu o oarecare inconştienţă, se hotărî să-l atace frontal pe maori, dar alunecă într-o baltă de sânge. Se ridică şi îşi încleştă pumnul pentru a încerca un croşeu. Prea târziu: o directă magistrală îl azvârli în spatele tejghelei. Ca să-şi amortizeze căderea, încercă să se agaţe de etajera barului, luând cu el sticlele şi oglinda mare care se făcură ţăndări, cu un zgomot asurzitor de sticlă spartă. Sebastian rămase la pământ, incapabil să se ridice.

Recăpătându-şi aroganţa şi hotărât să termine cât mai repede, matahala o apucă pe Nikki de gât şi o aruncă pe masa de biliard. Părul i se scălda într-o baltă de sânge lipicios. Trezindu-se la câţiva centimetri de cadavrul lui Drake, ea scoase un ţipăt de groază.

Matahala de maori începu să-i care pumni în faţă. Unul, doi, trei…

Sub asaltul loviturilor, Nikki îşi pierdea încet-încet cunoştinţa. Cu un ultim efort, întinse braţul şi apucă primul obiect pe care-l nimeri.

Tacul de biliard rupt.

Epuizată, îşi concentră toate forţele într-un ultim gest de supravieţuire. Ascuţită ca o săgeată, jumătatea de baston atinse faţa zdrahonului, alunecând din înaltul frunţii până la sprânceană. Vârful sfâşie carnea şi se înfipse în orbită, spărgând globul ocular cu un zgomot surd.

Înnebunit de durere, ciclopul scoase un urlet sinistru şi dădu drumul prăzii. Îşi scoase tija ascuţită din ochi şi începu să se clatine, învârtindu-se pe loc.

Ultima imagine pe care o văzu fu cea a lui Sebastian care, înarmat cu bucată de oglindă spartă, înainta spre el.

Strălucitor ca tăişul unui pumnal, ascuţit ca o spadă, ciobul de sticlă îi tăie beregata.

17

— Nikki! Trebuie să plecăm!

Aerul era greu, irespirabil.

Din artera zdrahonului, care se prăbuşise lângă tejghea, sângele ţâşnea sacadat, transformând în cele din urmă barul într-un abator sordid, în vizuina înfricoşătoare a unui măcelar nebun, în care se găseau două cadavre în aşteptarea ecarisajului.

Afară, ploaia bătea în geamuri. Vântul sufla cu putere, dar nu destul de tare încât să acopere urletul sirenei de la ambulanţa care venea pe stradă.

— Ridică-te! o îndemnă Sebastian. Echipele de salvare sosesc deja şi poliţiştii o să fie aici dintr-un minut în altul.

O ajută pe Nikki să se scoale în picioare şi o luă de mijloc.

— Trebuie să existe o ieşire prin spate.

Printr-o uşă din fundul barului, o conduse în curtea din spate care dădea într-o străduţă. Ieşind din infern, contactul cu aerul curat şi cu ploaia care curgea şiroaie li se păru o binecuvântare. După tot ceea ce pătimiseră, ar fi avut nevoie de un duş fără sfârşit pentru a se spăla de sângele care le intrase în piele.

Sebastian o ajută pe Nikki să urce în Jaguar, băgă cheile în contact şi demară în trombă, în timp ce sclipirile albăstrii ale girofarurilor străfulgerau cenuşiul lugubru al cartierului Bushwick.

Merseră destul de mult timp, pentru a fi în afara pericolului. Apoi Sebastian opri maşina în faţa unui gard de şantier, pe o stradă pustie din Bedford Stuyvesant.

Opri motorul. Maşina era învăluită într-o perdea groasă de ploaie.

— Ce mama dracului căutai acolo?! urlă Nikki în pragul unei crize de nervi. Nu era vorba că ne vedem la sediul poliţiei?!

— Calmează-te, te rog! Am crezut c-o să pot să rezolv lucrurile singur. M-am înşelat… Dar tu, cum ai ştiut…

— Voiam să-mi fac o idee despre locul ăsta înainte de a fi luată la întrebări de agenţii CARD. Am făcut bine, nu?

Nikki tremura din toate încheieturile.

— Cine erau indivizii ăştia?

— Bărbosul e Drake Decker. Monstrul tatuat, habar n-am.

Ea lăsă în jos parasolarul şi se privi în oglindă. Faţa îi era tumefiată, hainele rupte şi părul năclăit de sânge uscat.

— Cum naiba a intrat Jeremy în aşa ceva? întrebă Nikki cu vocea sugrumată.

În timp ce închidea ochii, un zăgaz se rupse în ea. Îşi simţi corpul inundat de un val de deznădejde şi izbucni în hohote de plâns. El îi puse o mână pe umăr ca s-o îmbărbăteze, dar ea îl respinse.

Sebastian oftă şi îşi masă pleoapele. Capul îi era greu. Chinuit de o migrenă puternică, tremura şi el în cămaşa udă. Nu-i venea să creadă că tocmai omorâse un om tăindu-i gâtul. Cum de se lăsase prins aşa de repede într-un asemenea angrenaj?

Se trezise de dimineaţă în confortul plăcut al casei lui. Un soare liniştitor îi inundase camera. Iar acum avea sânge pe mâini, era pasibil de închisoare şi nu avea nicio veste de la fiul său. În ciuda durerii de cap care îi sfredelea ţeasta şi îi provoca greaţă, încercă să-şi pună ordine în gânduri. În minte i se învălmăşeau o sumedenie de imagini: reîntâlnirea cu Nikki, descoperirea cocainei, cadavrul mutilat al lui Decker, violenţa bestială a matahalei de maori, ciobul pe care i-l înfipsese în gât…

Începu să tune şi aversa se înteţi. Înecată sub o ploaie diluviană, maşina era scuturată de vânt precum coca unui vas în mijlocul furtunii. Sebastian şterse cu mâneca geamul aburit. Nu se vedea nici la trei metri.

— Nu mai putem ascunde poliţiei ceea ce ştim, constată el întorcându-se către fosta lui soţie.

Nikki dădu din cap.

— Tocmai am ucis pe cineva! Nu mai există cale de întoarcere. Nici nu se pune problema să le dezvăluim ceva!

— Nikki, pericolul care planează asupra lui Jeremy e mai mare decât ne temeam.

Ea îşi dădu la o parte şuviţele de păr care îi ascundeau faţa.

— Poliţiştii n-o să ne ajute, Sebastian! Nu-ţi face iluzii! O să se trezească imediat cu două cadavre pe cap şi o să aibă nevoie de un vinovat.

— Dar eram în legitimă apărare!

— O să fie greu de dovedit, crede-mă! Iar presa o să fie încântată să împroaşte cu noroi un om cu prestigiul tău.

Sebastian analiză argumentele. În adâncul sufletului, ştia că Nikki nu greşeşte. Ceea ce se întâmplase în bar înaintea sosirii lor nu fusese o simplă reglare de conturi între dealeri. Fusese un adevărat masacru. Şi chiar dacă

nu ştiau încă ce rol avusese Jeremy în acea afacere periculoasă, era clar că problemele erau acum de altă natură. Nu se mai temeau doar că-şi vor vedea fiul arestat şi aruncat în închisoare. Se temeau să nu-l găsească mort…

Telefoanele le sunară în acelaşi timp. *Partita* de Bach, la el, *riff-ul* chitarei lui Jimi Hendrix, la ea. Nikki se uită la numele afişat pe ecran: era Santos, care probabil că îşi pierduse răbdarea la sediul CARD, celula FBI-ului. Preferă să nu răspundă. Avea să-i dea ea veşti, dar mai târziu.

Aruncă apoi o privire spre celularul lui Sebastian. Prefixul indica un apel internaţional. El se încruntă, dându-i de înţeles că nu cunoaşte numărul, dar, după câteva secunde de ezitare, se hotărî să răspundă, punând telefonul pe speaker.

— Domnul Larabee? întrebă o voce de bărbat cu accent străin.

— Chiar el.

— Mi-a şoptit o păsărică că v-ar plăcea să aveţi veşti despre fiul dumneavoastră.

Sebastian simţi că i se pune un nod în gât.

— Cine sunteţi? Ce aţi făcut cu…

— Vizionare plăcută, domnule Larabee! îi tăie vorba vocea necunoscută înainte de a închide.

Înmărmuriţi, se uitară unul la altul în tăcere, pe cât de îngrijoraţi, pe atât de uluiţi.

Un clinchet cristalin îi făcu să tresară.

Pe telefonul lui Nikki tocmai sosise un e-mail. Adresa expeditorului, necunoscută. Ea deschise mesajul: era gol, cu excepţia unui fişier ataşat care se încarcă foarte greu.

— E o înregistrare video, constată ea.

Tremurând, dădu clic pentru a o porni.

Din instinct, mâna ei căută braţul lui Sebastian pentru a se agăţa de ceva.

Filmul începu.

Nikki se aştepta la ce e mai rău.

Afară, ploaia torenţială continua să cadă zgomotos pe acoperişul maşinii.

18

Celula FBI specializată în dispariţii de minori avea birourile la etajul cincizeci şi şase din Metlife Building, un zgârie-nori uriaş, care strivea Park Avenue cu structura lui masivă şi colţuroasă.

Pierzându-şi răbdarea, Lorenzo Santos se foia pe fotoliul din sala de aşteptare, un culoar lung din oţel şi sticlă suspendat deasupra părţii de est a Manhattanului.

Locotenentul din New York Police Department se uită cu nervozitate la ceas. O aştepta pe Nikki de mai bine de o oră. Nu mai avea de gând să vină să declare dispariţia fiului său? De ce? Un asemenea comportament era lipsit de logică. Din cauza ei, avea să pice prost în ochii colegului său de la FBI, căruia îi solicitase acea întâlnire de urgenţă.

Santos îşi scoase telefonul mobil şi îi trimise un nou mesaj. Era al treilea, dar în mod evident Nikki refuza să-i răspundă. Asta îl făcu să se înfurie. Era sigur că totul se întâmplă din cauza lui Sebastian Larabee, fostul ei soţ, a cărui apariţie nu o vedea cu ochi buni.

„La dracu’!” Nici nu se punea problema s-o piardă pe Nikki! De şase luni o iubea cu disperare. Îi pândea cele mai neînsemnate fapte şi gesturi, îi ghicea gândurile, încerca să-i interpreteze fiecare cuvânt. Era în permanenţă cu ochii în patru şi, măcinat de dor şi teamă, nu mai avea linişte. Femeia avea un farmec care îl transformase într-un mizerabil narcoman al iubirii.

Santos simţi o gheară în stomac din cauza angoasei. Îi era cald, transpira.

Nikki nu îi trezise o iubire senină şi liniştitoare, ci mai degrabă o pasiune care îl înnebunea, îl făcea total dependent de pielea ei, de mirosul şi privirea ei. Ca cel mai rău dintre droguri, Nikki provoca adicţie dură şi suferinţă. Slab şi fără caracter când era vorba de ea, Santos se lăsase prins în capcană. Acum, era prea târziu să mai dea înapoi.

Copleşit de îngrijorare şi furie, se ridică şi se apropie de fereastră. Deşi încăperea era rece şi impersonală, priveliştea era fermecătoare. În depărtare, se vedeau săgeata de oţel şi vulturii stilizaţi de pe Chrysler Building, cablurile podului Williamsburg, ambarcaţiunile care navigau pe East River, apoi, mai departe, acoperişurile caselor anonime din Queens, care se întindeau cât vedeai cu ochii.

Poliţistul scoase un oftat dureros. Cât de mult ar fi vrut să se dezintoxice de acea femeie! De ce avea un asemenea efect asupra lui? De ce ea? Ce

avea ea în plus faţă de altele?

Ca de obicei, încercă să fie raţional, dar ştia că se oboseşte degeaba şi că nu va putea să controleze ceea ce ţine de seducţie. Neîmblânzită şi nesupusă, Nikki avea în străfundul ochilor o flacără care spunea: „O să fiu întotdeauna liberă. N-o să-ţi aparţin niciodată.” O flacără care îi lua minţile.

Miji ochii. Ploaia se oprise. Pe cer, pluteau nori albaştri. Se lăsa noaptea şi luminile oraşului se aprindeau una după alta. Văzut de la două sute de metri înălţime, New Yorkul părea pustiu şi liniştit, un pachebot nemişcat scăldat într-un halou ireal.

Santos îşi lipi pumnul strâns de geam.

Nu era nici sentimental, nici romantic. Reuşise să avanseze foarte repede în cadrul NYPD. Foarte ambiţios, cunoştea terenul, îşi ţinea cartierul în frâu şi rezolvase deja cazuri foarte importante, fără a ezita să intre în contact cu infractori pentru a-şi construi o reţea solidă de informatori. Departamentul Narcotice era unul dificil şi riscant, dar Santos avea pielea destul de tăbăcită pentru a se descurca în mijlocul acelei faune de escroci. Cum putuse un tip ca el să cadă în ghearele pasiunii? Nu era genul care să se lamenteze, dar acum, trebuia să o recunoască, trăia în stres, cu obsesia că o va pierde pe Nikki sau, mai rău, că un alt bărbat i-o va lua.

Soneria telefonului îl făcu să tresară. Se bucurase degeaba. Nu era decât Mazzantini, adjunctul lui.

— Santos, răspunse el.

Acoperită de urletul sirenei şi de zgomotul din trafic, vocea subordonatului său era aproape imposibil de auzit.

— Avem o urgenţă, locotenente: o dublă omucidere în Bushwick. Sunt pe drum.

„O dublă omucidere…”

Instinctul de poliţist al lui Santos se trezi imediat.

— La ce adresă?

— Boomerang, un bar de pe Frederick Street.

— Barul lui Drake Decker?

— Cei de pe ambulanţă zic că e un adevărat măcel.

— Vin şi eu imediat!

Închise telefonul, ieşi pe culoar şi chemă ascensorul ca să coboare în parcarea subterană şi să ia maşina de serviciu.

Ora 17.30.

O oră de coşmar pentru a ieşi din Manhattan cu maşina. Ca să scape de aglomeraţie, Santos puse în funcţiune girofarul şi sirena.

Union Square, Greenwich Village, Little Italy.

„Două cadavre la Drake Decker…”

De când lucra în Bushwick, Santos îl săltase deja pe „Grizzly Drake” de mai multe ori, dar patronul barului Boomerang nu era un dealer important. În structura piramidală a traficului de droguri, nu apărea ca un mahăr. Era mai degrabă un furnizor prudent şi cam fricos, care o făcea frecvent pe informatorul pentru poliţie.

Acest început de mister îi ocupă un moment mintea lui Santos, dar nu trecu mult şi chipul lui Nikki se întoarse să-i bântuie gândurile. Aruncă o privire la ecranul celularului. Tot nicio veste.

Chinuit de nelinişte, traversă Brooklyn Bridge cu mintea asaltată de întrebări. Unde era ea în acel moment? Cu cine? Ardea de nerăbdare să ştie.

Bineînţeles, trebuia să se concentreze asupra anchetei lui, dar, ajungând de cealaltă parte a podului, decise că cele două leşuri puteau să mai aştepte şi se îndreptă spre Red Hook, cartierul în care locuia Nikki.

19

Brooklyn.

Întorşi în apartamentul devastat, Nikki şi Sebastian intrară în bucătărie şi se aşezară la barul din lemn pe care era pus computerul. Nikki băgă aparatul în priză şi intră pe e-mail pentru a vedea din nou înregistrarea video. După primele vizionări, care îi îngroziseră, începuseră să-şi pună întrebări şi să caute indicii pentru a încerca să decripteze filmul. Dar acea operaţiune era foarte dificilă pe ecranul minuscul al unui telefon.

Nikki transferă filmul într-un program destinat curăţării înregistrărilor video digitale.

— Unde ai învăţat să faci asta? întrebă Sebastian, surprins s-o descopere aşa de pricepută la informatică.

— Joc teatru într-o trupă de amatori din Williamsburg, îi explică ea. Filmez secvenţe pe care le includ în spectacolele noastre.

Sebastian dădu din cap. Cunoştea acea nouă tendinţă şi nu fusese niciodată convins de utilizarea filmului pe o scenă de teatru, dar nu era momentul să deschidă o asemenea discuţie.

Nikki porni înregistrarea pe tot ecranul. În varianta de şaptesprezece inch, imaginea era exagerat de pixelată. Potrivi mărimea până când obţinu o calitate satisfăcătoare. Fără sunet, filmul era pătat, cam verzuliu, cu dungi pe lăţime. În mod evident, provenea de la o cameră de supraveghere.

Urmăriră din nou înregistrarea la viteză normală. Filmul dura mai puţin de patruzeci de secunde, dar durata scenei n-o făcea mai puţin dureroasă. Camera era fixă, plasată la înălţime pentru a supraveghea peronul unei staţii de metrou sau de tren de suburbie. Înregistrarea începea cu intrarea în gară a unui tren.

Imediat ce se deschideau uşile automate, un băiat – Jeremy – sărea din vagon şi o lua la fugă pe peron. Se vedea cum dă din coate pentru a ieşi din mulţime, apoi după el se luau doi bărbaţi. Urmărirea nu se derula decât pe vreo treizeci de metri şi se termina în dreptul scărilor, unde băiatul era trântit la pământ. În ultimele secunde, se zărea unul dintre agresori, cu faţa schimonosită de un zâmbet sinistru, care întorcea capul şi se uita fix în obiectiv.

Apoi ecranul se albea şi înregistrarea se întrerupea brusc.

Nikki se cutremură de spaimă, dar încercă să nu se lase copleşită de emoţii, condiţie *sine qua non* ca să aibă o şansă de a descifra filmul.

— Unde crezi că e? întrebă ea.

Sebastian se scărpină în cap.

— N-am nicio idee. Poate fi oriunde.

— O să pun din nou filmul cu încetinitorul şi, dacă e necesar, o să ne oprim la fiecare cadru pentru a aduna cât mai multe indicii.

El dădu din cap şi se concentră.

Abia pornise Nikki înregistrarea, că Sebastian arătă cu degetul spre ecran. În dreapta imaginii, jos, era indicată data.

— 13 octombrie, citi el mijind ochii.

— Ieri…

În prim-plan se vedea garnitura de metrou care oprea în staţie. Nikki apăsă pe tasta „pauză” ca să îngheţe imaginea şi să observe mai cu atenţie vagonul.

— Poţi să măreşti?

Ea încuviinţă. După toate aparenţele, era un model de metrou destul de vechi, cu vagoane vopsite în alb şi verde-jad, prevăzute cu mânere metalice.

— E un logo acolo! În partea de jos a vagonului!

Ea izolă porţiunea folosindu-se de *trackpad*, apoi reglă imaginea. Emblema era neclară, dar se distingea bine o faţă stilizată întoarsă spre cer.

— Îţi spune ceva chestia asta? întrebă el.

Ea dădu din cap în semn că nu, apoi se răzgândi:

— În fine, nu cred…

Porni iar înregistrarea. Uşile se deschideau şi apărea un adolescent îmbrăcat cu un bluzon Teddy din lână şi piele.

Nikki îngheţă din nou imaginea. Tânărul avea capul plecat şi faţa mascată de o şapcă de baseball a echipei Mets.

— Nici măcar nu putem fi siguri că e *într-adevăr* vorba de Jeremy, constată el.

Ea respinse obiecţia.

— Eu sunt sigură! Arată ca el, asta e şapca lui, astea sunt hainele lui.

Sceptic, Sebastian se aplecă spre ecran. Adolescentul purta nişte blugi strâmţi, un tricou, o pereche de pantofi sport Converse. Ca toţi adolescenţii din lume…

— Ai încredere în instinctul meu de mamă! insistă Nikki.

Ca să aducă o dovadă în sprijinul afirmaţiei sale, Nikki decupă imaginea şi centră pe tricoul puştiului. Curăţă porţiunea mărită cât putu de bine. Cu litere roşii pe fond negru, inscripţia THE SHOOTERS imprimată pe tricoul de bumbac apăru încet-încet pe ecran.

— Grupul rock care-i place lui Jeremy! exclamă Sebastian.

Nikki aprobă dând tăcută din cap, apoi continuă vizionarea.

Panicat şi dezorientat, Jeremy sărea din vagon, croindu-şi drum prin mulţime pentru a scăpa de urmăritori. În sfârşit, cei doi bărbaţi apăreau în câmpul vizual al camerei de filmat. Veneau fără îndoială dintr-un vagon alăturat, dar nu se vedeau decât din spate.

Cu privirea lipită de ecran, reluară secvenţa de mai multe ori, dar, din cauza aglomeraţiei şi a depărtării, scena era neclară.

Apoi venea fragmentul cel mai greu de suportat: cel în care fiul lor era trântit cu violenţă la pământ, în capătul peronului, chiar înainte de a ajunge la scara de ieşire. Ultimele cinci secunde erau cele mai dureroase: după ce-l dobora pe Jeremy, unul dintre agresori se întorcea căutând camera din ochi, apoi zâmbea batjocoritor către ea.

— Ticălosul ăsta ştie că e filmat! izbucni Sebastian. Ne sfidează!

Nikki izolă faţa tipului şi încercă toate operaţiunile posibile pentru a o face mai clară. Individul arăta halucinant: mutră sarcastică, barbă stufoasă, păr lung şi slinos, ochelari fumurii, căciulă de schi îndesată până peste urechi. După ce efectuă toate reglările, Nikki dădu un print de înaltă definiţie pe hârtie foto. Aşteptând ca imprimanta să scoată hârtia, Sebastian o întrebă:

— Cu ce scop ne-au trimis înregistrarea asta? Nu există nici instrucţiuni, nici cerere de răscumpărare. N-are sens!

— Poate că astea o să vină mai târziu.

El luă portretul din cutia imprimantei şi cercetă cu atenţie faţa individului, căutând un detaliu care să-i poată oferi o pistă pentru identificarea agresorului. Bărbatul părea fardat. Îl cunoştea? Probabil că nu, dar n-avea cum să fie sigur atâta timp cât imaginea era neclară, deformând o faţă mascată de ochelari, de o căciulă şi de o barbă care părea falsă.

Nikki porni din nou înregistrarea.

— Să ne concentrăm pe loc şi pe decor! Trebuie să aflăm ce staţie e asta.

Sebastian îşi propuse să uite feţele şi mişcările pentru a-şi concentra atenţia asupra gării. Era vorba de o staţie subterană, cu boltă în formă de

elipsă, deservită de două linii de cale ferată. Pereţii erau acoperiţi cu plăci mici de faianţă albă şi cu panouri publicitare.

— Poţi să dai zoom pe afişul ăsta?

Nikki încuviinţă. Era vorba de un poster roz fucsia care anunţa comedia muzicală *My Fair Lady.* După ce reglă imaginea, reuşi să descifreze:

— Châtelet. Teatrul muzical din Paris.

Sebastian rămase fără grai. „Paris…”

— De ce s-ar fi dus Jeremy în Franţa? E absurd!

Şi totuşi…

Îşi aminti unde văzuse simbolul feţei întoarse spre cer: în timpul singurei şi unicei lui călătorii la Paris, în urmă cu şaptesprezece ani. Deschise o nouă pagină de Internet, tastă „metro paris” pe Google şi, din două clicuri, ajunse pe site-ul RATP[{10}].

— Logoul care apare pe vagoane este cel al metroului parizian.

— O să identific staţia, îl asigură Nikki arătându-i în fundalul ecranului un panou albastru pe care se profila, scris cu litere albe, numele staţiei de metrou.

Operaţiunea îi luă mai multe minute. Numele staţiei – lung şi „complicat” – nu apărea pe ecran decât câteva fracţiuni de secundă şi doar parţial. După căutări rapide pe internet, ajunseră la concluzia că era vorba probabil de Barbès-Rochechouart.

O staţie în nordul capitalei.

Sebastian era din ce în ce mai confuz. Prin ce circuit le parvenise acea înregistrare video? Între culoarele şi peroanele de metrou, reţeaua parizianăde supraveghere video număra probabil, ca la New York, mii de camere. Dar nu oricine avea acces la acele imagini. Camerele erau conectate la computere de siguranţă care, în mod normal, nu trimiteau înregistrările decât serviciilor de poliţie, în cadrul strict al unei cereri judiciare.

— Mai încearcă să suni la numărul ăla! îi sugeră Nikki.

Se referea la numărul afişat pe ecranul telefonului chiar înainte ca vocea necunoscută să-i ameninţe: „Mi-a şoptit o păsărică la ureche că v-ar plăcea să aveţi veşti despre fiul vostru.”

Sunaseră în maşină, imediat după ce urmăriseră înregistrarea video, dar fără succes.

De data aceasta, lucrurile stăteau altfel.

După ce telefonul sună de trei ori, cineva ridică receptorul şi zise cu o voce veselă:

— La Langue au chat, *bonjour!*

Sebastian abia putea să lege două vorbe în franceză. După o mulţime de explicaţii ale interlocutorului său, înţelese până la urmă că La Langue au chat era o cafenea din arondismentul 4 al Parisului.

Cel cu care vorbea, patronul, era complet străin de toată povestea. Cu siguranţă, cineva dăduse telefon din localul său cu o oră în urmă, de unde nedumerirea bărbatului şi furia lui Sebastian.

— Îşi bate joc de noi! Se joacă cu noi!

— În orice caz, toate pistele duc la Paris, constată Nikki.

Ea se uită la ceas, apoi întrebă:

— Ai paşaportul la tine?

Sebastian încuviinţă, dar, dându-şi seama unde vrea să bată, preferă s-o pună în gardă:

— Să nu-mi spui c-ai de gând să pleci la Paris azi!

— E singurul lucru pe care-l pot face. Tu chibzuieşti mult, dar nu faci nimic!

— Stai puţin, nu crezi că ne cam pripim? Nu ştim cine sunt indivizii ăştia şi nici ce vor! Acţionând exact cum se aşteaptă ei s-o facem, ne aruncăm în gura lupului.

Dar ea era hotărâtă:

— Faci cum vrei, Sebastian, dar eu una o să plec!

El îşi luă capul în mâini. Situaţia îi scăpa de sub control. Ştia foarte bine că nu va reuşi s-o convingă pe Nikki că greşeşte. Fie că o va urma, fie că nu, ea nu avea să renunţe la acea călătorie. Şi ce alternativă putea să-i propună?

— Cumpăr biletele, capitulă el intrând pe site-ul Delta Airlines.

Ea îi mulţumi cu un semn din cap şi urcă în camera ei pentru a-şi face repede bagajul.

VĂ RUGĂM SĂ CONFIRMAŢI DATELE BANCARE.

Fiind extrasezon, Sebastian nu avu nicio problemă să găsească două locuri la cursa de la ora 21.50. Plăti online, apoi printă chitanţele şi tichetele de îmbarcare. Se pregătea să meargă la Nikki, când clinchetul vesel al clopoţelului îl făcu să tresară. Automat, închise laptopul, apoi, tiptil, se apropie de uşa de la intrare şi se uită pe vizor.

Santos!

Numai el mai lipsea!

Fără să facă zgomot, luă biletele şi urcă la etaj ca s-o găsească pe Nikki. Aceasta îndesa nişte haine într-o geantă sport mare. Sebastian articulă în tăcere „Santos” şi, cu degetul la buze, îi făcu semn cu mâna cealaltă să-l urmeze în camera lui Jeremy.

În timp ce el o trăgea spre fereastră, Nikki se opri brusc şi se întoarse spre birou pentru a lua playerul fiului ei: un Ipod roşu pe care îl băgă în geantă.

Sebastian dădu ochii peste cap.

— Ce? Mi-e frică să zborul cu avionul! Dacă nu pot să as cult muzică, fac un atac de panică.

— Grăbeşte-te!

Ea se duse lângă el şi îl ajută să ridice fereastra glisantă.

Sebastian ieşi primul şi îi întinse mâna, ajutând-o să se apuce de scara din fier.

Apoi fugiră amândoi în noapte.

20

— Nikki, deschide-mi!

Santos ciocănea în uşa metalică de la intrarea în apartament.

— Ştiu că eşti acasă!

Exasperat, bătu violent cu pumnul în suprafaţa de oţel, dar nu reuşi decât să se rănească. „La dracu’!”

În şase luni de relaţie, Nikki nu îi dăduse un rând de chei.

„Ca să spargi uşa asta, ţi-ar trebui un berbec…”

Dădu ocol clădirii. După cum bănuise, ultimele două etaje erau încă luminate. Urcă pe scara de incendiu pentru a ajunge la ferestre, când observă că una dintre ele este deschisă. Santos se strecură în camera lui Jeremy.

— Nikki?

Ieşi pe hol, apoi străbătu încăperile una după alta. Apartamentul era gol, dar devastat. Idiotul ăla de Larabee îl dusese cu zăhărelul spunându-i că s-au certat!

Încercă să înţeleagă ce se întâmplase. O spargere fără îndoială, dar de ce i-ar fi ascuns Nikki acest lucru?

Mobilul îi vibră în buzunar. Mazzantini se impacienta. Santos era conştient că timpul îl presează şi că trebuie să se ducă de urgenţă la locul crimei din Boomerang, dar hotărî să ignore apelul adjunctului său.

Fără să ştie prea bine ce caută, Santos începu să scotocească prin camera adolescentului, lăsându-se călăuzit de instinctul său de anchetator. În mod evident, cineva răscolise încăperea de-a fir a păr. Oare avea vreo legătură cu presupusa dispariţie a băiatului? Examinând valijoara de poker pusă pe pat, nu-i luă mult să descopere jetoanele false din ceramică şi, fără a ghici utilizarea lor exactă, înţelese că era o pistă de cercetare. Ajungând în baie, se miră nu atât de dezordine, cât de urmele de paşi şi de apă din jurul scaunului de WC. Se aplecă şi remarcă nişte resturi de praf alb pe colacul de toaletă.

Era aproape sigur că nu e decât detergent.

„Sau cocaină…”

Ca să aibă conştiinţa împăcată, prelevă praful cu un beţişor pentru urechi pe care îl puse într-unul dintre pliculeţele de plastic pe care le avea întotdeauna la el.

Oricât de neverosimil ar fi părut, era convins că analiza îi va confirma intuiţia.

Presat de timp, îşi mai acordă cinci minute pentru a continua „percheziţia”. Coborî la etajul inferior, inspectă salonul, trase câteva sertare şi cercetă etajerele. Când se pregătea să iasă din casă, remarcă laptopul lui Nikki pus pe barul de la bucătărie. Se apropie şi ridică ecranul notebook-ului care rămăsese deschis pe pagina de internet a companiei Delta Airlines. Trecând de la o aplicaţie la alta, descoperi pe un document PDF două bilete de avion.

Santos înjură şi aruncă laptopul de perete.

Nikki şi fostul ei soţ aveau de gând să plece în seara aceea la Paris…

21

Se lăsase noaptea.

Jaguarul ieşi de pe autostradă şi ajunse la terminalul trei al aeroportului JFK. Maşina trecu de barierele de acces în parcarea de „lungă durată” şi coborî pe rampa în spirală care ducea la subsol, deservind cele şase etaje ale parcului de staţionare.

— Trebuie neapărat să-ţi schimbi hainele, zise Sebastian, dând înapoi ca să parcheze maşina.

Părăsiseră casa în mare grabă, fără a mai avea timp să facă duş şi să se schimbe. Nikki îşi cercetă hainele: erau rupte şi pătate de sânge. Se privi în oglinda retrovizoare. Faţa îi era învineţită de lovituri, buza crăpată, părul năclăit.

— Dacă te plimbi aşa prin terminal, n-o să treacă nici trei minute şi o să ne trezim cu poliţiştii pe cap.

Nikki luă geanta sport de pe bancheta din spate şi se schimbă rapid. Îşi trase pe ea nişte pantaloni şi un hanorac cu glugă, se încălţă cu o pereche de bascheţi şi îşi strânse părul. Apoi luară ascensorul până în zona de plecări, trecând fără probleme de check-in, şi se îndreptară spre poarta de îmbarcare.

În timp ce intrau în avion, telefonul lui Sebastian vibră. Era Camille. Era încă în trenul care o ducea în Long Island, la bunica ei. Ca de obicei, cursa Long Island Railroad avea întârziere, dar fata era veselă şi mai ales nu mai părea supărată pe el.

— Abia aştept ca buni să mă pună să coc castane în şemineu! se entuziasmă ea.

Fericit să constate că fiica sa e binedispusă, Sebastian schiţă un zâmbet uşor. Pentru o fracţiune de secundă, îşi aminti de zilele fericite când gemenii erau copii, iar el şi cu Nikki îi duceau să culeagă castane prin pădurile din Maine: plimbările lungi în aer liber, pocnetul cojilor de castane pe care le crestau, căldura emanată de jarul din şemineu, clinchetul metalic al tigăii cu găuri, mirosul savuros care umplea încăperea, degetele înnegrite, teama amuzantă de a nu se arde în momentul curăţării fructelor coapte…

— Aveţi veşti de la Jeremy?

Întrebarea lui Camille îl readuse la realitate.

— O să-l găsim, scumpo, nu-ţi face griji!

— Eşti cu mama?

— Da, ţi-o dau la telefon.

Sebastian îi întinse mobilul fostei lui soţii şi înaintă pe culoarul dintre scaune. Ajuns la locurile lor, puse geanta în compartimentul pentru bagaje, apoi se aşeză.

— Nu uita să ne anunţi dacă ai vreo veste de la fratele tău! îi aminti Nikki fetei.

— Dar voi unde sunteţi, mai exact? întrebă Camille.

— Ăăă… în avion, bolborosi Nikki.

— Amândoi? Unde vă duceţi?

Încurcată, Nikki se grăbi să încheie conversaţia.

— Trebuie să te las, scumpo! O să decolăm imediat. Te iubesc!

— Dar, mamă…

Nikki închise şi îi dădu înapoi telefonul fostului ei soţ, după care se strecură până la locul ei, lângă hublou.

Sebastian o privi cum se afundă în fotoliu şi se agaţă de braţele acestuia. Încă din perioada căsătoriei lor îi era frică de zborul cu avionul. În mod evident, lucrurile nu se ameliorase între timp.

Încordată, cu muşchii înţepeniţi, Nikki le studia pe stewardese şi îi măsura din priviri pe stewarzi şi pe ceilalţi călători. Se uita neîncrezătoare prin hublou la vehiculele care aprovizionau avioanele cu combustibil, la cele care transportau bagajele şi la sutele de lumini ale balizelor de semnalizare de pe piste. Cel mai mic zgomot, cel mai mic gest suspect îi alimentau imaginaţia care elabora o grămadă de scenarii catastrofale.

Sebastian încercă să o liniştească:

— Avionul e cel mai sigur mijloc de transport din…

— Scuteşte-mă de discursurile tale! îl repezi ea, ghemuindu-se în fotoliu.

Oftă şi închise ochii. Era doborâtă de oboseala acumulată, de stres, de groaza de a-şi şti fiul în pericol, de tot ceea ce trăise în ultimele ore. Ar fi avut nevoie să alerge douăzeci de kilometri sau să se răcorească lovind într-un sac de nisip, nu să se confrunte cu una dintre cele mai îngrozitoare fobii ale ei.

Răsufla cu greutate, i se uscase gura. Bineînţeles că nu avusese timp să-şi ia calmantele. Ca să se rupă de realitate, îşi puse căştile de la ipod-ul fiului său şi se lăsă purtată de muzică, recăpătându-şi încet-încet controlul asupra respiraţiei.

Începuse să se relaxeze, când stewardesa îi ceru să-şi închidă ipod-ul.

Nikki se supuse fără plăcere.

Uriaş, exagerat de mare, aparatul de zbor A380 ajunse la începutul pistei şi făcu o pauză înainte de a-şi lua elan.

— Începem decolarea, îi avertiză comandantul.

Pilotul acceleră şi avionul de cursă lungă începu să înghită asfaltul, făcând pista să vibreze sub greutatea lui.

Nikki se simţea zgâlţâită, scuturată, pe punctul de a leşina.

Nu i se păruse niciodată natural ca un aparat de cinci sute de tone să zboare. Fără a fi claustrofobă, nu suporta să fie legată de un scaun şi să i se interzică orice mişcare timp de şapte, opt ore. Era o anxietate care putea să se transforme rapid în angoasă, ba chiar în panică.

De cum intra în avion, avea impresia că renunţă la orice libertate, că nu mai are niciun control asupra situaţiei. Viaţa o învăţase să nu se bazeze decât pe ea însăşi, aşa că nu suporta să se lase în seama unui pilot necunoscut şi invizibil.

Ajuns la capătul pistei, monstrul de fier îşi ridică anevoie carcasa grea de pe pământ. Simţind că se sufocă şi că o trec toate căldurile, Nikki se foi pe scaunul ei până când avionul atinse cincisprezece mii de picioare. De cum i se dădu voie, îşi deschise iar ipod-ul şi se ghemui sub o pătură. După zece minute, contrar tuturor aşteptărilor, dormea buştean.

Când fu sigur că Nikki adormise, Sebastian se întoarse spre ea, stinse lumina din plafonieră, ridică pătura şi dădu mai încet aerul condiţionat, ca să nu-i fie frig.

Fără voia lui, o privi timp de câteva minute cum doarme. Părea atât de fragilă, deşi chiar în acea după-amiază îi apărase cu neînfricare viaţa. Un steward îi oferi ceva de băut. Dădu pe gât dintr-o înghiţitură vodca cu gheaţă şi mai comandă una. Ochii îl usturau de oboseală, iar o durere surdă şi continuă îi iradia din ceafă, dându-i senzaţia că are capul prins într-o menghină.

Îşi masă tâmplele pentru a alunga durerea. În vacarmul şi haosul din mintea lui, încercă să găsească un sens al situaţiei absurde în care se aflau.

Spre ce pericole zburau? Cu ce duşman se luptau? Din ce motiv era Jeremy atât de hăituit? De ce făcuseră prostia să nu ceară ajutorul poliţiei? Cum putea să se termine povestea aceea altfel decât în închisoare?

Ultimele douăsprezece ore fuseseră cele mai groaznice din viaţa lui. Şi cele mai neaşteptate totodată. El, care-şi planificase mereu viaţa până în

cele mai mici detalii, luptând neîncetat pentru a scăpa de neprevăzut şi străduindu-se cu o obsesie maniacală să se menţină pe făgaşul unei vieţi liniştite, se trezise aruncat în necunoscut.

În acea după-amiază, dăduse peste un cadavru eviscerat, se bătuse într-o baltă de sânge, îi tăiase beregata unui zdrahon de două ori mai mare decât el… Iar în seara aceea era în drum spre Europa, cu o femeie pe care jurase s-o scoată din viaţa lui.

Se descălţă de pantofi şi închise ochii, dar era prea agitat ca să adoarmă. Imaginile masacrului din bar i se învălmăşeau în minte, amestecându-se cu cele ale agresării lui Jeremy de pe înregistrarea video. Totuşi, încet-încet, sub efectul oboselii şi al huruitului avionului, o dulce langoare începu să-l anestezieze, obligându-l să lase garda jos. Încercând să înţeleagă sensul acelei zile, firul gândurilor îl duse la ziua în care o văzuse pe Nikki pentru prima oară.

O întâlnire absolut întâmplătoare, care se lăsase cu scântei.

Se întâmpla în urmă cu şaptesprezece ani.

În ziua de 24 decembrie.

La New York.

Cu câteva ore înainte de Crăciun…

Sebastian
Cu şaptesprezece ani în urmă..

„De ce n-oi fi luat cadouri mai înainte?”

De pe Broadway până pe Seventh Avenue, Macy’s ocupă un grup compact de clădiri. În această zi de 24 decembrie, „cel mai mare magazin din lume” este arhiplin. Zăpada care cade abundent de pe la prânz nu i-a descurajat nici pe newyorkezi, nici pe turişti să vină să-şi facă ultimele cumpărături înainte de Crăciun. În hol, în faţa unui brad imens, un cor interpretează colinde, în timp ce clienţi şi gură-cască se înghesuie pe scările rulante şi se împrăştie apoi pe cele zece etaje ale venerabilei instituţii. Haine, produse de înfrumuseţare, ceasuri, bijuterii, cărţi, jucării: în acest templu al consumului, fiecare caută câte ceva.

„Ce naiba fac aici?”

Un puşti neatent mă împinge, o bunicuţă mă calcă pe picior, mulţimea îmi dă ameţeli. N-ar fi trebuit să mă aventurez pe aceste tărâmuri ostile. Sunt tentat să mă întorc din drum, dar mi se pare aiurea să mă duc la petrecerea de Crăciun din familie fără să fi găsit un cadou pentru mama mea. Stau în cumpănă. Poate o eşarfă de mătase? Dar nu tot asta i-am dat şi anul trecut? O geantă? Sunt foarte scumpe. Atunci, un parfum? Dar pe care să-l aleg?

Cu tata, nu-i aşa de complicat. Avem un soi de înţelegere tacită reciproc avantajoasă: în anii pari, îi fac cadou o cutie de trabucuri, în anii impari, are dreptul la o sticlă de coniac.

Oftez şi mă uit în jur, simţindu-mă cam pierdut în mijlocul tuturor acestor oameni hotărâţi. Îmi înăbuş o înjurătură: o vânzătoare stângace mă stropeşte cu parfum de damă! De data asta, am ajuns la limita răbdării. Înhaţ primul flacon care îmi cade în mână şi mă îndrept spre casa cea mai apropiată.

Stau la coadă şi mă şterg pe faţă, simţind că miros a parfum ieftin.

— Cincizeci şi trei de dolari, domnule.

În timp ce-mi scot portofelul ca să plătesc, văd o siluetă longilină la câţiva metri de mine. O fată frumoasă, cu mers hotărât, se pregăteşte să părăsească spaţiul rezervat cosmeticelor, înfăşurată cu nonşalanţă într-o pelerină de lână, are un aer feminin şi sexy: beretă cenuşie, fustă scurtă foarte mulată, cizme lungi cu toc înalt, geantă la modă.

— Domnule?

În vreme ce-mi caut ochelarii de vedere în buzunarul de la haină, casiera mă aduce cu picioarele pe pământ. Îi întind cardul fără s-o scap din ochi pe frumoasa necunoscută pe care o văd… reţinută de un gardian! Cu un walkie-talkie în mână, bărbatul în negru îi cere cu fermitate să-şi desfacă pelerina. Ea se revoltă, gesticulează, dar o trusă de machiaj ascunsă sub palton cade pe jos, dând-o de gol.

Gardianul o apucă puternic de braţ şi cheamă întăriri prin staţia radio.

Îmi iau parfumul şi mă apropii de ea. Îi remarc petele de roşeaţă, ochii verzi, mănuşile lungi din piele. De obicei, nu dau atenţie femeilor: Manhattanul e plin de fete superbe, şi apoi nu cred în dragoste la prima vedere. Dar acum e cu totul altceva. E unul dintre acele momente ciudate pe care le-am trăit cu toţii o dată în viaţă. Senzaţia confuză că ai întâlnit pe cineva. O clipă deosebită.

Am trei secunde ca să mă hotărăsc şi să nu ratez ocazia. Acum ori niciodată. Deschid gura fără să ştiu ce o să spun. Cuvintele ies singure, de parcă ar fi telecomandate:

— Zău aşa, Madison, te crezi tot printre ţărănoii tăi! îi zic eu, dându-i un cot.

Ea mă priveşte ca şi cum aş fi căzut din lună.

Mă întorc spre gardian.

— E verişoara mea, Madison. A venit din Kentucky.

Mă uit la trusa de machiaj.

— Asta-i tot ce-ai găsit pentru mătuşa Beth? Nu prea te-ai omorât cu căutatul, draga mea!

Şi, pe un ton complice, îi zic gardianului:

— În afară de Walmart, nu prea ştie mare lucru. Crede că plata se face la parter.

Gardianul nu crede o iotă din ce spun, dar o atmosferă de sărbătoare domneşte în magazin şi e clar că n-are chef să se enerveze. Îi propun să plătesc eu trusa de machiaj şi să uităm incidentul. Apoi îi zic tinerei:

— O să-mi dai tu banii înapoi mai târziu, Madison!

— Bine, bine, mormăie gardianul pe un ton obosit.

Îi mulţumesc cu un zâmbet pentru înţelegere şi îl urmez până la casă. Plătesc rapid, dar, când mă întorc, constat că frumoasa necunoscută a dispărut.

O iau pe scările rulante în sens contrar, cobor treptele patru câte patru, traversez raionul de jucării, împing câţiva ţânci şi mă trezesc afară, în Strada 34. Ninge cu fulgi mari.

În ce parte a luat-o? În dreapta? Sau în stânga?

Una din două. Mă hotărăsc s-o iau la stânga. N-am avut timp să-mi pun ochelarii, sunt miop ca o cârtiţă, n-o s-o găsesc niciodată, mai mult ca sigur.

Pe trotuar s-a depus poleiul, alunecă ca un patinoar. Mi-e greu să alerg cu paltonul pe mine şi cu pachetele în braţe. În ciuda traficului, o iau pe carosabil ca să evit mulţimea, dar fluxul maşinilor mă face să regret rapid această idee. Dintr-un salt, încerc să ajung înapoi pe trotuar, dar, din cauza avântului pe care mi-l iau, pornesc la vale într-o alunecare necontrolată. Căderea îmi este frânată de o trecătoare pe care o lovesc violent.

— Îmi pare rău, zic eu, sculându-mă.

Când sunt din nou în picioare, îmi caut ochelarii în buzunar. Mi-i pun la ochi şi…

E ea!

— Tot tu? se burzuluieşte tipa, ridicându-se. Ce intri aşa în oameni ca nebunul?!

— Hei! Ho! Ai putea să-mi mulţumeşti totuşi! Te-am scos din belea!

— Nu ţi-am cerut nimic. Şi oricum, chiar am eu faţă de Kentucky?

Câtă îndrăzneală! Sunt şocat. Ea tremură. O privesc cum îşi freacă umerii cu mâinile.

— Hai, că-ngheţăm! Ne mai vedem, zice ea îndepărtându-se.

— Aşteaptă! N-ai vrea să mergem să bem un pahar?

— Trebuie să iau metroul, se strâmbă ea, făcând un semn cu capul spre intrarea staţiei Herald Square de pe partea cealaltă a străzii.

— Haide! Un pahar de vin bun la Bryant Park Cafe. E chiar alături şi vinul o să te încălzească.

Se strâmbă.

— Mda, bine! Dar nu te ambala, nu eşti deloc genul meu…

Bryant Park Cafe se află în spatele imobilului Beaux-Arts al bibliotecii din New York. Vara, parcul este o mică oază de verdeaţă în mijlocul zgârie-norilor din Midtown. Mulţi studenţi şi lucrători din cartier vin aici în pauză, să asculte un concert sau o lectură publică, să joace şah sau să mănânce un hotdog. Dar, la sfârşitul acestei după-amieze de iarnă, peisajul seamănă cu o

staţiune de ski. Prin geamul cafenelei, se văd trecătorii care, înfofoliţi în geacă, înaintează cu greu prin zăpadă, ca nişte eschimoşi pe banchiză.

— Înainte să mă-ntrebi, îţi spun eu că mă cheamă Nikki.

— Sebastian Larabee. Încântat!

Cafeneaua e plină ochi. Din fericire, am găsit o masă micuţă pe partea cu vedere spre patinoar.

— E cam acru vinul ăsta, nu? întreabă ea punând paharul pe masă.

— Acru? E un Château Gruaud-Larose din 1982!

— Foarte bine! Nu te supăra…

— Ştii cât costă? Şi ce notă a obţinut în *Ghidul Parker?*

— Nu, şi nici nu-mi pasă. Ar trebui să mi se pară bun numai fiindcă e scump?

Dau din cap şi schimb subiectul:

— Cum îţi petreci noaptea de Crăciun?

Îmi răspunde pe un ton detaşat:

— Cu nişte prieteni, ne strângem într-o clădire nelocuită de lângă docuri. O să bem ceva, o să fumăm nişte jointuri, o să ne distrăm copios. Dacă ai chef să dai o raită…

— Să mă trotilez cu nişte *squatteri*[{11}]*?* Nu, mersi!

— Treaba ta. Nu se poate fuma aici, nu-i aşa?

— Nu, cred că nu…

— Păcat.

— Cu ce te ocupi? Eşti studentă?

— Mă duc la cursuri de teatru şi pozez pentru o agenţie de manechine. Şi tu?

— Sunt lutier.

— Chiar?

— Confecţionez şi repar viori.

— Mulţumesc de informaţie! Ştiu ce-i ăla un lutier, imaginează-ţi! Drept cine mă iei? Crezi că-s o retardată din Kentucky?

Mai ia o gură de Saint-Julien.

— Până la urmă, nu-i chiar aşa de prost vinul ăsta. Pentru cine ai cumpărat parfumul? Pentru iubita ta?

— Pentru mama.

— Biata de ea! Data viitoare să-mi ceri sfatul, ca să n-o mai dai în bară.

— Ei, da, o să cer sfatul unei hoaţe.

— Ce cuvinte mari!

— Serios acum, ţi se-ntâmplă des să şterpeleşti din magazine?

— Ştii cât costă un ruj de buze? Ascultă la mine: hoţii nu sunt ceea ce se crede că sunt, zise ea, continuând să se umfle în pene.

— Ai putea să ai necazuri mari.

— Dar tocmai de-aia e excitant! zise ea arătându-mi geanta.

Fac ochii mari: geanta ei încăpătoare e plină de produse de înfrumuseţare, de pe care a dezlipit cu meticulozitate codurile de bare.

Dau din cap.

— Nu-nţeleg. N-ai bani?

— De fapt, chestia asta n-are nimic de-a face cu banii. Mă apucă aşa, din senin, o dorinţă nestăpânită de a fura, e o pornire imposibil de controlat.

— Eşti bolnavă!

— Cleptomană, mai degrabă.

Ridică din umeri, apoi continuă:

— Ar trebui să-ncerci şi tu. Riscul, adrenalina… E foarte plăcut.

— Am citit undeva că psihologii consideră cleptomania un mijloc de a masca o viaţă sexuală nesatisfăcătoare.

Amuzată, îmi respinge argumentul:

— Psihologie de doi bani! Din punctul ăsta de vedere, eşti pe un drum greşit, bătrâne!

În geanta ei, în mijlocul cutiilor de cosmetice, zăresc o carte veche din colecţia de buzunar, cu colţurile îndoite şi plină de adnotări: *Dragostea în vremea holerei*, de Gabriel Garcia Marquez.

— E romanul meu preferat, zic eu cu sinceritate.

— Şi mie-mi place cartea asta!

Eu şi fata asta ciudată am găsit în sfârşit un punct comun. Dar starea de graţie nu durează prea mult.

— Şi tu, ce program ai în seara asta?

— Crăciunul e o sărbătoare de familie. Peste o oră o să iau trenul şi o să mă duc la părinţii mei în Hamptons ca să petrecem Crăciunul împreună.

— Uau, ce distracţie! pufneşte ea. O să-ţi pui papucii în faţa bradului şi o să-l aştepţi pe Moş Crăciun cu o cană de lapte cald?

Mă priveşte cu un aer ştrengăresc şi cu un zâmbet poznaş, apoi mă ia din nou peste picior:

— Nu vrei să-ţi deschei cămaşa la gât? Oamenii care se-ncheie până la ultimul nasture îmi dau fiori.

Oftez şi-mi dau ochii peste cap, exasperat.

— Şi freza ta nu-mi place deloc. E prea serioasă, prea aranjată. Ce plictisitor!

Îşi trece mâna prin părul meu şi mi-l ciufuleşte.

— Şi ce-i cu vesta asta? Nu ţi-a zis nimeni că nu mai suntem în 1930? De ce nu ţi-ai luat şi un ceas de buzunar, dacă tot te îmbraci aşa!

De data asta, a întrecut măsura:

— Ascultă, dacă-ţi displac atât de mult, nu eşti obligată să rămâi!

Îşi termină paharul cu vin şi se ridică.

— Ai dreptate. Ţi-am zis de la început că nu-i o idee bună.

— Exact, pune-ţi pelerina de Batman şi cară-te! Detest oamenii ca tine!

— Oh, şi încă n-ai văzut nimic! îmi aruncă ea misterioasă.

Se încheie la palton şi iese din cafenea.

O privesc prin geam cum îşi aprinde o ţigară, trage un fum şi îmi face cu ochiul, după care dispare.

Mai rămân o clipă la masă şi îmi termin încet paharul de Bordeaux, gândindu-mă la cele întâmplate. Îmi deschei ultimul nasture de la cămaşă, îmi ciufulesc părul, îmi desfac vesta care mă încorsetează. E adevărat că mă simt mai bine.

Cer nota de plată şi scotocesc prin haină după bani. Apoi prin palton.

Ciudat…

Cuprins de îngrijorare, îmi întorc buzunarele pe dos, apoi îmi pică fisa.

Nebuna aia mi-a furat portofelul!

Upper East Side

Ora 3:00 dimineaţa

Un zgomot insistent mă trezeşte din somn. Deschid ochii, mă uit la ceas. Cineva îşi varsă nervii pe soneria de la intrare, îmi iau ochelarii de pe noptieră şi ies din cameră. Casa este goală şi rece. Din cauza furtului portofelului, pe care am vrut să-l anunţ la poliţie, am pierdut trenul de Long Island şi a trebuit să-mi petrec seara de Crăciun singur în Manhattan.

Cine să mă viziteze în toiul nopţii? Deschid uşa. Hoaţa stă în prag, cu o sticlă de băutură în mână.

— Ce sexy eşti în pijama! mă tachinează ea.

Răsuflarea îi duhneşte a vodcă.

— Ce naiba cauţi aici? Ai un tupeu nemaipomenit să apari la mine acasă după ce mi-ai furat portofelul!

Cu un gest hotărât din mână, îşi croieşte drum şi intră în apartament, clătinându-se uşor. Are fulgi de zăpadă prinşi în păr. Pe unde naiba a umblat pe frigul ăsta?

Traversează salonul şi îmi dă înapoi portofelul, apoi se prăbuşeşte pe canapea.

— Voiam să cumpăr vinul care-ţi place ţie, Château „nu mai ştiu cum”, dar n-am găsit decât asta, zice ea, agitând sticla de vodcă din care băuse destul de mult.

Dispar pentru un moment la etaj şi mă întorc cu un halat şi o pătură. În timp ce încerc să aprind focul, ea îşi usucă părul şi se înfăşoară în pled, apoi vine lângă mine în faţa şemineului.

Întinde mâna spre faţa mea şi îmi mângâie uşor obrazul cu degetele. Mă ridic încet. În ochii ei străluceşte o flacără ciudată şi fascinantă. Mă înlănţuie cu braţele.

— Încetează, eşti beată!

— Tocmai, profită! mă provoacă ea.

Se ridică pe vârfuri şi îşi apropie gura de a mea. Încăperea este cufundată în semiîntuneric.

Focul începe să ardă în cămin, difuzând o lumină delicată şi tremurătoare. Simt mirosul pielii ei. Şi-a dat jos pelerina şi văd cum îi tresaltă pieptul sub cămaşă. În pofida excitaţiei, nu mă simt în largul meu şi opun o ultimă rezistenţă.

— Nu ştii ce faci.

— Mă enervezi cu scrupulele tale! zice ea, sărutându-mă cu înflăcărare, după care mă trânteşte pe sofa.

Proiectate pe tavan ca nişte umbre chinezeşti, siluetele noastre se contopesc într-una singură.

Când deschid ochii a doua zi, am capul greu, pleoapele lipite şi un gust amar în gură. Nikki a dispărut fără să-mi lase adresa. Mă ridic şi mă târăsc până la fereastră. Zăpada continuă să cadă, transformând încet-încet New Yorkul într-un oraş-fantomă. Deschid geamul. E un ger de crapă pietrele. Vântul răscoleşte cenuşa din şemineu. O nevoie insuportabilă de a bea ceva îmi roade stomacul. Buimac, iau sticla de vodcă de pe jos.

E goală.

Revenindu-mi în simţiri, descopăr un mesaj scris cu ruj pe oglinda Louis-Philippe din salon. O antichitate poleită cu foiţă de aur, pe care mama a plătit o avere când a cumpărat-o la licitaţie. Îmi caut ochelarii, dar nu-i

găsesc. Mă apropii de oglindă şi citesc: „Singurele momente importante dintr-o viaţă sunt cele de care îţi aminteşti.”{12}

Partea a doua
Singuri împotriva tuturor

„Femeile se îndrăgostesc atunci
când încep să te cunoască.
Bărbaţii fac exact invers:
când ajung să te cunoască,
sunt gata să te părăsească.”

James Salter, *American Express*

22

CRIME SCENE – DO NOT CROSS

Delimitând perimetrul de securitate, o panglică galbenă şi lungă flutura bătută de vânt, în lumina girofarurilor. Cu insigna în mână, Santos îşi croi drum prin mulţimea de gură-cască şi poliţişti pentru a ajunge la adjunctul său.

— O să vedeţi, domnule locotenent, e un adevărat masacru! îl preveni Mazzantini ridicând banda plastifiată care proteja scena crimei.

Când intră în bar, poliţistul fu şocat de ceea ce văzu.

Cu ochii daţi peste cap, cu gura încremenită de spaimă, Drake Decker zăcea cu maţele scoase pe masa de biliard. La mai puţin de un metru de el, pe parchet, se afla alt cadavru: un bărbat mătăhălos cu faţa arămie şi tatuată, căruia îi fusese tăiat gâtul cu un ciob.

— Ăsta cine e? întrebă Santos îngenunchind lângă trupul neînsufleţit.

— Habar n-am, răspunse Mazzantini. L-am căutat prin buzunare, dar n-am găsit nici portofel, nici acte. În schimb, avea cuţitul ăsta într-o teacă prinsă de gleznă.

Santos examină punga transparentă pe care i-o întindea adjunctul lui. Conţinea un cuţitaş cu mâner de abanos şi lamă ascuţită.

— Nu s-a folosit de el, zise Mazzantini, dar am făcut o altă descoperire.

Santos studie cu atenţie noua probă: un KA-BAR, cuţitul de luptă din dotarea armatei americane, cu mâner lat îmbrăcat în rondele de piele. Avea o lamă de oţel de peste cincisprezece centimetri, cu care probabil fusese omorât Drake Decker.

Santos se încruntă. Având în vedere poziţia celor ucişi, mai fusese cel puţin un bărbat cu ei în încăpere.

— Mi-ai zis că a sunat cineva la 911?

— Da. Aştept să-mi vină înregistrarea. Apelul a fost dat de pe un telefon mobil. Încercăm să-l identificăm. N-o să ne ia mult.

— OK, zise el ridicându-se în picioare. Cere-i lui Cruz să-mi facă nişte fotografii cât mai clare ale tatuajului pe care-l are tipul pe faţă. Mai spune-i să fotografieze şi cuţitaşul. Când ai imaginile, să mi le trimiţi pe e-mail. O să i le arăt lui Reynolds de la secţia 3. Are un antropolog în serviciul lor care poate o să ne-ajute.

— Foarte bine, domnule locotenent, o să mă ocup de asta!

Înainte de a ieşi din bar, Santos mai aruncă o ultimă privire prin încăpere. Salopete albe, mănuşi din latex, feţe mascate tehnicienii de la serviciul de expertiză criminalistică îşi făceau treaba în tăcere. Înarmaţi cu lămpi fluorescente şi cu pensule şi praf pentru prelevarea amprentelor, colectau toate indiciile posibile şi le sigilau.

— Sunt amprente peste tot, domnule locotenent, îi zise Cruz, şeful echipei de criminalişti.

— Inclusiv pe bucata de sticlă?

— Da, şi pe extinctor. Sunt proaspete şi clare. Treabă de amator. Dacă tipul are cazier, o să-l identificăm în câteva ore.

23

Avionul companiei Delta Airlines ateriza pe aeroportul Charles-de-Gaulle la ora unsprezece dimineaţa sub un soare strălucitor. Istoviţi, Sebastian şi Nikki dormiseră aproape tot drumul. Câteva ore de somn binevenite, care le permiteau să înceapă acea nouă zi cu mintea mai limpede decât în ajun.

Coborâră din avion şi aşteptară la coadă pentru a îndeplini formalităţile vamale.

— Cu ce începem? întrebă Nikki deschizându-şi mobilul.

— Poate ar trebui să mergem mai întâi în staţia Barbès. Să vorbim cu nişte oameni, să încercăm să-nţelegem de unde vine filmul de la acea cameră de supraveghere… E singura noastră pistă, nu?

Ea încuviinţă în tăcere şi prezentă paşaportul poliţistului.

Apoi trecură de benzile rulante cu bagaje şi ajunseră în terminal. O mulţime de oameni se îngrămădeau în spatele barierelor: familii grăbite să-şi revadă vreo rudă, îndrăgostiţi nerăbdători să-şi regăsească jumătatea, şoferi agitând pancarte. În timp ce Sebastian se îndrepta spre şirul de taxiuri, Nikki îl trase de mânecă.

— Ia te uită!

În mijlocul mulţimii, îmbrăcat cu un impecabil costum din trei piese, un şofer cu figură severă ţinea o pancartă pe care scria:

Mr & Mrs LARABEE

Se uitară unul la altul uluiţi. Nimeni nu ştia că erau la Paris… În afară de răpitorii lui Jeremy.

Punându-se de acord printr-un semn din cap, hotărâră să se îndrepte spre el. Poate era o pistă pentru a-şi regăsi fiul?

Şoferul îi întâmpină cu o voce caldă, cu accent de Oxford.

— Doamnă, domnule, bine aţi venit la Paris! Numele meu e Spencer. Dacă binevoiţi să mă urmaţi…

— Staţi puţin, ce-i cu circul ăsta? Unde mergem? se nelinişti Sebastian.

Sobru, cu un aer cam arogant, Spencer scoase o foaie de hârtie din buzunarul interior al hainei. O despături şi îşi puse nişte ochelari de vedere cu rame din carapace de broască ţestoasă.

— Am ordin să mă ocup de domnul şi doamna Sebastian Larabee. Cursa Delta care soseşte la ora unsprezece de la New York. Dumneavoastră sunteţi?

Ei încuviinţară, uluiţi.

— Cine a rezervat această maşină? întrebă Nikki.

— Asta, doamnă, nu ştiu. Ar trebui să întrebaţi la secretariatul firmei LuxuryCab. Tot ce vă pot spune este că rezervarea ne-a fost confirmată chiar azi-dimineaţă.

— Şi unde vi s-a spus să ne conduceţi?

— În Montmartre, domnule. La Grand Hôtel de la Butte, ceea ce este, dacă îmi permiteţi, o alegere excelentă pentru un sejur romantic.

Sebastian îl ţintui cu privirea, spumegând de furie.

„Nu sunt aici pentru un sejur romantic. Sunt aici pentru a-mi găsi fiul!”

Nikki îl calmă cu un gest al mâinii. Şoferul nu era probabil decât un pion într-un plan de care nici măcar nu avea habar. Era mai bine să-şi asume riscul de a merge cu el fără să facă scandal şi să vadă ce avea să se întâmple mai departe.

Aşadar, îl urmară îndeaproape, cu neîncredere.

Mercedesul gonea pe Autostrada Nordului.

Spencer deschisese radioul pe un post cu muzică clasică şi dădea din cap în ritmul *Anotimpurilor* lui Vivaldi.

Pe bancheta din spate a maşinii, Sebastian şi Nikki priveau panourile care le punctau itinerarul spre capitală: Tremblay-en-France, Garges-lès-Gonesse, Le Blanc-Mesnil, Stade de France…

Nu mai veniseră la Paris de şaptesprezece ani. Amintirile acelei călătorii li se învălmăşeau în cap, dar îngrijorarea îi împiedica să se lase în voia lor.

Maşina ieşi de pe bulevardul periferic şi o luă la dreapta pe Bulevardul Mareşalilor, apoi ajunse în bătrânul Montmartre. Pe Strada Caulaincour şi pe Bulevardul Junot, copacii îşi puseseră veşmintele de toamnă, pavând trotuarele cu frunze de culoarea focului.

Spencer intră pe o alee mărginită de case umbroase. După ce trecu de o poartă mare din fier forjat, maşina se afundă într-o grădină sălbatică şi luxuriantă, o adevărată oază de verdeaţă în inima capitalei. Berlina ajunse în faţa hotelului: o construcţie mare, albă, cu linii sobre şi elegante.

— Doamnă, domnule, vă doresc un sejur excelent! le zise şoferul, lăsându-le bagajele în faţa intrării.

Nikki şi Sebastian intrară precauţi în holul imensei clădiri. Îi întâmpină un swing retro cântat de un trio de jazz. Locul era primitor şi intim, asemenea unei pensiuni luxoase de familie decorate cu grijă. Formele epurate şi geometrice ale mobilierului art déco te duceau cu gândul la anii 1920 şi 1930: fotoliu de club, bufet din lemn de sicomor, lampă Le Corbusier, consolă din lemn lăcuit, panouri cu aplicaţii din fildeş şi sidef.

Nu era nimeni la recepţie. În stânga intrării se vedea un salon privat, care se continua cu o bibliotecă ce te invita la lectură. La dreapta, un bar din mahon.

Nişte tocuri răsunară pe pardoseală. Se întoarseră amândoi în acelaşi timp şi văzură silueta elegantă a unei femei care apăru în cadrul uşii restaurantului.

— Domnul şi doamna Larabee, presupun, nu? Vă aşteptam. Bine aţi venit la Grand Hôtel de la Butte, zise ea într-o engleză cu accent perfect.

Tunsă băieţeşte, cu pieptul plat şi siluetă androgină, îmbrăcată într-o rochie dreaptă din lamé, părea ieşită dintr-un roman de F. Scott Fitzgerald.

Trecu în spatele biroului de la recepţie şi începu formalităţile de înregistrare.

— Aşteptaţi! zise Sebastian. Scuzaţi-mă, dar de unde ne cunoaşteţi?

— N-avem decât cinci camere, domnule, şi hotelul este plin. Dumneavoastră sunteţi ultimii veniţi.

— Ştiţi cumva cine ne-a rezervat camera?

Femeia îşi duse la gură portţigaretul din ambră pe care îl ţinea între degetul mare şi arătător. Trase un fum, apoi răspunse pe un ton care trăda certitudinea:

— Chiar dumneavoastră, domnule Larabee!

— Eu?

Ea îşi consultă registrul de pe calculator.

— Rezervarea a fost făcută acum o săptămână, pe site-ul nostru de Internet.

— Camera a fost plătită deja?

— Absolut! A fost achitată în aceeaşi zi în care a fost rezervată cu un Mastercard pe numele domnului Sebastian Larabee.

Neîncrezător, Sebastian se aplecă să se uite pe ecran. Referinţele tranzacţiei afişau o parte din numărul cârdului său. Nu era nicio îndoială: contul îi fusese piratat.

Îşi privi contrariat fosta soţie. Ce joc pervers făceau cei care îi atrăseseră acolo?

— E vreo problemă?

— Nicidecum, răspunse Sebastian.

— Atunci, vă invit să mergeţi în camera dumneavoastră, numărul cinci, la ultimul etaj.

După ce intrară în ascensorul îngust al hotelului, Nikki apăsă pe butonul de la ultimul etaj.

— Dacă rezervarea datează de acum o săptămână, înseamnă că răpirea lui Jeremy era planificată de mult.

Sebastian o aprobă.

— Este evident. Dar de ce şi-au asumat riscul de a-mi pirata contul pentru a rezerva camera asta?

— Poate ca să ne ceară o răscumpărare, presupuse ea. Intrând în conturile tale, ştiu exact câţi bani ai şi cât pot să-ţi ceară.

Ajunşi la etaj, deschiseră uşa de la camera lor şi descoperiră un apartament imens cu mansardă.

— Ar fi putut s-aleagă unul mai amărât! zise Nikki, făcând haz de necaz.

Pat mare, cadă cu picioare în baie, pereţi în nuanţe pastel. Decorată cu gust, încăperea avea un farmec bucolic, reproducând decorul unui atelier de artist boem: parchet brut, mezanin, oglindă ovală mare, o terasă micuţă care dădea în grădină.

Mai ales lumina era extraordinară. Filtrată uşor de iederă şi ramuri, încălzea încăperea. Nu-ţi venea să crezi că eşti într-un hotel. Aveai senzaţia că nişte prieteni rafinaţi îţi împrumutaseră refugiul lor secret pentru vacanţă.

Ieşiră amândoi pe terasa suspendată deasupra grădinii, care oferea o vedere grandioasă asupra monumentelor pariziene. Se auzeau cântecul păsărelelor şi foşnetul vântului printre crengile copacilor.

Dar nici Nikki, nici Sebastian nu se lăsară subjugaţi de oraşul care se întindea la picioarele lor. În mod paradoxal, acea blândeţe autumnală nu le potolea deloc neliniştea.

— Şi acum? întrebă Sebastian.

— Nu ştiu. Dacă ne-au făcut să venim aici, înseamnă că au intenţia să ne contacteze, nu?

În căutarea unui eventual mesaj, îşi verificară telefoanele mobile, sunară la recepţie, apoi scotociră camera. Dar degeaba. După o jumătate de oră,

aşteptarea deveni insuportabilă.

— Mă duc în staţia Barbès! hotărî Sebastian, luându-şi haina.

— Merg şi eu cu tine! Nici nu se pune problema să aştept în camera asta până mi s-or lungi urechile!

— Nu. Chiar tu ai zis că există toate şansele să-ncerce să ne contacteze aici.

— Era vorba că nu ne despărţim! insistă ea. Dar Sebastian ieşise deja pe uşă.

24

New York
Sediul Secţiei de poliţie 87

Santos luă paharul de plastic din automatul de băuturi. Soarele nu răsărise încă peste Brooklyn, dar locotenentul era deja la a treia cafea. Avusese din nou o noapte agitată: spargeri, violenţe conjugale, magazine jefuite, prostituate arestate… De zece ani, mass-media prezentau New Yorkul ca pe un oraş paşnic şi liniştit. Era fără îndoială aşa în inima Manhattanului, dar nu şi în suburbii.

Din cauza lipsei de locuri în celule, culoarul pe care se afla automatul de băuturi semăna cu un centru de refugiaţi: arestaţi legaţi cu cătuşe de băncile metalice, martori înghesuiţi ca sardelele pe nişte banchete jerpelite, reclamanţi înfăşuraţi în pături. Coridorul era luminat cu neoane alburii care pâlpâiau. Mirosea urât şi era gălăgie. Toată lumea era încordată, nervoasă.

Santos părăsi acea cloacă şi se refugie în biroul său. Detesta secţia aceea murdară şi zgomotoasă şi nu avea de gând să-şi încheie cariera acolo. Spaţiul lui de lucru era pe măsură: un birou mic, îngust, puţin funcţional şi prost izolat, cu vedere spre o curticică interioară sordidă. Bău o gură de cafea slabă şi muşcă dintr-o gogoaşă uscată, înghiţind cu greutate dumicatul.

După ce aruncă restul la coş, ridică receptorul telefonului şi sună la laboratorul care se ocupa de analizele toxicologice. Laborantul îi confirmă intuiţia: pulberea găsită la Nikki era într-adevăr cocaină. Puse dosarul deoparte şi ceru să vorbească cu Hans Tinker.

De-a lungul anilor, Santos ştiuse să-şi facă o reţea de relaţii impresionantă. În diferitele servicii ale nebuloasei şi tentacularei NYPD, mulţi îi erau îndatoraţi pentru că le dăduse o mână de ajutor. Pentru el, era ceva firesc: de câte ori putea să ajute un coleg, o făcea. Pe termen scurt, părea ceva dezinteresat, dar întotdeauna venea un moment în care avea ocazia să culeagă roadele investiţiei lui.

— Tinker la telefon, ascult!

Hans Tinker, directorul adjunct al serviciului de criminalistică, era poate contactul lui cel mai interesant. În urmă cu doi ani, în timpul unei razii, băieţii lui Santos îl prinseseră pe fiul cel mare al lui Tinker, un adolescent, cu o cantitate periculos de mare de haşiş. În mod evident, puştiul nu se

mulţumea să pufăie singur în camera lui, ci mai era şi dealer pentru prietenii lui. Santos închisese ochii şi clasase cazul. De atunci, Tinker îi era profund recunoscător.

— Salut, Hans! Ai vreo noutate despre cazul meu de dublă omucidere?

— Avansăm, dar o să mai dureze. Sunt o groază de amprente la locul crimei şi trebuie să facem analizele genetice.

— Înţeleg, dar am nevoie urgent de amprentele de pe KA-BAR, de pe ciob şi de pe tacul de biliard.

— Pe astea le am. Îţi trimit un raport peste două ore.

— Nu, nu te obosi! Trimite-mi datele brute pe e-mail. Vreau să le verific în IAFIS[13], cât mai repede posibil.

Cu laptopul sub braţ, Mazzantini ciocăni în geam şi băgă capul pe uşă. Santos îi făcu semn să intre. Adjunctul aşteptă ca şeful lui să pună receptorul în furcă pentru a-l anunţa:

— Avem noutăţi, domnule locotenent. Am reuşit să recuperez apelul făcut la 911. Ascultaţi!

Deschise laptopul şi porni fişierul audio. Înregistrarea era scurtă. Se auzea vocea unui bărbat, vizibil panicat, care refuza să-şi spună numele, dar cerea de urgenţă o ambulanţă la adresa barului Boomerang.

„Un bărbat este pe moarte. A fost rănit cu lovituri de cuţit! Veniţi repede! Veniţi repede!”

— E ciudat că nu vorbeşte decât de un singur corp, nu? întrebă Mazzantini.

Santos nu răspunse. Unde mai auzise vocea aceea?

— Am dat în urmărire apelul, continuă adjunctul său. Telefonul îi aparţine lui Sebastian Larabee, un lutier bogat care locuieşte în Upper East Side. I-am verificat cazierul. E alb ca zăpada. Mă rog, aproape… Tipul are o singură condamnare pentru nesupunere în faţa organelor de poliţie. Pe vremea când era student, a fost oprit pentru exces de viteză şi a refuzat să facă testul de alcoolemie. După părerea mea, nici măcar nu ştie că are dosar la poliţie.

Santos se schimbă la faţă.

— Trimit o echipă să-l aresteze, şefu’?

Santos dădu din cap, încuviinţând în tăcere. Ştia că Sebastian este la Paris, dar avea nevoie de timp ca să se gândească.

— OK, dă-i drumul! ordonă el, închizând uşa în urma lui Mazzantini.

Locotenentul se postă în faţa ferestrei, uitându-se. Dezvăluirea aceea îl lăsase cu gura căscată. Ce legătură avea Sebastian Larabee cu cazul Drake Decker?

Sunetul care anunţa intrarea unui e-mail îl trezi din meditaţie. Se aşeză în faţa computerului. Era e-mailul de la Tinker referitor la amprentele prelevate.

Tehnicienii de la criminalistică îşi făcuseră bine treaba. Pentru fiecare probă, dactilogramele erau clare, gata să fie utilizate. Santos le înregistră în calculatorul lui şi se conectă la baza de amprente digitale. Ofiţerii de poliţie din New York aveau acces direct la bazele de date ale FBI-ului, în special la faimosul IAFIS: o mină de aur ce avea înregistrate peste şaptezeci de milioane de persoane cu dosare penale, arestate sau condamnate pe teritoriul american. Începu cu amprentele găsite pe cuţitul de luptă. Algoritmul se puse în mişcare, cercetând baza de date cu o viteză incredibilă.

MATCH NOT FOUND[{14}]

Primul eşec.

Continuă cu dactilograma găsită pe bucata lungă de sticlă plină de sânge, arma cu care, după toate aparenţele, fusese ucis „tatuatul”. De data asta, Santos avu mai mult noroc. În mai puţin de o secundă, sistemul îi dădu un răspuns. Amprentele erau ale lui… Sebastian Larabee. Imediat declanşă compararea cu cele prelevate de pe tacul de biliard. Aproape instantaneu, apăru pe ecran fotografia unei tinere. Cu mâinile tremurânde, Santos printă fişa:

Nume: Nikovski
Prenume: Nikki
Născută la 24 august 1970 în Detroit (Michigan)
Divorţată de dl Sebastian Larabee

În anii 1990, Nikki fusese arestată de mai multe ori pentru furt, stare de ebrietate în locuri publice şi posesie de stupefiante. Deşi nu fusese niciodată închisă, plătise multe amenzi şi prestase zeci de ore de muncă în folosul comunităţii. Ultima ei infracţiune data din 1999. De atunci, se liniştise.

Santos îşi simţi inima bătând nebuneşte.

„În ce belea s-a băgat Nikki?”

Având în vedere cazierul pe care îl avea, toată vina avea să cadă asupra ei. Din fericire, cărţile erau la el în mână. Trăgând cu viclenie sforile, putea să recupereze femeia pe care o iubea şi să scape o dată pentru totdeauna de Larabee.

Lăsând la o parte ceea ce putea s-o incrimineze pe Nikki, adună cu grijă toate dovezile împotriva lui Sebastian: apelul telefonic la 911, amprentele de pe arma crimei, biletul de avion pentru Paris care proba delictul de fugă.

Dosarul era solid. Destul de solid poate pentru a convinge un judecător să facă apel de urgenţă la o comisie rogatorie internaţională. Ca să pună gaz pe foc, avea să strecoare câteva informaţii în nişte ziare bine alese. Un lutier fuge la Paris după comiterea unui asasinat într-un tripou: mass-media o să adore subiectul. Larabee făcea parte dintr-o veche familie newyorkeză cât se poate de respectabilă, dar, în perioada aceea de criză, deţinătorii puterii economice nu mai erau de neatins. Dimpotrivă. De mai bine de un an, Mişcarea Indignaţilor îşi striga furia împotriva celor de pe Wall Street. În mai multe rânduri, sute de manifestanţi blocaseră podul Brooklyn. Disperarea clasei mijlocii creştea şi se răspândea în toată ţara.

Vremurile erau în schimbare.

Puternicii de ieri nu vor fi puternicii de mâine.

În plus, Sebastian Larabee nu era un fugar experimentat. În momentul în care va fi ordonată arestarea lui, se va lăsa prins ca un ageamiu…

25

Paris
Arondismentul 18

Sebastian părăsi hotelul pe jos şi o luă pe Bulevardul Junot către Piaţa Pecqueur. Era sfârşitul lui octombrie, dar vara se prelungea. Pe terasele cafenelelor, turişti şi locuitori din Montmartre se lăsau mângâiaţi de razele soarelui.

Insensibil la acel calm, Sebastian nu se gândea decât la fiul său. Punerea în scenă câmpenească şi romantică de la hotel îl tulburase. Cu cât se afunda mai mult în necunoscut, cu atât era mai convins că un mare pericol îi pândea pe el şi pe Nikki. O ameninţare sufocantă, de gravitatea căreia nu reuşea să-şi dea seama. De mai multe ori, întoarse capul ca să verifice dacă nu cumva este urmărit. După toate aparenţele, nu era, dar cum putea fi sigur?

Când ajunse în piaţă, se opri la un bancomat ca să scoată nişte bani. Avea un Black Card cu care reuşi să retragă două mii de euro, suma maximă pe care bancomatul acceptă să i-o elibereze. Puse banii în portofel şi îşi continuă drumul până la staţia Lamarck-Caulaincourt, pe care o reperase venind de la aeroport.

Încadrată de două scări tipice pentru Montmartre, intrarea la metrou îi aminti de filmul *Fabulosul destin al lui Amélie Poulain*, pe care îl văzuse pe DVD împreună cu Camille. Cumpără bilete şi căută pe hartă staţia Barbès-Rochechouart. Situată la intersecţia arondismentelor 9, 10 şi 18, era la doar câteva staţii distanţă. Grăbit, renunţă la ascensor o luă pe scara rulantă care ducea la peroanele aflate la peste douăzeci şi cinci de metri adâncime. Luă primul tren în direcţia Mairie-d'Issy, merse două staţii, apoi schimbă în Pigalle şi luă altul de pe linia 2 până la Barbès-Rochechouart.

Staţia în care îi fusese răpit fiul…

Ajuns pe peron, Sebastian se luă după valul de călători până la ghişeu. După ce stătu la coadă câteva minute, vorbi cu funcţionara prin interfon, arătându-i mai întâi o fotografie de-a lui Jeremy, apoi filmul cu agresiunea comisă asupra lui pe care îl copiase pe telefonul mobil.

— Nu pot să fac nimic pentru dumneavoastră, domnule, adresaţi-vă poliţiei!

El insistă, dar era prea mult zgomot şi multă lume la coadă. Funcţionara de la ghişeu nu dădea dovadă de rea-voinţă, dar vorbea foarte prost engleza; nu înţelegea exact ce vrea Sebastian de la ea, şi nervozitatea oamenilor care se impacientau o molipsea. Bălmăjind câteva cuvinte, îi dădu de înţeles că, în ultimele zile, nu fuseseră semnalate alte agresiuni în afara obişnuitelor furturi:

— *No agression, sir! No agression!* repeta ea.

Dându-şi seama că nu va mai scoate nimic de la ea, Sebastian îi mulţumi şi ieşi din staţie pe scara rulantă.

Barbès…

Când ajunse în stradă, Sebastian descoperi un Paris care nu mai era cel din fotografii. Aici nu erau trecători cu berete şi baghete subraţ, nu erau prăvălii de brânzeturi sau brutării tradiţionale la fiecare colţ de stradă. Nu mai era nici Parisul Turnului Eiffel sau cel al Arcului de Triumf, ci un Paris multietnic, dur şi colorat, care îi aminti de New York.

Pe trotuar, un tip îl depăşi trecând cam prea aproape de el, altul îl împinse şi simţi cum o mână îl atinge uşor.

„Un hoţ de buzunare!”

În timp ce se dădea înapoi ca să nu fie uşurat de bani, un bişniţar îl aborda oferindu-i nişte pachete de ţigări.

— Marlboro! Marlboro! Trei euro! Trei euro!

Făcu câţiva paşi pentru a scăpa de el şi traversă strada, dar şi pe partea cealaltă era acelaşi circ. Locul colcăia de speculanţi care vindeau ţigări de contrabandă.

— Legend! Marlboro! Trei euro! Trei euro!

Şi niciun poliţist la orizont…

Sebastian zări un chioşc de ziare sub coloanele de fier ale liniei de metrou suspendate. Scoase iarăşi din buzunar fotografia fiului său pentru a i-o arăta comerciantului.

— *My name is Sebastian Larabee. I am an American. This is a picture of my son, Jeremy. He was kidnapped here two days ago. Have you heard anything about him?*[15]

Originar din Africa de Nord, proprietarul deţinea chioşcul de la intersecţia Barbès-Rochechouart de mai bine de treizeci de ani. Adevărată memorie vie a cartierului, învăţase engleza vorbind cu turiştii şi se descurca bine.

— Nu, n-am auzit nimic de povestea asta.

— *Are you sure? Look at the video!*[16] îl rugă el arătându-i telefonul.

Vânzătorul de ziare îşi şterse ochelarii cu poala cămăşii, apoi şi-i puse pe nas.

— Nu văd mare lucru, se plânse el. Ecranul e atât de mic!

— Mai uitaţi-vă o dată, *please!*

Aglomeraţia era mare. Atmosfera, încinsă şi zgomotoasă. Sebastian fu îmbrâncit de mai multe ori. Înghesuiţi pe porţiunea de trotuar din faţa ieşirii de la metrou, puzderia de bişniţari ocupau în mod ilegal spaţiul din faţa chioşcului.

— Marlboro! Marlboro! Trei euro! Trei euro!

Refrenul lor îţi dădea dureri de cap.

— Îmi pare rău, înregistrarea asta nu-mi spune nimic, zise proprietarul chioşcului, dându-i înapoi mobilul. Dar lăsaţi-mi numărul dumneavoastră de telefon. O să-l întreb pe Karim, angajatul meu, dacă a auzit ceva. El a închis prăvălia luni.

Ca să-i mulţumească, Sebastian îşi scoase teancul de bancnote şi îi întinse cincizeci de euro, dar bărbatul avea mândria lui.

— Băgaţi-vă banii la loc, domnule! Şi nu mai staţi pe-aici! îl sfătui el arătându-i cu o mişcare din cap fauna interlopă care dădea târcoale prin jurul chioşcului.

Sebastian îi întinse cartea de vizită pe care subliniase numărul de mobil şi scrisese numele şi vârsta fiului său.

— Dacă agresiunea a fost filmată, zise vânzătorul, patrula de poliţie de la metrou trebuie să fie la curent.

— Există vreo secţie prin apropiere?

Vânzătorul se strâmbă.

— E cea de la Goutte-d’Or, la două sute de metri de-aici, dar nu e chiar locul cel mai primitor din capitală…

Sebastian îi mulţumi încă o dată printr-o înclinare a capului. Nici nu se punea problema să meargă la poliţie deocamdată. Se pregătea să se întoarcă la hotel, când îi veni o altă idee.

— Legend! Legend! Trei euro!

Bişniţarii stăteau probabil în fiecare zi la baza scărilor rulante de la metrou, cu orele. Ce post de observaţie mai bun pentru a afla toate secretele staţiei? Poate că mai degrabă de la ei putea să culeagă informaţii decât de la poliţişti!

Sebastian se îndreptă cu paşi hotărâţi spre mulţimea care se îmbulzea, pierzându-se printre trecătorii obişnuiţi şi cei câţiva turişti rătăciţi aflaţi în pelerinaj prin Montmartre.

— Marlboro! Trei euro!

Speculanţii îşi desfăceau geaca printr-o mişcare bruscă, pentru a etala cartuşele de tutun prost. Fără a fi agresivi, ştiau să fie insistenţi. Refrenul pe care-l strigau neîncetat te făcea să pleci cât mai repede din cloaca aceea, dar Sebastian se agăţă de intuiţia lui.

— Marlboro! Trei euro!

Scoase din buzunar fotografia lui Jeremy şi le-o arătă. Devenea o obişnuinţă!

— *Have you seen this boy? Have you seen this boy?*[17]

— Valea! Lasă-ne să ne facem treaba!

Fără să se descurajeze, Sebastian parcurse metodic trotuarul din intersecţia Barbès-Rochechouart, arătând fotografia fiului său fiecărui vânzător. Era pe punctul de a renunţa, când auzi o voce murmurând în spatele lui:

— *This is Jeremy, isn’t it?*[18]

26

Sebastian se întoarse spre vocea care îl interpela.

— *This is Jeremy, isn't it?*

— *Yes! That's my son! Have you seem him?*[19] întrebă el plin de speranţă.

Bărbatul din faţa lui făcea notă disonantă printre bişniţari. Cămaşă curată, sacou, tunsoare scurtă, pantofi uzaţi, dar lustruiţi. În ciuda faptului că muncea ca un sclav, se străduia să aibă o înfăţişare ireproşabilă.

— *My name is Youssef, I'm from Tunisia*[20], se prezentă el.

— *Have you see my son?*[21]

— *Yes. I think so. Two days ago…*[22]

— *Where?*[23]

Tunisianul aruncă priviri neîncrezătoare în jurul lui.

— Nu pot să vorbesc acum, continuă el tot în engleză.

— Vă rog! Este important!

Vorbind în arabă, Youssef le aruncă un potop de înjurături celor doi „colegi" ai lui, care îl priveau prea insistent.

— Ascultaţi… zise el cu ezitare în glas. Duceţi-vă şi aşteptaţi-mă la Fer à cheval! Este o cafenea micuţă din Strada Belhomme, la o sută de metri depărtare, chiar în spatele clădirii Tati. Ne-ntâlnim acolo peste un sfert de oră.

— De acord, mulţumesc! Mulţumesc!

Sebastian era din nou plin de speranţă. Făcuse bine că se încăpăţânase să nu plece! De data aceasta, avea ceva. O pistă adevărată.

Traversă strada pentru a ajunge în Bulevardul Barbès şi merse de-a lungul faţadei unui imens magazin cu logoul în carouri roz cu alb: Tati. Firma care făcuse pionierat în *hard discount* anima cartierul de mai bine de cincizeci de ani. În căutare de chilipiruri, clienţii scotoceau prin recipientele de plastic aliniate pe trotuar. Rochii, pantaloni, cămăşi, genţi, lenjerie, pijamale, mingi, jucării… Coşurile erau pline cu de toate şi cu nimic: ultimele bucăţi, lichidare de stoc, nevândute sau „afacerile secolului".

Pe partea cealaltă a trotuarului, alţi bişniţari îşi instalaseră tarabele, oferind genţi Vuitton false şi parfum contrafăcut.

Sebastian îşi continuă drumul pe Strada Bervic, apoi o luă pe Strada Belhomme. Bulevardul Barbès era aglomerat şi plin de viaţă. Mulţimea densă, zgomotoasă, exotică. Imaginile, dinamismul, starea de fierbere

permanentă a cartierului îl derutau pe american. Chiar şi stilurile arhitectonice erau amestecate: într-un singur grup de case, faţadele în stilul Haussmann coabitau cu imobilele din piatră calcaroasă şi cu locuinţele sociale.

În sfârşit, ajunse în faţa cafenelei de care îi vorbise Youssef. Un bistrou cu faţadă îngustă, înghesuit între un magazin de rochii de mireasă ieftine şi un salon de coafură african. Localul era gol. Un miros puternic de ghimbir, scorţişoară şi legume fierte se simţea în încăpere.

Sebastian se aşeză la una dintre mesele de lângă fereastră şi comandă o cafea. Ezită s-o sune pe Nikki. Îşi dorea foarte tare să-i împărtăşească descoperirea lui, dar hotărî să aştepte să afle mai multe ca să nu se bucure degeaba. Bău o gură de expresso, se uită la ceas, apoi îşi roase cu nervozitate unghiile, având senzaţia că timpul trece greu. Lipit pe fereastră, un mic afiş propunea serviciile unui vrăjitor.

Doctor Jean-Claude
Desfacere de vrăji
Cuminţirea soţilor infideli
Întoarcerea definitivă a fiinţei iubite în sânul familiei

„Uite unul care mi-ar fi de folos”, se gândi el ironic, în timp ce Youssef intra în bistrou.

— N-am mult timp la dispoziţie, îl preveni tunisianul, aşezându-se în faţa lui.

— Vă mulţumesc c-aţi venit, zise Sebastian, punând pe masă fotografia lui Jeremy. Sunteţi sigur că l-aţi văzut pe fiul meu?

Youssef cercetă fotografia cu atenţie.

— Sunt sigur. Este tânărul american de cincisprezece, şaisprezece ani, care zicea că se numeşte Jeremy. L-am văzut alaltăseară la Mounir, unul dintre „bancherii” noştri.

Youssef bău o gură din cafeaua pe care şi-o comandase.

— Sute de pachete de ţigări de contrabandă sunt vândute la mâna a doua în fiecare zi în intersecţia Barbès-Rochechouart, explică el. Traficul cu ţigări este organizat ca cel cu droguri. Angrosiştii îşi cumpără marfa de la furnizorii chinezi. Dimineaţa, o aduc la faţa locului şi o ascund pe te miri unde: în pubele, pe sub tarabe, în portbagajul unor maşini parcate în locuri strategice. E rândul nostru apoi să vindem cartuşele de ţigări pe stradă.

— Şi „bancherii”?
— Sunt cei care strâng banii.
— Dar ce făcea Jeremy la Mounir ăsta?
— Nu ştiu, dar nu părea să fie reţinut împotriva voinţei lui.
— Unde locuieşte?
— În Strada Capiat.
— E departe de aici?
— Nu chiar.
— Se poate merge pe jos?
— Da, dar nu vă sfătuiesc. Mounir nu e un tip amabil şi…
— Vă rog, duceţi-mă acasă la el! O să-i vorbesc singur.
— Nu e o idee prea bună, credeţi-mă!

În mod vizibil, tunisianul era îngrozit. Se temea să nu-şi piardă „slujba”? Să nu se pună rău cu cine nu trebuie?

Sebastian încercă să-i câştige încrederea.

— Eşti un tip de treabă, Youssef. Du-mă la Mounir! Trebuie să-mi găsesc fiul!

— OK, capitulă bărbatul.

Ieşiră din cafenea şi se întoarseră în Barbès prin Strada Sophia. Era ora două după-amiază şi soarele ardea cu toată puterea. La fel de efervescent, bulevardul colcăia de lume. Tineri, bătrâni, domni eleganţi… Unele femei erau acoperite cu văl, altele purtau fuste scurte.

— Unde ai învăţat să vorbeşti engleza, Youssef?

— La Universitatea din Tunis. Tocmai terminam un master în literatură şi civilizaţie engleză când am fost nevoit să fug din ţară în urmă cu şase luni.

— Credeam că lucrurile merg mai bine în Tunisia…

Youssef dădu din cap.

— Căderea lui Ben Ali şi Revoluţia Iasomiei n-au creat ca prin minune locuri de muncă, explică el cu amărăciune. Situaţia rămâne dificilă. Chiar şi cu o diplomă, tinerii au puţine perspective. Am preferat să-mi încerc norocul aici, în Franţa.

— Ai acte?

Tunisianul dădu din cap.

— Niciunul dintre noi n-are. Am venit toţi prin Insula Lampedusa, astă-primăvară. Mi-am căutat o slujbă calificată, dar nu e uşor fără documente. Nu sunt foarte mândru de ceea ce fac, dar asta-i tot ce-am găsit. Aici te

descurci cum poţi, e fiecare pentru el. Ai de ales între şutitul genţilor, traficul de canabis, plasarea de telefoane mobile furate, falsificarea de acte, vânzarea de ţigări…

— Şi poliţia?

Tunisianul zise rânjind:

— Ca să fie cu conştiinţa împăcată, gaborii fac o razie o dată la zece zile. Stai o noapte în arest, plăteşti o amendă şi a doua zi te-ntorci în stradă.

Youssef mergea repede, grăbit să-şi ducă sarcina la îndeplinire.

Sebastian abia putea să ţină pasul cu tunisianul. Totuşi, era din ce în ce mai îngrijorat. Nu era prea frumos ca să fie adevărat? De ce ar fi venit fiul său să se ascundă în cartierul general al unui obscur traficant de ţigări, la şase mii de kilometri de New York?

Când ajunseră într-o piaţetă însorită, însoţitorul său îl trase deoparte pe o străduţă îngustă şi umbroasă care ieşea în Bulevardul La Chapelle.

— Îmi pare rău, se scuză Youssef scoţând un cuţit din buzunar.

— Dar…

Tunisianul fluieră printre dinţi. Instantaneu, doi indivizi apărură în spatele lui Sebastian.

— V-am avertizat totuşi mai adineauri: aici, e fiecare pentru el.

Americanul deschise gura, dar un pumn năprasnic îi strivi ficatul. Încercă să riposteze, însă Youssef i-o luă înainte: un croşeu îl atinse în plină figură şi îl doborî la pământ.

Cei doi complici ai magrebianului îl ridicară pentru a-l încolţi mai bine. Urmă o bătaie în toată regula: lovituri de cot în stomac, picioare şi palme cu nemiluita, înjurături. Incapabil să se apere, Sebastian închise ochii şi încasă ploaia de lovituri care nu se mai oprea. O bătaie pe care o trăi ca pe o ispăşire, ca pe un anevoios drum al crucii. Bătaia aceea era Via Dolorosa a lui…

Se lăsase dus de nas ca un ageamiu. Arătându-şi bancnotele cu atâta aroganţă, nu primise decât ce merita. Bineînţeles că tunisianul nu-l întâlnise niciodată pe Jeremy. Probabil îi auzise numele când îl pomenise Sebastian în timpul discuţiei cu vânzătorul de ziare de la chioşc, acolo unde avusese imprudenţa să-şi scoată portofelul… Youssef profitase de naivitatea lui şi Sebastian nu avea nicio scuză. Nu dăduse dovadă de sânge rece, nu se gândise nicio clipă. Se aruncase ca un mieluşel în gura lupului! Cu teancul

de euro, costumul impecabil şi aerul lui idiot de american, fusese fraierul perfect.

După ce-l snopiră în bătaie şi-l jefuiră, Youssef le făcu semn complicilor săi. Cei doi bătăuşi o luară la fugă.

Cu arcada spartă, buzele tumefiate şi pleoapele umflate, Sebastian îşi revenea cu greu în simţiri. Încercă să deschidă un ochi. Desluşea ca prin ceaţă vacarmul mulţimii şi, mai departe, şuvoiul neîntrerupt al maşinilor de pe bulevard. Se ridică în picioare cu greutate.

Îşi şterse cu mâneca hainei firişoarele de sânge care îi curgeau din gură şi din nas.

Îi luaseră tot: portofelul, banii, telefonul, paşaportul, cureaua, pantofii. Chiar şi ceasul de colecţie pe care-l avea de la bunicul lui.

Ochii i se umplură de lacrimi de umilinţă şi de ciudă. Ce avea să-i spună lui Nikki? Cum putuse să fie atât de credul? Şi, în pofida voinţei lui, mai avea oare puterea necesară pentru a-şi găsi fiul?

27

Terasa ieşea în afară deasupra grădinii hotelului.

Sprijinită de balustradă, Nikki încerca să-şi potolească îngrijorarea ascultând susurul liniştitor al fântânii arteziene din marmură veche. O oază vegetală, verde şi deasă, înconjura clădirea. În capătul grădinii, două şiruri de chiparoşi te duceau cu gândul la un peisaj toscan. Nişte lăstari de viţă sălbatică în culori autumnale se agăţau de-a lungul peretelui, disputându-şi spaţiul cu lianele de iasomie ale căror flori albe răspândeau un parfum puternic ce se simţea până în cameră.

Măcinată de un sentiment de neputinţă, Nikki se învârtise ca un leu în cuşcă de la plecarea lui Sebastian. În alte împrejurări, ar fi gustat poezia şi liniştea locului, dar acum o gheară de îngrijorare nu o lăsa să respire în voie.

Nereuşind să se destindă, se întoarse în cameră şi se pregăti să facă o baie.

În timp ce apa curgea în cadă, umplând încăperea de aburi, Nikki se apropie de vechiul electrofon aşezat pe o etajeră din lemn vopsit în alb. Era un patefon care semăna cu o valiză, tipic pentru anii 1960, cu un capac detaşabil care avea funcţia de difuzor. Aranjată pe poliţe, o colecţie de discuri de vinil vechi conţinea vreo cincizeci de discuri de treizeci şi trei de turaţii. Nikki cercetă rapid coperţile: *Highway 61* al lui Bob Dylan, *Ziggy Stardust* al lui David Bowie, *The Dark Side of the Moon* al celor de la Pink Floyd, *The Velvet Underground & Nico*…

Se opri la *Aftermath*, unul dintre cele mai bune albume din perioada în care Rolling Stones încă mai erau Rolling Stones, încă din primele secunde, *riff*-urile de marimba şi linia de bas a melodiei *Under my Thumb* făcură camera să vibreze. Se spunea că Mick Jagger scrisese acel cântec pentru a-şi regla conturile cu manechinul Chrissie Shrimpton, cu care ieşea pe atunci, feministelor din epocă nu le plăcuseră cuvintele care comparau femeia cu un „câine jucăuş”, apoi cu o „pisică siameză”.

Lui Nikki i se părea că piesa e mai complexă. Vorbea despre căutarea dominaţiei în sânul cuplului, despre dorinţa de răzbunare atunci când iubirea se transformă în ură.

Se postă în faţa oglinzii mari şi ovale cu ramă din fier forjat şi se dezbrăcă în întregime. Îşi privi fără complezenţă imaginea reflectată.

O rază de soare venită de afară îi mângâie ceafa. Închise ochii câteva secunde şi stătu cu faţa în lumină, simţind cum i se înfi-oară pielea. Cu anii, silueta i se rotunjise, dar, graţie sportului pe care îl practica intensiv, corpul îi rămăsese tonifiat. Avea încă sâni ridicaţi, o talie subţire, picioare de căprioară, pulpe ferme.

Voluptatea momentului o făcu să îşi recapete încrederea în ea.

Mai ai încă toate şansele să fii aleasă Miss Cougar, doamnă Robinson[{24}]…

Închise robinetul şi intră în baia cu apă caldă, înfiorându-se. Aşa cum făcea cândva, îşi ţinu respiraţia şi îşi băgă capul sub apă. Altădată, putea să reziste aproape două minute fără să respire. Un timp suspendat pe care îl folosea pentru a-şi limpezi gândurile.

„Zece secunde…”

Acea dorinţă de a rămâne tânără îi distrugea viaţa. De ani de zile se străduia să-şi demonstreze puterea de seducţie. Adevărul era că nu se credea în stare să seducă decât prin fizicul ei. Le plăcea bărbaţilor pentru că era „aţâţătoare”. Întotdeauna îi remarcau corpul înainte de toate, niciodată şarmul, niciodată inteligenţa, umorul sau cultura.

„Douăzeci de secunde…”

Dar tinereţea i se ducea. Degeaba titrau revistele de femei „Patruzeci de ani este noul treizeci de ani!”, totul nu era decât minciună. Epoca voia sânge nou, tinereţe, carne tot mai proaspătă. Deja simţea că, pe stradă, bărbaţii nu mai întorc aşa de des capul când trec pe lângă ea. Cu o lună în urmă, într-un magazin din Greenwich, fusese flatată de atenţia pe care i-o arătase vânzătorul, un tinerel drăguţ şi bine făcut, apoi înţelesese că nu pe ea încerca să o agaţe, ci pe… Camille.

„Treizeci de secunde…”

Îi venea greu să o recunoască, dar fusese emoţionată să-l revadă pe Sebastian. Era la fel de nesuferit, obtuz, nedrept, înţepenit în certitudinile lui, dar era liniştită să-l aibă alături de ea în acea încercare.

„Patruzeci de secunde…”

Când erau căsătoriţi, nu se simţise niciodată la înălţime, convinsă că dragostea lor nu se baza decât pe o neînţelegere, că mai devreme sau mai târziu Sebastian îşi va da seama de greşeala lui şi o va vedea aşa cum e în realitate. Trăise cu spaima că va fi părăsită.

„Cincizeci de secunde…”

Despărţirea lor i se păruse atât de inevitabilă, încât o grăbise, înmulţindu-şi amanţii, intrând într-o spirală destructivă şi absurdă, care dusese până la urmă la destrămarea cuplului lor, confirmându-i astfel cea mai mare temere, dar aducându-i totodată şi o uşurare paradoxală: după ce-l pierduse pe Sebastian, nu se mai temea că îl va pierde.

„Un minut…”

Începea numărătoarea inversă. Viaţa îi aluneca printre degete. Peste doi, trei ani, Jeremy avea să plece să studieze în California. Avea să rămână singură. Singură. Singură. Singură. Mereu spaima că va fi abandonată. De unde venea rana aceea? Din copilărie? De mai departe? Prefera să nu se mai gândească.

„Un minut şi zece secunde…”

O cuprinse un frison. Nu mai avea oxigen. Refrenul cântecului celor de la Rolling Stones îi parvenea deformat, agrementat cu un… *riff* al lui Jimi Hendrix!

„Telefonul meu!”

Scoase brusc capul din apă şi înhăţă mobilul. Era Santos. De ieri îi lăsase o mulţime de mesaje ba furioase, ba de dragoste.

În nebunia provocată de ultimele evenimente, preferase să nu-i răspundă.

Ezită. În ultima vreme, Santos se dovedea a fi un iubit din ce în ce mai sufocant, dar era totodată şi un bun poliţist. Dacă descoperise o pistă cu privire la dispariţia lui Jeremy?

— Da? răspunse ea gâfâind.

— Nikki? În sfârşit! De ore întregi încerc să te prind. Ce dracu’, ce joc e ăsta?

— Eram ocupată, Lorenzo.

— Ce naiba cauţi la Paris?

— De unde ştii unde sunt?

— Am trecut pe la tine pe-acasă. Am dat peste biletele de avion.

— Dar cum ţi-ai permis?

— Zi mersi c-am fost eu şi nu alt poliţist! se enervă el. Fiindcă am găsit şi cocaină în baie!

Umilită, ea păstră o tăcere prudentă. Santos o strânse cu uşa.

— Trezeşte-te, draga mea! Amprentele tale şi ale fostului tău soţ sunt la locul unei crime oribile. Eşti în căcat până-n gât!

— N-avem nicio vină! se apără ea. Drake Decker era deja mort când am ajuns noi acolo. Cât despre celălalt, a fost legitimă apărare.

— Dar ce făceai în gaura aia de şobolani?

— Încercam să-mi găsesc fiul! Ascultă, o să-ţi explic totul imediat ce-o pot. N-ai aflat nimic de Jeremy?

— Nu, dar sunt singurul care te poate ajuta.

— Cum?

— Pot încerca să-ncetinesc ancheta despre crimele din barul lui Decker cu condiţia să te-ntorci la New York cât mai repede posibil.

— …

— Ai înţeles, Nikki?

— Am înţeles, Lorenzo.

— Şi nu te lăsa influenţată de Sebastian! o avertiză el.

Ea nu zise nimic. El făcu eforturi să se calmeze.

— Mi-e dor de tine, iubito! O să fac totul ca să te protejez! Te iubesc.

Preţ de câteva secunde, Santos auzi un „Şi eu” pe care Nikki nu fu în stare să-l articuleze.

Un semnal sonor o anunţă că are un apel simultan. Profită de asta pentru a pune capăt conversaţiei.

— Trebuie să te las! mai am un apel. O să-ţi dau veşti în curând!

Nikki îi răspunse noului interlocutor fără a-i lăsa lui Santos timp să protesteze.

— Alo?

— Doamna Larabee?

— *Speaking.*

— Aici Compania de Croaziere Pariziene, anunţă o voce în engleză. Vă sun ca să-mi confirmaţi rezervarea dumneavoastră.

— Ce rezervare?

— Pentru o cină „perfectă” în seara asta, la ora 20.30, pe vasul nostru Amiral.

— Ăăă… Sunteţi sigură că nu e o greşeală?

— Avem o rezervare pe numele domnului şi doamnei Larabee făcută acum o săptămână, precizează gazda. Să-nţeleg că o anulaţi?

— Nu, o să fim acolo, zise Nikki. 20.30 aţi spus? Unde are loc îmbarcarea?

— La podul Alma din arondismentul 8. E de dorit să aveţi o ţinută de cocteil.

— Foarte bine, încuviinţă Nikki.

Închise telefonul. În mintea ei domnea confuzia. Ce însemna acea nouă întâlnire? Oare acolo, la podul Alma, aveau să ia în sfârşit contact cu ei? Şi poate li-l vor da înapoi pe Jeremy…

Închise ochii şi îşi băgă din nou capul sub apă.

Ca să vadă lucrurile mai clar, i-ar fi plăcut să-şi restarteze mintea ca pe un computer. Butonul *Reset.*

Ctrl-Alt-Del.

Creierul îi era bombardat cu gânduri negative, cu imagini de groază ieşite direct dintr-un coşmar. Încet-încet îşi domoli spaima, concentrându-se aşa cum învăţase la şedinţele de meditaţie. Muşchii i se relaxară. Oprirea respiraţiei îi făcea bine. Apa caldă era ca un cocon protector. Lipsa oxigenului juca rolul unui filtru, ştergându-i din conştiinţă tot ceea ce nu îi dădea pace.

Până la urmă, nu mai rămase decât o imagine. O amintire veche, mult timp refulată. O capsulă prizonieră în timp, un film spălăcit de amator care o proiectă cu şaptesprezece ani în urmă.

În momentul celei de-a doua întâlniri cu Sebastian.

În primăvara anului 1996.

La Paris…

Nikki
Cu şaptesprezece ani în urmă…

Grădina Tuilleries Paris
Primăvara anului 1996

— Filmăm o ultimă scenă, fetelor! La locuri! Atenţie… Motor!

În faţa palatului Luvru, un batalion de manechine execută pentru a zecea oară o scenografie sofisticată. Pentru această reclamă, casa de modă s-a ocupat de tot: regizor de renume, costume somptuoase, decoruri grandioase, o armată de figurante în jurul starului ales de firmă pentru a deveni imaginea ei.

Mă numesc Nikki Nikovski, am douăzeci şi cinci de ani şi sunt una dintre aceste fete. Nu supermodelul din prim-plan, nu. Doar una dintre anonimele fără grad de comparaţie care defilează în al patrulea rând. Suntem la mijlocul anilor 1990. O mână de top-modele – Claudia, Cindy sau Naomi – au reuşit să devină staruri şi adună cu conştiinciozitate averi. Dar eu nu trăiesc pe aceeaşi planetă cu ele. Joyce Cooper, agentul meu, mi-a spus-o de altfel fără menajamente: „Poţi să te consideri fericită doar fiindcă mergi la Paris.”

Viaţa mea nu are nimic din basmul mincinos pe care îl tot repetă manechinele vedete prin reviste. N-am fost descoperită la paisprezece ani pe o plajă sau într-un centru comercial de un fotograf al agenţiei Elite care trecea „întâmplător” prin locul meu de baştină din Michigan. Nu, mi-am început activitatea de manechin cu întârziere, la douăzeci de ani, când am ajuns la New York. Nu m-am văzut niciodată pe coperta revistelor *Elle* sau *Vogue* şi, chiar dacă am defilat uneori pe podium, nu am făcut-o decât pentru designeri de mâna a doua.

„Cât o să mai rezist?”

Mă dor picioarele şi spatele. Am senzaţia că oasele stau să mi se rupă, dar mă concentrez pentru a face impresie bună. Am învăţat să zâmbesc tot timpul, să-mi pun în valoare picioarele frumoase şi sânii, să adopt un mers uşor legănat, să pun în fiecare gest o graţie de silfidă.

Dar, în seara asta, silfida este epuizată. Am ajuns cu avionul azi-dimineaţă şi plec înapoi mâine. Nu e chiar o vacanţă! Ultimele luni au fost grele. Mi-am petrecut iarna alergând pe la castinguri, cu book-ul sub braţ. Tren de suburbie spre Manhattan la şase dimineaţa, şedinţe foto în studiouri

prost încălzite, filmări pentru reclame cu buget mic. În fiecare zi mă confrunt cu o constatare implacabilă: nu mai sunt destul de tânără. Nu am acea scânteie care să mă facă să devin Christy Turlington sau Kate Moss. Şi mai ales, îmbătrânesc. Deja.

— Tăiaţi! strigă regizorul. OK, e bine, fetelor! Puteţi să mergeţi să vă distraţi! Parisul e al vostru!

„Da, cum să nu!”

Producătorii ne-au amenajat cabinele în nişte corturi. Lumina de la sfârşitul acestei zile e frumoasă, dar e un ger de crapă pietrele. În timp ce mă demachiez stând în curent, o stagiară a lui Joyce Cooper mă interpelează:

— Îmi pare rău, Nikki, nu mai aveau locuri la Royal Opéra. A trebuit să te cazez la alt hotel.

Îmi întinde o foaie de hârtie pe care e trecută adresa unui hotel din arondismentul 13.

— Îţi baţi joc de mine? N-ai găsit ceva şi mai departe? De ce nu în suburbie, că tot aia e!

Ridică braţele în semn de neputinţă.

— Îmi pare rău. E perioada vacanţelor şcolare. Totul e plin.

Oftez, îmi schimb pantofii şi hainele. Atmosfera e încinsă. Fetele sunt surescitate: s-a organizat o petrecere în grădina hotelului Ritz. Vor fi prezenţi Lagerfeld şi Galliano.

Când ajung acolo, numele meu nu figurează pe lista magică a invitaţilor.

— Mergi la un pahar cu noi, Nikki? mă întreabă unul dintre fotografii de platou.

E însoţit de un prieten, un cameraman care se tot holbează la mine de dimineaţă.

N-am niciun chef să merg cu idioţii ăştia, dar nu pot să-i refuz. Mi-e prea frică să rămân singură. Am prea mare nevoie să mă simt dorită, chiar şi de nişte oameni pe care-i dispreţuiesc.

Mergem într-un bar de pe strada Alger. Bem unul după altul shoturi de Kamikaze, un cocteil dubios pe bază de Cointreau, vodcă şi lămâie verde. Alcoolul mă încălzeşte, mă relaxează şi mi se urcă repede la cap.

Râd, glumesc, fac impresie bună. Îi detest totuşi pe fotografii ăştia perverşi, vânători de carne proaspătă. Le cunosc metodele: îmbată fetele, le dau un pic de cocaină, devin tot mai insistenţi, profită de oboseala lor, de singurătatea lor, de confuzia lor. *You’re awesome! So sexy! So*

glamorous[{25}]… Mă văd ca pe o pradă uşoară şi nu fac nimic ca să le arăt că se înşală. Mă îmbăt cu asta, cu flacăra pe care o aprind în privirea bărbaţilor, chiar dacă nu sunt decât nişte fustangii ca ăştia doi. Asemenea unui vampir, mă hrănesc cu dorinţa lor.

Lumea modei nu mai are nici farmec, nici strălucire pentru mine. Acum totul nu e decât epuizare, plictiseală, competiţie. Am înţeles că nu mai sunt decât o imagine, o femeie bună de aruncat, un produs care mai are puţin şi expiră.

Tipii se apropie de mine, mă ating, gesturile lor sunt tot mai îndrăzneţe. Pentru o clipă, îşi închipuie că o să fiu de acord cu planul lor de a ne face de cap în trei.

Se înserează. Privesc luminile care se aprind. Băieţii devin prea insistenţi. Mă ridic brusc, cât mai am un pic de luciditate. Ies din cafenea târându-mi valiza. În urma mea, aud insulte: paraşută, boarfă… *Business as usual*.[{26}]

Pe Strada Rivoli e imposibil să prinzi un taxi. Mă mulţumesc cu metroul. Staţia Palais-Royal. După ce arunc o privire pe harta afişată pe peron, iau un tren şi mă las purtată prin staţiile liniei 7: Pont-Neuf… Châtelet… Jussieu… Les Gobelins…

Când ajung în Piaţa Italiei e noapte. Credeam că hotelul meu e aproape, dar, în realitate, mai am mult de mers pe jos. Începe să plouă. Întreb de adresă, dar sunt trimisă la plimbare fiindcă nu vorbesc franceza. Ciudată ţară… O iau pe Strada Bobillot, trăgând după mine valiza ale cărei roţi s-au blocat. Plouă tot mai tare.

În seara asta, mă simt vlăguită şi vulnerabilă. Mai singură ca niciodată. Ploaia îmi şiroieşte pe corp şi totul se prăbuşeşte în mine. Mă gândesc la viitor. Am vreunul? N-am adunat niciun sfanţ. În cinci ani de meserie, n-am pus deoparte nici măcar un dolar. De vină e sistemul organizat în aşa fel încât să te menţină într-o stare de dependenţă. Agenţiile de fotomodele sunt foarte bune la jocul ăsta şi mi se întâmplă adeseori să nu muncesc decât pentru a le rambursa comisionul şi cheltuielile de deplasare.

Sărind pe trotuar, îmi rup un toc şi uite aşa, şontâc-şontâc, cu pantofii în mână şi demnitatea în berna, ajung în sfârşit în Butte-aux-Cailles.

N-am auzit niciodată de cartierul ăsta care domină Parisul de pe o colină. Chiar şi în epoca asta, locul mai seamănă cu un orăşel uitat de timp. Aici nu

sunt bulevarde largi sau imobile haussmanniene, ci străduţe pavate şi case provinciale. Am senzaţia că sunt Alice ajunsă în Ţara Minunilor.

Situat pe Strada Cinq-Diamants, hotelul meu e un imobil vechi, cu faţadă cam deteriorată. Extenuată şi udă fleaşcă, intru în holul mizerabil şi îi întind proprietăresei printul cu rezervarea mea.

— Camera 21, domnişoară. Vărul dumneavoastră a ajuns acum o oră, mă anunţă ea fără să-mi dea cheia.

— *My cousin? What are you talking about?*[{27}]

Nu ştiu decât câteva cuvinte în franceză, iar ea nu vorbeşte engleza, chiar dacă un mic afiş afirmă contrariul. După cinci minute de bălmăjeală, înţeleg confuz că un american s-a instalat în camera mea cu o oră mai înainte, prezentându-se drept vărul meu. Îi cer altă cameră, dar îmi răspunde că hotelul este plin. Îi cer să cheme poliţia, dar îmi spune că bărbatul a achitat deja camera.

Ce-i nebunia asta?

Furioasă, o iau pe scări, lăsându-mi valiza în mijlocul holului, urc la etajul doi şi bat cu pumnul în uşa camerei 21.

Niciun răspuns.

Fără să mă descurajez, ies în stradă şi dau roată hotelului, luând-o pe o micuţă alee pavată. Reperez fereastra de la camera uzurpatorului şi arunc cu un pantof. Ratez ţinta, dar mai am muniţie. A doua oară, pantoful meu loveşte geamul. După câteva secunde, un bărbat deschide în sfârşit ferestrele şi scoate capul afară.

— Tu faci tărăboiul ăsta? se plânge el.

Nu-mi vine să cred. Este… Sebastian Larabee, lutierul timid din Manhattan. Mi-e greu să-mi stăpânesc furia.

— Ce naiba cauţi în camera mea?

— Încercam să dorm, închipuie-ţi! Mă rog… înainte să faci tot tămbălăul ăsta.

— Fă-mi plăcerea şi cară-te!

— Nu cred, nu, răspunse el flegmatic.

— Serios acum, ce faci la Paris?

— Am venit să te văd.

— Să mă vezi? Dar cărui fapt datorez onoarea? Şi cum m-ai găsit?

— Am făcut o anchetă.

Oftez. Tipul ăsta e dus cu pluta. Probabil a făcut o fixaţie pentru mine. Nu e prima oară când dau peste un nebun. Totuşi, părea normal, amabil,

blând.

Încerc să par detaşată:

— Şi ce vrei de la mine, mai exact?

— Scuze.

— Da? Şi ce pentru ce, mă rog?

— În primul rând, pentru că mi-ai furat portofelul acum trei luni.

— Dar ţi l-am dat înapoi! A fost un joc. Un mijloc de a-ţi afla adresa.

— Ar fi fost suficient să mi-o ceri, poate chiar te-aş fi invitat la mine.

— Da, dar n-ar mai fi fost aşa de amuzant.

Un lampadar luminează pavelele ude ale aleii. Sebastian Larabee mă măsoară din priviri, cu zâmbetul lui frumos.

— În al doilea rând, îţi reproşez c-ai fugit fără să-mi laşi adresa ta.

Dădu din cap.

— Mare chestie!

— Totuşi, te-ai culcat cu mine, din câte-mi amintesc.

— Ei şi? Mă culc cu toată lumea! zic eu ca să-l provoc.

— Ei bine, în seara asta, o să te culci afară! mi-o trânteşte el închizând fereastra.

E noapte şi frig. Sunt extenuată, dar uluită. În orice caz, n-am de gând să mă las tratată astfel de un mitocan.

— Foarte bine, tu ai vrut-o!

La colţul străzii e un container de gunoi din plastic. În ciuda oboselii, urc pe pubelă şi sar pe burlanul de la streaşină. Stând în echilibru pe o jardinieră, fac o pauză la primul etaj, apoi îmi continui urcuşul. Când mă uit în sus, îl văd pe Sebastian prin geam cum se schimbă la faţă. Mă priveşte îngrozit, cu ochii holbaţi.

— O să-ţi rupi gâtul! strigă el deschizând brusc fereastra.

Luată prin surprindere, schiţez o mişcare înapoi care mă face să-mi pierd echilibrul. Nu mai am de ce să mă ţin, dar mă agăţ în ultimul moment de mâna pe care mi-o întinde.

— Eşti inconştientă! mă ceartă el, trăgându-mă pe pervazul ferestrei.

Văzându-mă în afara oricărui pericol, îl apuc de guler, apoi îl lovesc cu pumnii în piept.

— Eu sunt inconştientă, ţăcănitule? Era cât pe ce să mă omori!

Surprins de violenţa mea, scapă cu greu din mâinile mele. Furioasă, îi apuc valiza deschisă lângă pat şi îmi iau avânt ca s-o arunc pe fereastră. Mă

opreşte şi mă cuprinde cu braţele.

— Calmează-te! mă imploră el.

Faţa lui este la câţiva centimetri de a mea. Are o privire sinceră şi onestă. Degajă o bunătate care mă linişteşte. Miroase frumos. O apă de colonie cu care se dădeau probabil bărbaţii din generaţia lui Cary Grant.

Mă simt deodată foarte excitată. Îi muşc buza, îl împing pe pat şi îi smulg nasturii de la cămaşă.

A doua zi de dimineaţă.

Soneria telefonului mă trezeşte brusc. Noaptea a fost scurtă. Cu ochii cârpiţi de somn, apuc receptorul şi cad înapoi pe pernă.

La capătul celălalt al firului, recepţionera bălmăjeşte ceva în engleza ei stâlcită.

Clipesc. O lumină blândă răzbate prin perdelele de dantelă ale camerei minuscule. În timp ce mă dezmeticesc, întredeschid cu piciorul uşa de la baie.

Nimeni…

Sebastian Larabee m-o fi abandonat? Îi cer fetei să repete mai clar.

— *Your cousin is waiting for you at the coffee shop just around the corner.*

„Vărul” meu mă aşteaptă în cafeneaua de la colţul străzii.

„N-are decât s-aştepte mult şi bine.”

Mă ridic dintr-un salt, fac un duş rapid şi îmi strâng lucrurile. Cobor scările şi îmi recuperez valiza care rămăsese în hol. Dau ochii cu fata aflată la recepţie, apoi ies în stradă. Cafeneaua e la o sută de metri în stânga. O iau la dreapta, spre staţia de metrou. După ce-am parcurs douăzeci de metri, recepţionera mă ajunge din urmă.

— *I think your cousin kept your passport…*[{28}] îmi zice ea, prefăcându-se că n-are niciun amestec.

Cruţată de modernitate, cafeneaua Le Feu verre lasă impresia că a fost teleportată din anii 1950: tejghea din zinc, feţe de masă în carouri, banchete din moleschin, mese din plastic laminat. Agăţată de perete, o tăbliţă de ardezie aminteşte meniul din ziua trecută: salam cu fistic, picior de porc, cârnăciori de Troyes.

Când intru furioasă în bistrou, îl zăresc pe Sebastian aşezat la o masă în fundul localului. Mă proţăpesc în faţa lui şi îl ameninţ:

— Dă-mi imediat paşaportul!

— Bună, Nikki! Sper c-ai dormit bine, îmi zice el întinzându-mi actul de identitate. Ia loc, te rog! Mi-am permis să comand pentru tine.

Lihnită de foame, capitulez în faţa unui mic dejun îmbelşugat: cafea cu lapte, croasanturi, tartine, dulceaţă. Iau o gură de cafea şi-mi despăturesc şervetul sub care descopăr un pachet legat cu fundiţă.

— Ce-i ăsta?

— Un cadou.

Îmi dau ochii peste cap, exasperată.

— Nu trebuie să-mi faci cadouri fiindcă m-am culcat de două ori cu tine… Cine te crezi?

— Deschide-l! Sper să-ţi placă. Stai liniştită, nu e un inel de logodnă!

Rup hârtia oftând. Este o carte. O ediţie limitată din *Dragostea în vremea holerei*. Ilustrată, legată superb şi cu autograful lui Gabriel Garcia Marquez.

Dau din cap, dar sunt emoţionată. Mi se face pielea ca de găină. Este prima dată când un bărbat îmi face cadou o carte. Simt că-mi dau lacrimile, dar mi le stăpânesc. Gestul lui mă înduioşează mai mult decât aş vrea.

— Ce joc e ăsta? zic respingând romanul. Trebuie să fi costat o avere. Nu pot să-l accept.

— De ce?

— Pentru că nu ne cunoaştem.

— Putem învăţa să ne cunoaştem.

Întorc capul. Un cuplu de bătrânei traversează strada – nu-ţi dai seama prea bine cine pe cine sprijină.

— Ce-i în capul tău?

Sebastian îmi mărturiseşte cu candoare:

— De patru luni mă trezesc cu chipul tău în minte. Mă gândesc tot timpul la tine. Nimic altceva nu mai contează…

Îl privesc consternată. Înţeleg că nu e vrăjeală, chiar crede ce spune. De ce e tipul ăsta atât de naiv? Atât de afectuos? Mă ridic să plec, dar mă apucă de braţ.

— Dă-mi douăzeci şi patru de ore ca să te conving!

— Să mă convingi de ce?

— Că suntem făcuţi unul pentru altul.

Mă aşez la loc şi îl iau de mână.

— Ascultă, Sebastian, eşti drăguţ şi faci dragoste foarte bine. Sunt flatată că ţi-am picat cu tronc şi mi se pare foarte romantic c-ai făcut călătoria asta

ca să mă găseşti…

— Dar?

— Dar să fim realişti, n-avem nicio şansă să clădim ceva împreună. Nu cred în basmul cu Cenuşăreasa care se mărită cu Făt-Frumos şi…

— Ai fi o Cenuşăreasă foarte sexy.

— Fii serios, te rog! N-avem nimic în comun: tu eşti Mister Perfecţiune, părinţii tăi sunt milionari, locuieşti într-o casă de trei sute de metri pătraţi şi frecventezi lumea bună din Upper East Side…

— Ei, şi? mi-o taie el.

— Ei, şi?! Nu ştiu ce planuri ai în legătură cu mine, dar nu sunt cea pe care ţi-o imaginezi. N-am nimic care ar putea *într-adevăr* să-ţi placă.

— Nu exagerezi?

— Nu. Sunt nestatornică, infidelă şi egoistă. N-o să reuşeşti să mă transformi într-o femeiuşcă drăguţă, amabilă şi respectuoasă. Şi n-o să mă îndrăgostesc niciodată de tine.

— Dă-mi douăzeci şi patru de ore! îmi cere el. Douăzeci şi patru de ore doar tu, eu şi Parisul.

Dau din cap.

— Să nu zici că nu te-am avertizat!

Zâmbeşte ca un copil. Sunt convinsă că o să se plictisească repede.

Încă nu ştiu că am întâlnit marea iubire. Cea unică, adevărată şi incendiară. Cea care îţi dă totul, apoi îţi ia totul înapoi. Cea care îţi luminează viaţa şi apoi ţi-o devastează pentru totdeauna.

28

Cu răsuflarea tăiată şi lac de sudoare, Sebastian intră vijelios în holul de la Grand Hôtel sub privirea uluită a recepţionerei. Nasul plin de sânge, picioarele goale şi haina ruptă contrastau cu fraierul imaculat.

— Ce vi s-a-ntâmplat, domnule Larabee?

— Am… Am avut un accident.

Îngrijorată, femeia ridică receptorul telefonului.

— Chem un medic.

— Nu e nevoie.

— Credeţi?

— O să fiu bine, vă asigur! adăugă el mai cu tărie.

— Cum vreţi! Mă duc să vă aduc nişte comprese şi spirt. Dacă mai doriţi şi altceva, să-mi spuneţi!

— Vă mulţumesc!

Deşi gâfâia şi muşchii abdominali îl dureau, preferă să urce pe scări decât să aştepte liftul.

Când intră în cameră, aceasta era goală. Rolling Stones cântau cu sonorul dat la maximum, dar Nikki dispăruse. Se duse în baie şi o găsi pe fosta lui soţie întinsă în cadă, cu capul sub apă şi cu ochii închişi.

Îngrozit, o scoase de acolo trăgând-o de păr. Luată prin surprindere, ea scoase un urlet.

— Hei! Mă doare, sălbaticule! Era cât pe ce să mă scalpezi! zise ea, acoperindu-şi sânii.

— Am crezut că te îneci! Ce naiba faci? La vârsta ta, încă te mai joci de-a mica sirenă?!

În timp ce-i arunca o privire furioasă, Nikki îi văzu rănile de pe faţă.

— Te-ai bătut? întrebă ea îngrijorată.

— Am fost bătut, mi se pare mai corect spus, răspunse el plin de ciudă.

— Întoarce-te, vreau să ies din cadă! Şi nu profita de asta ca să-ţi clăteşti ochii!

— Îţi amintesc că te-am văzut deja goală.

— Da, într-o altă viaţă.

Întorcând capul, el îi întinse un halat. Nikki îl luă, apoi îşi înnodă un prosop în jurul capului.

— Aşază-te ca să te pansez!

În timp ce ea îi curăţa rănile cu apă şi săpun, Sebastian îi povesti păţania din Barbès, iar Nikki îi spuse de cele două apeluri telefonice pe care le primise: unul de la Santos şi celălalt, mai misterios, de la Compania de Croaziere Pariziene.

— Au! ţipă el în timp ce ea îi dădea cu un dezinfectant pe tăieturi.

— Termină cu sclifoseala! Ştii că nu-mi place!

— Dar mă ustură!

— Te ustură când ai patru ani, dar tu eşti adult, cred.

Sebastian căuta o replică muşcătoare, când auziră un ciocănit în uşă.

— Serviciul de etaj, zise o voce prin uşă.

Nikki dădu să iasă din baie, dar el o trase de mâneca halatului.

— Doar nu te duci să deschizi în ţinuta asta!

— Dar ce are?

— Eşti pe jumătate goală!

Ea îşi dădu ochii peste cap a exasperare.

— Hotărât lucru, nu te-ai schimbat deloc! îi reproşa el ducându-se să deschidă.

— Nici tu! strigă ea trântind uşa de la baie.

Un valet cu chipiu roşu şi livrea cu nasturi aurii apăru în faţa lui. Firav, aproape că nici nu se vedea de sub grămada de pachete purtând emblema unor mari firme de lux precum: Yves Saint Laurent, Christian Dior, Zegna, Jimmy Choo…

— Aceste pachete au fost livrate pentru dumneavoastră, domnule.

— Trebuie să fie o greşeală, noi n-am comandat nimic!

— Îmi permit să insist, domnule, livrarea este totuşi pe numele dumneavoastră.

Cu un aer de îndoială, Sebastian se dădu la o parte pentru a-i permite să lase pachetele în cameră. În timp ce valetul pleca, Sebastian se scotoci prin buzunar în căutarea unui bacşiş, dar îşi aminti că fusese jefuit. Nikki îi sări în ajutor, întinzându-i băiatului o bancnotă de cinci dolari, apoi închise uşa.

— Ai fost la cumpărături, scumpule? îl luă ea peste picior văzând pachetele.

Curioasă, îl ajută să despacheteze lucrurile pe pat. Erau cu totul şase pungi mari care conţineau ţinute de seară: un costum, o rochie, o pereche de pantofi cu toc…

— Nu-nţeleg mesajul.

— O ţinută feminină şi una masculină, remarcă Nikki, amintindu-şi ce îi spusese angajata de la Compania de Croaziere Pariziene în legătură cu obligativitatea de a purta ţinută de seară.

— Dar de ce ar vrea să purtăm tocmai hainele astea?

— Poate sunt dotate cu vreun aparat de supraveghere? Un emiţător prin care ne-ar putea urmări…

El analiză argumentul. Stătea în picioare. Era chiar o evidenţă. Luă haina de la costum şi începu să o pipăie, dar degeaba: în ziua de azi, un astfel de aparat probabil că era microscopic. Şi apoi, de ce să încerce să se debaraseze de el dacă urma să-i pună în contact cu răpitorii fiului său?

— Cred că nu ne mai rămâne decât să ne îmbrăcăm, zise Nikki.

Sebastian fu de acord.

Făcu mai întâi un duş, săpunindu-se bine, de parcă ar fi vrut să-şi cureţe trupul de experienţa umilitoare din Barbès.

Apoi începu să se îmbrace cu hainele noi. Se simţi imediat în largul lui. Cămaşa albă era pe măsura lui şi bine croită, costumul clasic, dar şic, cravata sobră, pantofii de calitate, dar fără a fi excentrici. Nişte haine pe care le-ar fi ales şi el.

Când se întoarse în cameră, se înserа deja. În lumina amurgului, zări silueta lui Nikki într-o rochie lungă roşie, fără spate şi cu un decolteu adânc, cu perle pe margini.

— Poţi să m-ajuţi, te rog?

Trecu în tăcere în spatele ei şi, aşa cum o făcuse ani de-a rândul, se strădui să-i înnoade bretelele subţiri în jurul unei bijuterii discrete. Atingerea degetelor lui Sebastian pe umeri îi făcu lui Nikki pielea de găină. Ca hipnotizat, Sebastian nu reuşea să-şi ia ochii de la pielea catifelată şi albă a fostei lui soţii. Brusc, îi puse mâna pe umăr, schiţând un început de mângâiere. Ridică privirea spre oglinda ovală în care văzu coperta unei reviste. Imaginea reflectată a cuplului lor crea o impresie falsă.

Nikki deschise gura să spună ceva, dar o rafală de vânt închise cu violenţă fereastra. Vraja se destrămase.

Pentru a-şi alunga tulburarea, ea se îndepărtă şi se încălţă. Ca să-şi recapete stăpânirea de sine, Sebastian îşi băgă mâinile în buzunare. În cel din dreapta, era o etichetă de carton. O scoase ca s-o arunce la coşul de gunoi, dar se opri în ultimul moment.

— Ia uită-te la asta!

Nu era o etichetă, ci o bucată de hârtie împăturită în patru.
Un tichet de la un birou de păstrare a bagajelor.
Din Gara de Nord.

29

Arondismentul 19.

Puţin cunoscut de parizieni, cartierul american adăpostise odinioară carierele de ghips şi roci silicioase. Numele îi venea de la credinţa potrivit căreia „piatra de ipsos” care era extrasă din şantier fusese folosită la construirea Statuii Libertăţii şi a Casei Albe. Nu era adevărat, dar legenda era frumoasă.

În anii tulburi de după război, cea mai mare parte a cartierului fusese demolată pentru a face loc „modernităţii”. Şiruri de blocuri deprimante şi turnuri hidoase desfigurau acum partea de nord a fostei comune Belleville. Înghesuită între parcul Buttes-Chaumont şi bulevardul periferic, Strada Mouzaïa era ultimul vestigiu al unei epoci de mult apuse. Era mărginită de căsuţe cu grădini.

La numărul 23 *bis* al străzii, într-o căscioară de cărămidă cu faţadă roşie, telefonul sună în gol pentru a treia oară în mai puţin de zece minute.

Constance Lagrange era totuşi acasă, întinsă pe un fotoliu, în salon. Dar ultima sticlă de whisky pe care o băuse în timpul nopţii îi dădu o stare de ameţeală care o rupea de lume.

În urmă cu trei luni, în ziua în care împlinise treizeci şi şapte de ani, Constance primise trei veşti: două bune şi una proastă.

Ajungând la serviciu în acea dimineaţă de 25 iulie, superiorul ei ierarhic, comandantul Sorbier, îi anunţase promovarea la gradul de căpitan de poliţie în prestigioasa Brigadă naţională de căutare a fugarilor.

La prânz, primise un telefon de la bancă prin care era înştiinţată că cererea ei de împrumut fusese acceptată, ceea ce îi permitea în sfârşit să-şi cumpere casa visurilor ei pe Strada Mouzaïa, în cartierul care îi plăcea atât de mult.

Constance îşi zisese atunci că era ziua ei norocoasă. Dar, mai spre seară, medicul ei îi adusese la cunoştinţă că tomografia pe care o făcuse recent scosese la iveală o tumoare pe creier. Un glioblastom de gradul 4. Cel mai periculos cancer. Agresiv, invaziv şi neoperabil. Mai avea de trăit patru luni.

Telefonul vibră din nou pe parchet.

De data aceasta, soneria îşi croi drum până în somnul ei tulbure, populat cu imagini sumbre de celule canceroase. Constance deschise ochii şi îşi

şterse picăturile de sudoare de pe frunte. Rămase într-o stare de apatie câteva minute, cuprinsă de o senzaţie de greaţă, aşteptând ca telefonul să sune din nou, apoi întinse mâna spre parchet. Privi numărul afişat pe ecran. Era cel al lui Sorbier, fostul ei şef. Răspunse, dar îl lăsă pe el să vorbească:

— Ce naiba faci, Lagrange? o muştrului acesta. Te sun de o jumătate de oră!

— Vă amintesc că mi-am dat demisia, şefu', zise ea frecându-se la ochi.

— Ce se-ntâmplă? Ai tras la măsea? Duhneşti de la o poştă!

— Nu spuneţi prostii! Suntem la telefon…

— Nu contează. Eşti beată criţă şi se simte de-aici!

— Bun, ce vreţi de la mine? întrebă ea ridicându-se cu greu.

— Trebuie să executăm o CRI[{29}] emisă de autorităţile newyorkeze. Am doi americani pe care trebuie să-i bag la zdup fără întârziere, un bărbat şi fosta lui nevastă. E groasă: droguri, dublă omucidere, delict de fugă…

— De ce judecătorul n-a sesizat Poliţia Judiciară din Paris?

— Nu ştiu nimic, fir-ar al dracului, şi mi se rupe! Ştiu doar că e de datoria noastră să facem treaba.

Constance dă din cap.

— *A voastră*! Eu nu mai fac parte din brigadă.

— Gata, ajunge, Lagrange! se enervă comandantul. Mă scoţi din sărite cu povestea asta cu demisia! Ai probleme personale? Foarte bine: te-am lăsat în pace două săptămâni, dar acum încetează cu prostiile!

Constance oftă. Pentru o clipă, ezită, gata să-i spună tot: despre cancerul care îi mânca creierul, despre cele câteva săptămâni pe care le mai avea de trăit, despre apropierea morţii care o îngrozea. Dar renunţă. Sorbier era mentorul ei, unul dintre ultimii mari poliţişti „de şcoală veche", unul dintre cei pe care îi admiri. Nu accepta ideea de a-i stârni mila sau de a-l pune într-o situaţie jenantă. De altfel, nici ea nu avea niciun chef să-i plângă în braţe.

— Trimiteţi pe altcineva! Pe locotenentul Botsaris, de exemplu.

— Nici vorbă! Ştii foarte bine ce delicată e treaba cu Statele Unite. Nu vreau să am probleme cu ambasada. O să mi-i găseşti pe ăştia doi şi-o să-i arestezi până mâine, ne-am înţeles?

— V-am zis că nu!

Sorbier continuă, prefăcându-se că n-a auzit nimic.

— I-am transferat dosarul lui Botsaris, dar vreau ca tu să supervizezi operaţiunea. Îţi trimit o copie pe telefon.

— Du-te naibii! strigă Constance închizând mobilul.

Se târî până în baie ca să vomite. De când nu mai mâncase? De mai mult de douăzeci şi patru de ore, în orice caz. Seara trecută, îşi înecase frica în alcool, având grijă să nu mănânce nimic pentru a simţi beţia încă de la primele pahare. O „matoleală-fulger” care o trimisese direct în ţara viselor pentru cincisprezece ore.

Salonul era scăldat în frumoasa lumină autumnală a după-amiezii care era pe sfârşite. Constance se mutase în casă cu trei săptămâni mai devreme, dar nu-şi despachetase încă lucrurile. Sigilate cu bandă adezivă, cutiile de carton erau îngrămădite ici şi colo prin camerele goale.

„La ce bun s-o mai fac acum?”

Într-unul dintre dulapuri, găsi un pachet început de Granola. Luă biscuiţii, se aşeză pe taburetul micuţului bar din bucătărie şi făcu un efort să ronţăie câţiva.

„Cum să ucidem timpul aşteptând ca timpul să ne ucidă?”

Cine spusese asta? Sartre? Beauvoir? Aragon? Memoria îi juca feste. De altfel, tocmai asta o făcuse să meargă la medic. Avusese mai întâi câteva semne prevestitoare: greţuri, vărsături, dureri de cap, dar cine nu suferă niciodată de aşa ceva? Avea o viaţă destul de agitată, aşa că nu se îngrijorase. Apoi începuse să aibă pierderi de memorie care îi afectau munca. De asemenea, devenise impulsivă, pierzându-şi încet-încet capacitatea de a-şi stăpâni emoţiile. Apoi apăruseră ameţelile care o făcuseră să se hotărască să consulte un specialist.

Diagnosticul fusese pe cât de rapid, pe atât de brutal.

Pe barul din lemn trona un dosar medical voluminos. Compilaţia crudă a bolii ei. Constance îl deschise pentru a mia oară şi se uită cu groază la radiografia creierului ei. Pe imaginea scanată, se vedea clar tumoarea enormă şi zonele de proliferare canceroasă care invadaseră partea stângă a lobului frontal. Cauzele acelei maladii erau neclare şi nimeni nu putea să spună de ce mecanismul de diviziune celulară devenise brusc haotic şi provocase dezordine în capul ei.

Lividă, puse radiografia la loc în dosar, îşi luă pe ea geaca de piele şi ieşi în grădină.

Vremea era încă frumoasă. Frunzele foşneau sub adierea unei brize răcoroase. Îşi trase în sus fermoarul de la geacă, se aşeză pe un scaun şi îşi puse picioarele unul peste altul pe vechea masă uzată din lemn de tec. Îşi

răsuci o ţigară privind faţada colorată. Cu marchiza ei din fier forjat de deasupra intrării, clădirea semăna cu o casă de păpuşi.

Constance simţi că o podidesc lacrimile. Îi plăcea atât de mult grădina aceea cu smochinul, caisul, tufele de liliac, plantele de forsiţia şi ramurile ei de glicină! Când venise să o vadă cu agentul imobiliar, ştiuse din prima clipă, chiar înainte de a intra în casă, că acolo voia să trăiască… şi, poate, într-o bună zi să crească un copil. Avea să facă din locul acela refugiul ei, o enclavă ferită de poluare, de beton şi de nebunia oamenilor.

Devastată de nedreptatea situaţiei, izbucni în hohote de plâns. Degeaba îşi spunea că moartea e inevitabilă şi face parte din viaţă, îi era imposibil să nu cedeze psihic din cauza fricii.

„Nu atât de devreme, fir-ar să fie! Nu acum…”

Gândul o făcu să se înece cu fumul de la ţigară.

Avea să moară singură. Ca un câine vagabond. Fără nimeni care s-o ţină de mână.

Situaţia i se părea absurdă. Nici măcar n-o internaseră în spital. I se spusese doar: „S-a terminat. Nu mai e nimic de făcut. Nici chimioterapie, nici radioterapie.” Doar medicamente împotriva durerii şi propunerea de a fi spitalizată. Răspunsese că e gata să lupte, dar i se dăduse de înţeles că lupta fusese pierdută dinainte. „E doar o chestiune de săptămâni, domnişoară.”

Pronostic fără drept de apel.

Nu exista nicio posibilitate de remisie.

Într-o dimineaţă, în urmă cu două săptămâni, se sculase pe jumătate paralizată. Vederea îi era slabă şi tulbure şi i se pusese un nod în gât. Înţelesese că nu va mai putea să facă faţă la slujbă şi îşi dăduse demisia.

În ziua aceea, simţise cu adevărat ce înseamnă frica. De atunci, starea ei fusese schimbătoare. Uneori, înţepenea complet şi nu mai putea să-şi coordoneze mişcările; alteori, paralizia dispărea, oferindu-i un răgaz iluzoriu.

Mobilul îi vibră la sosirea mai multor e-mailuri. Sorbier era hotărât să nu o lase în pace. Se încăpăţâna să-i trimită dosarul celor doi americani. Aproape fără voia ei, Constance deschise documentele ataşate şi începu să le citească. Fugarul se numea Sebastian Larabee. Fosta lui soţie, Nikki Nikovski. Petrecu un sfert de oră cufundată în lecturarea raportului despre fuga lor, apoi ridică brusc privirea din telefon. De parcă fusese prinsă asupra faptului. Nu avea altceva mai important de făcut? Nu putea să profite de

puţinul timp care îi mai rămăsese pentru a-şi pune lucrurile în ordine, pentru a-i revedea pe cei apropiaţi pentru ultima oară sau pentru a medita la sensul vieţii?

„Căcat!”

Ca mulţi poliţişti, era dependentă de munca ei. În mod evident, boala nu schimbase cu nimic situaţia. Avea nevoie de o ultimă doză de adrenalină. Şi, mai ales, căuta un refugiu din faţa fricii care o încolţea din toate părţile.

Stinse ţigara şi se întoarse cu paşi hotărâţi în casă. Îşi recupera dintr-un sertar arma de serviciu pe care încă nu o predase, un Sig-Sauer al Poliţiei Naţionale. Mângâie patul din polimer al pistolului semiautomat, ceea ce îi redeşteptă senzaţii familiare şi liniştitoare. Puse arma în tocul ei, luă un încărcător de rezervă şi ieşi în stradă.

Îşi predase maşina de serviciu, dar mai avea automobilul ei, un Peugeot RCZ. Micuţul bolid cu linii perfect arcuite şi acoperiş cu două cocoaşe îi înghiţise o bună parte din moştenirea de la bunică-sa. Aşezându-se la volan, Constance ezită din nou. Era oare în stare să ducă la bun sfârşit o ultimă anchetă? Avea să reziste sau avea să se prăbuşească după o sută de metri, doborâtă de oboseală şi paralizie? Închise ochii preţ de câteva secunde şi respiră adânc. Apoi ambală cei 200 de cai-putere ai motorului şi îndoielile i se risipiră.

30

Traficul era fluid.

La volanul automobilului ei, Constance Lagrange se îndrepta spre Montmartre.

Tocmai vorbise cu Botsaris la telefon. Locotenentul începuse ancheta fără s-o aştepte. După informaţiile lui, cardul bancar al lui Sebastian Larabee fusese utilizat la începutul după-amiezii la un bancomat din Piaţa Pecqueur.

Constance cunoştea locul: un scuar umbros situat între bulevardul Junot şi restaurantul Lapin Agile, la doi paşi de zona turistică din Montmartre.

„Ciudat loc pentru a te ascunde”, gândi ea depăşind un scuter.

Unde se ascunseseră americanul şi fosta lui nevastă? Într-o locuinţă ocupată ilegal? Într-un hotel, mai degrabă…

Îl sună pe Botsaris pentru a se asigura că trimisese semnalmentele lor companiilor de taximetre şi firmelor care închiriază maşini. O făcuse, dar nu primise încă toate răspunsurile.

— Aştept şi imaginile de pe camerele de supraveghere din Aeroportul Roissy.

Constance închise telefonul şi introduse pe GPS-ul iphonu-lui ei coordonatele Pieţii Pecqueur pentru a obţine lista hotelurilor care se aflau în apropiere. Erau prea multe pentru a le verifica unul câte unul.

Hotărî totuşi să încerce ceva: Le Relais Montmartre, situat în Strada Constance.

Ca numele ei…

Credea în semne, în coincidenţe, în concursurile de împrejurări.

„Ar fi prea frumos totuşi…” se gândi ea parcând maşina în faţa clădirii.

Într-adevăr, nu trebuia să-şi facă iluzii: după zece minute, ieşi din hotel dezamăgită că o dăduse în bară. Îşi continuă imediat drumul până la Timhotel, în Piaţa Goudeau. I se părea că locul ar putea fi pe placul americanilor. Un nou eşec. Cât se poate de evident.

În timp ce se pregătea să plece mai departe, primi un telefon de la Botsaris.

— Ascultaţi aici! Un şofer de la LuxuryCab susţine că i-a luat pe soţii Larabee de la aeroport azi-dimineaţă şi i-a dus la Grand Hôtel de la Butte. E chiar lângă Piaţa Pecqueur. Se potriveşte perfect!

— Nu te ambala prea tare, Botsaris!

— Trimit o echipă la faţa locului, doamnă căpitan?

— Nu, las’ pe mine! Mă duc în recunoaştere. Te ţin la curent!

Constance întoarse în Strada Durantin şi ajunse pe Strada Lepic, apoi pe Bulevardul Junot. Intră apoi pe micuţa alee care ducea la hotel. Poarta mare din fier forjat era deschisă: ieşeau grădinarii. Constance profită de situaţie ca să intre pe proprietate fără să-şi mai anunţe vizita. Străbătu grădina, apoi îşi parcă automobilul în faţa impozantei clădiri albe.

Urcând scările, Constance se scotoci prin buzunarul bluzonului după legitimaţia de poliţist. Sesam-ul ei.

— Căpitan Lagrange, Brigada naţională de căutare a fugarilor, se prezentă ea la recepţie.

Directoarea nu era prea vorbăreaţă. Trebui s-o ameninţe pentru a obţine până la urmă câteva informaţii. Da, Sebastian Larabee şi soţia lui stătuseră într-adevăr în hotelul ei, dar plecaseră în urmă cu o oră.

— Susţineţi că au rezervat camera acum o săptămână?

— Exact. Pe site-ul nostru de internet.

Constance ceru să le vadă camera. În timp ce era condusă în apartament, îşi zise că acel element nu se potriveşte cu ceea ce citise în dosarul lor. O rezervare implica premeditarea, or detaliile anchetei americane lăsau să se înţeleagă că soţii Larabee plecaseră din New York în cea mai mare grabă.

Intrând în vasta încăpere cu mansardă, tânăra poliţistă admiră designul rafinat. Niciun bărbat nu-i va oferi vreodată un weekend într-un asemenea loc…

Dar anchetatoarea îşi redobândi repede sângele rece. Descoperi o cămaşă în baie, apoi o haină plină de sânge, iar în salon, un bagaj şi pungi de shopping cu sigla celor mai celebre mărci.

Din ce în ce mai ciudat…

„Soţii Larabee par a fi mai degrabă nişte îndrăgostiţi în luna de miere decât nişte fugari.”

— Cum erau îmbrăcaţi când au plecat?

— Nu-mi mai amintesc, răspunse directoarea.

— Vă bateţi joc de mine?!

— Purtau haine de seară.

— Şi n-aveţi nicio idee unde s-au dus?

— Habar n-am.

Constance se frecă la ochi. Femeia aceea minţea, era sigură. Ca să-i dezlege limba, ar fi avut nevoie de timp, dar tocmai asta îi lipsea.

Mai rămânea metoda *Dirty Harry.* Nu visase întotdeauna în secret s-o poată pune în practică? Era acum sau niciodată.

Îşi scoase brusc pistolul Sig-Sauer din teacă, o apucă pe femeie de gât şi îi puse ţeava armei la tâmplă.

— Unde s-au dus? urlă ea.

Terorizată, femeia închise ochii. Îi tremurau buzele.

— Mi-au… Mi-au cerut nişte informaţii, se smiorcăi ea cu sughiţuri.

— Ca să meargă unde?

— La Gara de Nord… Şi apoi la podul Alma, cred.

— De ce la podul Alma?

— Nu ştiu sigur… Vorbeau de o cină pe un vapor. Cred că au o rezervare pentru seara asta.

Constance îi dădu drumul şi părăsi camera. Pe scări, îl sună pe Botsaris. Povestea cu vaporul şi cu cina o lăsaseră cu gura căscată. Trebuia neapărat să-i împiedice pe soţii Larabee să ia trenul. Din Gara de Nord, puteai să ajungi cu uşurinţă în Anglia, Belgia şi Ţările de Jos.

Dădu peste robotul telefonic al adjunctului său şi-i lăsă un mesaj:

— Sună-i pe băieţii din Paris-Nord! Transmite-le semnalmentele soţilor Larabee şi dă ordin să se intensifice supravegherea trenurilor care pleacă în străinătate! Mai află-mi şi ce companie de vapoare are pontonul la podul Alma şi verifică dacă au o rezervare care ar putea corespunde celor doi americani. Grăbeşte-te!

Când ajunse la maşină, o zări pe directoarea hotelului care o privea de la fereastra camerei. Îşi revenise şi îi striga furioasă:

— Să nu credeţi că lucrurile o să rămână aşa! O să-i anunţ pe şefii dumneavoastră şi-o să depun plângere! E ultima anchetă pe care o faceţi, doamnă căpitan!

„Asta o ştiu deja…” se gândi Constance urcându-se la volan.

31

Mereu în mişcare.

Să nu stea pe loc, să nu ezite, să nu se oprească.

Cocoţată pe tocuri, în rochie de seară, Nikki făcea notă discordantă în aglomeraţia din Gara de Nord.

Încă de la intrare, densitatea mulţimii îi uimise. Brusc, avuseseră impresia că sunt luaţi de un val uman. Că simt cum bate pulsul staţiei. Că fac parte dintr-un flux. Că sunt ingeraţi şi digeraţi de un stomac imens care chiorăie.

Cu tichetul de la biroul de bagaje în mână, Sebastian se orienta cu greu: SNCF[{30}], RATP, Eurostar, Thalys[{31}]… Gara era o platformă tentaculară care aduna o faună pestriţă: muncitori care se întorceau în suburbia lor, turişti dezorientaţi, oameni de afaceri grăbiţi, bande de „tineri” care ocupau ilegal spaţiul din faţa vitrinelor, vagabonzi, poliţişti care patrulau…

Le luă ceva timp să localizeze biroul de bagaje, pe care îl găsiră în cele din urmă la primul nivel al subsolului, înghesuit între capătul unui peron şi o firmă de închiriat maşini. Era un spaţiu cam sordid, fără ferestre, prost luminat. O încăpere labirintică, foarte lungă, cu un miros de vestiare neaerisite.

În timp ce mergeau printre cutiile cenuşii cu sistem de închidere automat, se uitau cu un ochi la cele trei numere înscrise pe tichet. Primul indica locul coloanei, al doilea, pe cel al compartimentului, iar ultimul, combinaţia pentru a deschide dulapul de fier.

— Ăla el strigă Nikki.

Sebastian introduse cele cinci cifre pe tastatura metalică. Trase de uşa cutiei şi se uită înăuntru plin de teamă.

În cutie era un rucsac din pânză de un albastru-spălăcit, cu logoul „Chuck Taylor”.

— E al lui Jeremy! Îl recunosc! zise Nikki.

Deschise rucsacul: era gol. Îl întoarse pe toate părţile, dar degeaba.

— N-are şi un buzunar interior?

Nikki încuviinţă. În grabă, nu remarcase dublura din nailon cusută în spatele rucsacului. Ultima şansă. Cu degetele tremurânde, trase fermoarul şi descoperi…

— O cheie?

Examină obiectul strălucitor, apoi i-l întinse lui Sebastian. Era într-adevăr o cheie. Dar ce se putea deschide cu ea?

Se simţeau descurajaţi. Aveau senzaţia penibilă că se lăsaseră duşi de nas. Din nou. De câte ori credeau că au o pistă, aceasta le scăpa printre degete. De câte ori sperau să ajungă la capăt, se îndepărtau şi mai mult.

Dar deprimarea lor fu de scurtă durată.

Nikki îşi reveni prima.

— Nu trebuie să pierdem vremea pe-aici! zise ea uitându-se la ceasul de perete. Dacă întârziem la podul Alma, vaporul n-o să ne aştepte.

32

Constance Lagrange patrula de trei sferturi de oră pe peroanele din Gara de Nord, împreună cu un grup de agenţi ai brigăzii de poliţie a căilor ferate.

Supravegherea staţiei fusese intensificată, dar soţii Larabee erau de negăsit. Poate că renunţaseră la călătoria lor din cauza prezenţei poliţiştilor.

„Sau poate că n-au avut niciodată intenţia să ia trenul.”

Mobilul lui Constance vibră. Era Botsaris.

— Ştiu unde merg, zise adjunctul ei. Au o rezervare la ora 20.30 pe un vapor al Companiei de Croaziere Pariziene.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu mi-aş permite, doamnă căpitan!

— Şi asta nu te miră câtuşi de puţin? Dacă ai fugi de poliţie în Paris, n-ai avea altceva mai bun de făcut decât să te pui la patru ace şi să te duci să iei cina pe un vapor?

— Aveţi dreptate.

— Rămâi la telefon!

Constance se scuză faţă de poliţiştii BRF şi, cerându-le să rămână vigilenţi, se îndreptă spre parcare.

— Botsaris? zise ea reluând conversaţia.

— Da, doamnă căpitan!

— Vino pe chei, la podul Alma!

— Să vin cu o echipă?

— Nu, o să-i săltăm fără tam-tam. Doar eu şi cu tine.

Constance îşi prinse centura de siguranţă, aruncând o privire la ceasul de pe tabloul de bord.

— E cam târziu pentru a-i prinde înainte de plecare, nu?

— Pot cere companiei s-o mai întârzie.

— Nu, dacă suspecţii constată că vaporul are întârziere, s-ar putea să se sperie şi să ne scape printre degete.

— Să anunţ brigada fluvială pentru orice eventualitate?

— Nu anunţi pe nimeni şi mă aştepţi, ai înţeles?

33

Taxiul intră pe Bulevardul Montaigne, iar Nikki şi Sebastian coborâră la podul Alma. Se lăsase noaptea, dar încă era cald. După Barbès şi Gara de Nord, Sebastian simţi o adevărată uşurare când regăsi un Paris mai liniştit: cel familiar, al malurilor Senei şi al Turnului Eiffel luminat.

O luară pe jos şi ajunseră pe malul drept al râului, spre podul Invalizilor. Adăpostit de castani înalţi, portul Conférence era docul vaselor fluviale ale Companiei de Croaziere Pariziene.

Din primele ambarcaţiuni pe care le întâlniră în drumul lor coborau grupuri de turişti ce se îndreptau spre şirurile de autobuze care făceau circuite. Le depăşiră rapid pentru a ajunge pe cheiul rezervat vapoarelor-restaurante.

— Cred că acolo e! zise Nikki arătând cu degetul un vapor mare, cu două punţi.

Se prezentară la debarcaderul navei Amiral unde îşi spuseră numele unei hostese care le ură bun-venit şi le dădu un pliant.

— Se va pleca imediat! preciza ea escortându-i până la masa lor.

Închisă pe laterale cu geamuri mari, pe punte se aflau circa o sută de mese, într-o atmosferă romantică. Lumină filtrată, plafon strălucitor, parchet închis la culoare, sfeşnice de cristal în care pâlpâiau lumânări, strecurate între tacâmuri: totul fusese gândit pentru a crea o atmosferă intimă, până şi dispunerea scaunelor care obliga cuplurile să se aşeze unul lângă altul. După ce se instalară lângă geam, Nikki şi Sebastian se simţiră pentru o clipă tulburaţi de acea apropiere. Sebastian coborî privirea pentru a citi meniul care promitea „feluri de mâncare ingenioase, cu savoare subtilă, preparate excelent de bucătarul nostru din produsele cele mai proaspete”.

„Da, cum să nu…”

— Bine aţi venit, doamnă, domnule! îi salută o chelneriţă cu o voluminoasă coafură afro strânsă într-o eşarfă.

Destupă sticla de vin alb pusă în găleata plină cu gheaţă, le turnă în pahare, apoi le propuse să le ia comanda.

Sebastian aruncă un ochi peste meniu cu un aer arogant. Situaţia devenea ridicolă. Din politeţe, Nikki făcu efortul să consulte meniul şi alese pentru amândoi. Chelneriţa le introduse comanda pe aparatul ei electronic şi le ură o seară plăcută.

Vaporul era plin. Mulţi americani, asiatici şi francezi veniţi din provincie. Unii îşi sărbătoreau luna de miere, alţii, aniversarea căsătoriei, fericiţi că se află acolo. În faţa lor, un cuplu din Boston şi cei doi copii ai lor glumeau pe un ton complice. În spate, un cuplu de japonezi îşi şopteau la ureche cuvinte de iubire.

— Mor de sete! zise Nikki dând pe gât paharul de vin spumos.

Îşi turnă imediat altul.

— Nu e şampanie, dar e bun!

Deodată, motorul se învârti mai repede, făcând să zbârnâie propulsoarele. Un uşor miros de combustibil se simţi venind din apă şi vaporul părăsi podul Alma, cu o mulţime de păsări albe în urma lui.

Nikki îşi sprijini capul de peretele de sticlă. În seara aceea, erau multe ambarcaţiuni pe Sena: barje, vedete rapide, bărci pneumatice Zodiac ale Brigadei fluviale de poliţie sau ale pompierilor. În faţa grădinilor Trocadero, vaporul trecu pe lângă un port micuţ ale cărui maluri erau umbrite de platani şi plopi. Unii navigatori amatori, care luau cina pe puntea iahtului lor, ridicară paharul înspre pasagerii vaporaşelor şi cei mai mulţi le răspunseră prin semne amicale.

— Doamnă, domnule, iată antreurile dumneavoastră: tartine cu foie gras din Landes şi dulceaţă de smochine din Provence.

Mai întâi dispreţuitor, Sebastian îşi înfulecă porţia de foie gras din câteva înghiţituri. Nu mâncase nimic de la oribilul peşte crud marinat cumpărat cu o zi în urmă în faţa liceului lui Jeremy. Nikki nu se lăsă nici ea mai prejos. Deşi pâinea prăjită era rece şi salata minusculă, devoră tartinele cu poftă pentru a-şi potoli foamea, apoi îşi goli paharul de Bordeaux.

— Nu bea prea mult totuşi! se îngrijoră el constatând că Nikki era la al patrulea pahar din seara aceea.

— Ai rămas la fel de morocănos, după câte văd.

— Îmi dai voie să-ţi amintesc că suntem în căutarea fiului nostru şi că avem o enigmă de rezolvat?

Nikki îşi dădu ochii peste cap exasperată, apoi scoase din geantă cheia pe care o găsiseră la biroul de bagaje. O întoarse pe toate părţile. Nu avea nimic deosebit. Doar inscripţia „ABUS Security” gravată pe inel. Era singurul indiciu de care dispuneau.

Sebastian scoase un oftat lung. Jocurile acelea îl oboseau. Nu se mai simţea în stare să judece situaţia la rece. În câteva ore, devenise de-a dreptul

paranoic: măsura din priviri fiecare chelner şi fiecare pasager ca pe un posibil răpitor, şi totul i se părea suspect.

— O să dau o căutare! hotărî Nikki scoţându-şi telefonul.

Lui Sebastian îi fusese furat mobilul, dar fosta lui soţie îl mai avea încă pe al ei. Nikki intră pe internet şi tastă „ABUS Security” pe Google. Primele pagini trimiteau toate la acelaşi site. ABUS era o companie germană specializată în securitate, producând mai ales lacăte, alarme, încuietori şi sisteme de supraveghere.

Dar ce legătură era între acea cheie şi croaziera de pe Sena?

— Zâmbiţi, vă rog! *Smile for the camera! Lächeln für die Kamera!*

Fotograful oficial al companiei trecea de la o masă la alta, imortalizând cuplurile de toate naţionalităţile.

Sebastian refuză bineînţeles să se lase fotografiat, dar poliglotul „paparazzo” insista:

— *You make such a beautiful couple!*[{32}]

Sebastian oftă şi, ca să nu facă scandal, acceptă să pozeze alături de fosta lui nevastă, schiţând un zâmbet crispat.

— *Cheese!* ceru fotograful.

„Du-te naibii…” se gândi enervat Sebastian.

— *Thank you! Be back soon!*[{33}] le promise el în timp ce chelneriţa strângea farfuriile de pe masă.

Colonadele metalice ale liniei de metrou suspendate din Bir-Hakeim se zăreau în noapte.

Pe vapor, atmosfera se încingea încet-încet. Un uriaş bar de lemn se prelungea până în centrul punţii inferioare, înconjurând o platformă pe care un violonist, un pianist şi o clonă a lui Michael Bublé interpretau câteva melodii clasice: *Les Feuilles mortes, Fly Me to the Moon, Mon amant de Saint-Jean, The Good Life…*

Turiştii fredonau politicos în timp ce Amiral se apropia acum de Insula Lebedelor. Încastrat în fiecare masă, un ecran făcea oficiul de videoghid, dezvăluind informaţii şi anecdote despre fiecare monument prin faţa căruia trecea vaporul. Nikki regla subtitrarea pentru a dispune de versiunea în limba engleză.

PE INSULA LEBEDELOR SE ÎNALŢĂ CELEBRA REPLICĂ A STATUII LIBERTĂŢII DIN NEW YORK. DE PATRU ORI MAI MICĂ DECÂT VERIŞOARA EI, STATUIA

PRIVEŞTE SPRE STATELE UNITE ŞI SIMBOLIZEAZĂ PRIETENIA FRANCO-AMERICANĂ…

Ajuns la capătul insulei artificiale, vaporul se opri câteva minute, pentru ca pasagerii să facă fotografii, apoi se întoarse şi o porni de-a lungul ţărmului stâng.

Sebastian îşi turnă un pahar cu vin.

— Nu e un Gruaud-Larose, dar e bun, recunoscu el.

Nikki zâmbi, amuzată. Fără să vrea, Sebastian se lăsa încet-încet cucerit de atmosfera agreabilă şi de frumuseţea peisajului.

Vaporul trecu încet de porturile Suffren şi Bourdonnais. Împreună, conturau două arce, formând un braţ mare care înainta în apă. Căluşeii şi un spaţiu de promenadă se întindeau până la piciorul Turnului Eiffel. Chiar şi cei mai blazaţi, aşa ca el, nu puteau să nu găsească locul feeric. Mâncarea era mediocră, cântăreţul insuportabil, dar magia Parisului funcţiona, mai puternică decât orice.

Mai luă o gură de Bordeaux, uitându-se la familia din Boston aşezată la masa din faţa lor. Erau un cuplu cam de aceeaşi vârstă cu ei, între patruzeci şi patruzeci şi cinci de ani. Cei doi copii, care aveau în jur de cincisprezece ani, îi aminteau de Camille şi Jeremy. Trăgând cu urechea, Sebastian înţelese că tatăl era medic şi că mama preda muzica la Conservator. Toţi patru ofereau imaginea unei familii unite: se îmbrăţişau, se băteau cu palma pe umăr, spuneau glume, se bucurau de privelişti.

„Am fi putut fi şi noi aşa”, gândi Sebastian cu tristeţe. De ce unii reuşesc să găsească o asemenea armonie, în timp ce alţii se ceartă într-una? Comportamentul şi caracterul lui Nikki erau singurele responsabile de eşecul familiei lor sau avea şi el partea lui de vină în acel naufragiu?

Nikki surprinse privirea scânteietoare a fostului ei soţ şi îşi dădu seama la ce se gândeşte.

— Chestia asta nu te duce totuşi cu gândul la noi?

— La o versiune a noastră, dacă n-am fi divorţat…

Nikki preciză, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare:

— Nu diferenţele dintre noi au fost problema, ci modul în care le-am gestionat: incapacitatea noastră de a ne înţelege în privinţa educaţiei copiilor, refuzul tău de a mă consulta cu privire la viitorul lor, încrâncenarea asta pe care ai dezvoltat-o împotriva mea…

— Stai puţin, nu inversa rolurile, te rog! Vrei să-ţi amintesc ce anume a grăbit despărţirea noastră?

Ea îl privi, uimită că aduce din nou în discuţie povestea aceea, dar el continuă cu o voce ţâfnoasă:

— Ai „uitat” să te duci să iei copiii de la şcoală pentru că erai ocupată să ţi-o tragi cu amantul tău în celălalt capăt al Brooklynului!

— Încetează! îi ordonă ea.

— Nu, n-o să-ncetez! ţipă el. Pentru că ăsta-i adevărul! Când au văzut că nu vii, Camille şi Jeremy au hotărât să se întoarcă acasă pe jos. Şi-ţi aminteşti ce s-a întâmplat pe urmă?

— Eşti nedrept…

— Camille a stat două zile în comă fiindcă a fost lovită de un taxi!

Surescitat, Sebastian nu se mai oprea:

— Şi când ai ajuns la spital, duhneai a băutură! E un miracol că fata a scăpat fără sechele. Din cauza ta, a fost la un pas de moarte, şi asta n-o să ţi-o iert niciodată!

Nikki se ridică brusc.

Trebuia să pună capăt discuţiei. Era mai mult decât putea suporta.

Încă furios, Sebastian nu schiţă niciun gest ca s-o oprească. O privi plecând de la masă, luând-o pe scară şi dispărând spre puntea superioară.

34

Peugeot-ul RCZ coborî pe rampa care ducea în Portul Conferinţei.

Constance parcă lângă maşina de poliţie a lui Botsaris.

Sprijinit de capotă, tânărul locotenent fuma o ţigară.

— N-ai găsit nimic mai bătător la ochi? îi reproşă Constance. De ce n-ai pus în funcţiune girofarul şi sirena, dacă tot vrei să atragi atenţia?

— Nu vă enervaţi, şefa, am aşteptat ca vaporul să plece şi după aia mi-am parcat maşina.

Constance se uită la ceas.

20.55.

— Eşti sigur că sunt pe vapor?

— Da. Angajatele companiei mi-au confirmat că rezervarea a fost onorată.

— Poate c-au trimis nişte complici în locul lor. Eşti foarte sigur că *ei* sunt?

Botsaris era obişnuit cu exigenţa lui Lagrange. Scoase din bluzon două fotografii pe care i le întinse şefei lui. Două capturi de ecran din înregistrarea făcută de camera de supraveghere.

Constance miji ochii. Erau într-adevăr soţii Larabee, ea în rochie de seară, el în costum negru.

— Frumoasă femeie, nu-i aşa? remarcă Botsaris arătând-o pe Nikki.

Pierdută în gândurile ei, poliţista nu răspunse. Ceva nu se potrivea în ancheta aceea şi era nerăbdătoare să afle ce anume.

— M-am informat, adăugă locotenentul. Croaziera durează aproape două ore, dar vaporul face o oprire la jumătatea drumului. Dacă totul merge bine, o să-i săltăm peste o jumătate de oră.

Constance închise ochii şi se frecă la ochi. Până în acel moment, rezistase, dar o migrenă subită îi sfredelea craniul.

— Vă simţiţi bine, doamnă căpitan? Ea deschise ochii şi dădu din cap.

— La drept vorbind, la birou, lumea îşi cam face griji pentru dumneavoastră, mărturisi poliţistul.

— Ţi-am spus că sunt bine! îl repezi ea luând o ţigară din pachetul lui.

Dar amândoi ştiau că e o minciună.

35

Vântul se stârnise pe puntea descoperită care oferea călătorilor o priveliştе de trei sute şaizeci de grade asupra Senei.

Cu o figură impenetrabilă, Nikki fuma cu coatele sprijinite de balustradă şi cu privirea aţintită în depărtare la maiestuosul şi înzorzonatul pod Alexandru al III-lea. Arcul, supraîncărcat cu statui şi poleit cu aur, se întindea peste Sena dintr-o singură bucată.

Sebastian se duse lângă ea. Nikki îi simţi prezenţa în spatele ei, dar bănui că nu venise să-şi ceară scuze.

— Accidentul pe care l-a suferit Camille a fost din vina mea, recunoscu ea fără să se întoarcă, dar nu uita contextul de atunci. Mariajul nostru era pe cale să se destrame, ne certam tot timpul, tu nu mă mai priveai…

— Nimic nu-ţi scuză comportamentul! i-o reteză el.

— Şi comportamentul tău ţi se pare scuzabil? izbucni ea.

Vocea ei ridicată atrase privirile celorlalţi pasageri. Un cuplu care se ceartă oferă adesea un spectacol distractiv.

Nikki continuă cu aceeaşi agresivitate:

— După divorţ, m-ai alungat din viaţa ta, deşi am fi putut foarte bine să rămânem un cuplu, sigur, nu în calitate de iubiţi, dar cel puţin în calitate de părinţi.

— Încetează cu jargonul tău de psihanalist: ori eşti un cuplu, ori nu eşti.

— Nu sunt de acord. Am fi putut rămâne în relaţii bune. Mulţi oameni reuşesc asta.

— În relaţii bune? Îţi baţi joc de mine?

Nikki se întoarse spre el. În privirea lui, dincolo de oboseală şi furie, mai licărea o fărâmă de iubire.

— Au fost foarte multe momente frumoase în povestea noastră, insistă ea.

— Şi la fel de multe lucruri dureroase, îi replică el.

— Dar recunoaşte că nu te-ai purtat ca un adult responsabil în momentul despărţirii noastre.

— Râde ciob de oală spartă, îi răspunse sec Sebastian.

Nikki porni la atac:

— Cred că nu-ţi dai seama încă de gravitatea faptelor tale. I-ai despărţit pe gemenii noştri! Mi-ai luat fata şi te-ai rupt de fiul tău! E îngrozitor!

— Dar ai acceptat înţelegerea asta, Nikki!

— Pentru că am fost constrânsă! Cu armata de avocaţi şi milioanele tale de dolari, ai fi obţinut până la urmă custodia ambilor copii.

Făcu o pauză de câteva secunde, apoi se hotărî să-i spună un lucru pe care îl trecuse mereu sub tăcere:

— În fond, n-ai vrut niciodată cu adevărat custodia lui Jeremy, nu-i aşa? întrebă ea cu voce scăzută.

Sebastian rămase tăcut.

— De ce-ţi respingi fiul? insistă ea în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. E un băiat drăguţ, sensibil şi fragil. Aşteaptă mereu o vorbă bună sau un semn de interes din partea ta, dar nu primeşte niciodată nimic…

Sebastian suportă în tăcere reproşurile pe care le găsea justificate. Dar Nikki voia să înţeleagă:

— De ce n-ai încercat niciodată să-l cunoşti?

El ezită o clipă, apoi zise resemnat:

— Pentru că e prea greu.

— Ce e prea greu?

— Îţi seamănă prea mult. Are trăsăturile tale, râsul tău, privirea ta, felul tău de a vorbi. Când mă uit la el, te văd pe tine. Şi e insuportabil, mărturisi el întorcând privirea.

Nikki nu se aştepta la asta. Uluită, reuşi să articuleze:

— Ai pus amorul propriu mai presus de iubirea pentru fiul tău?

— Mi-am îndeplinit datoria de tată cu fiica mea, insistă el. Camille e matură, inteligentă şi bine-crescută.

— Vrei să ştii adevărul, Sebastian? zise ea cu lacrimi în ochi. Camille e o bombă cu ceas. Ai ţinut-o sub control până acum, dar asta n-o să mai dureze. Şi când o să se răzvrătească, o să-ţi dai cu pumnii în cap.

Sebastian îşi aminti de folia cu anticoncepţionale pe care o găsise în camera fiicei lui. Liniştit, se apropie de fosta lui soţie şi o cuprinse cu braţele.

— Ai dreptate, Nikki. Să nu ne mai certăm, te rog! Să rămânem uniţi în această încercare. O să-mi schimb comportamentul faţă de Jeremy şi o s-o poţi vedea pe Camille de câte ori o să vrei. Îţi promit că lucrurile o să se-ndrepte.

— Nu, e prea târziu. Răul a fost făcut. Acum, totul e ireparabil.

— Nu, nimic nu e ireparabil! zise el cu putere.

În timp ce vaporul trecea pe sub Podul Artelor şi Pont-Neuf, mai rămaseră o clipă unul în braţele celuilalt. Apoi se distanţară, reluându-şi fiecare locul.

Vaporul mergea de-a lungul ţărmului, prin dreptul standurilor buchiniştilor de pe cheiul Saint-Michel. Pe Insula Cetăţii se zărea Conciergerie şi, la capăt, silueta gotică a catedralei Notre-Dame. Mai departe, somptuoasele reşedinţe particulare de pe Insula Saint-Louis se detaşau în noaptea senină.

— Să-ncercăm să aflăm misterul acestei chei! propuse Nikki după ce-şi stinse a treia ţigară. Sigur există un indiciu care ne-a scăpat. Punerea asta în scenă trebuie să aibă un sens. Trebuie să aflăm ce se poate descuia cu această cheie…

Bătură puntea superioară în lung şi în lat, căutând fără succes o încuietoare sau un lacăt. Vântul sufla cu putere, făcând noaptea mai rece. Cum Nikki tremura, Sebastian îi puse pe umeri haina lui. La început, ea refuză, dar, cum el insista, nu mai zise nimic.

— Priveşte! strigă el deodată, arătând şirul de cutii metalice în care se aflau vestele de salvare.

Erau vreo şase cutii, fiecare închisă cu un lacăt. Încercară să bage cheia în toate încuietorile, dar niciuna nu se deblocă.

„La dracu’…”

Descurajată, Nikki aprinse o nouă ţigară pe care o împărţiră în tăcere, sprijiniţi de parapet. Ţărmurile erau negre de lume, oferind, asemenea unui şir de viniete, mici „scene de viaţă”: nişte familii luau parte la un picnic, nişte îndrăgostiţi se giugiuleau, un cuplu mai în vârstă dansa pe malul apei ca într-un film de Woody Allen. Mai departe, nişte boschetari se plimbau de colo colo, nişte fete pufneau în râs arătându-le degetul mijlociu pasagerilor, un punkist cu un câine fuma ditamai jointul. Mult alcool peste tot: sticle de vin de un litru, baxuri de bere, vodcă.

— Hai să intrăm! murmură ea. Mi-e frig.

Se întoarseră pe puntea inferioară.

În salon, petrecerea era în toi. Timizi la începutul cinei, pasagerii cântau acum melodiile cu voce tare. Ba chiar un turist american îngenunchease în faţa logodnicei lui şi o ceruse în căsătorie.

Nikki şi Sebastian se aşezară la masa lor. Li se servise felul principal. În farfuria lui Sebastian era un file de vită rece cu un sos bearnez. În cea a lui

Nikki, doi creveţi prăpădiţi se băteau în duel pe un pat de risotto. În timp ce luau câteva înghiţituri din mâncarea prost reîncălzită, un violonist se apropie de ei şi cântă primele acorduri ale şansonetei *L'Hymne à l'amour* a lui Edith Piaf. De data aceasta, Sebastian îl trimise la plimbare fără menajamente.

— Mai toarnă-mi vin! ceru Nikki.

— Nu mai bea, o să te faci pulbere! Şi, oricum, sticla noastră e goală.

— Ei, şi ce, am chef să mă îmbăt! E treaba mea! E felul meu de a face faţă la ceea ce ni se întâmplă.

Nikki se ridică şi se uită pe mai multe mese în căutarea unei sticle. Găsi una începută pe o măsuţă din apropierea barului şi se duse s-o ia.

Îşi turnă un nou pahar sub privirea consternată a fostului ei soţ.

Sebastian întoarse capul spre peretele de sticlă.

Punctând un nou obiectiv al croazierei, vaporul ajungea în faţa grinzilor metalice ale podului Charles-de-Gaulle. Mai modern decât precedentele, semăna cu o aripă de avion gata să spintece cerul. În curând, vasul lumină malurile cu proiectoarele lui puternice care în felul acesta scoteau la iveală o mizerie neaşteptată: sub pod, numeroşi boschetari îşi instalaseră cortul şi făcuseră focul. Era un spectacol care îi făcu pe pasageri să se simtă stânjeniţi şi umbri atmosfera până atunci veselă. Asta amintea de faimosul „sindrom al Parisului". În fiecare an, zeci de turişti erau năuciţi de-a binelea de decalajul între viziunea ideală a Parisului pe care o vedeau în filme şi aceea mai aspră a realităţii din capitala Franţei. Dar, pe vapor, tulburarea nu dură prea mult. Vasul îşi reluă cursa către turnurile de sticlă ale „marii biblioteci", apoi întoarse în dreptul cartierului Bercy şi reveni pe malul drept, către Parisul istoric al cărţilor poştale şi al pliantelor turistice. Muzica deveni atunci mai antrenantă şi indispoziţia se risipi cu totul.

Nikki mai luă o înghiţitură de vin.

Alcoolul îi tulbura mintea, dar totodată îi exacerba sensibilitatea. Era convinsă că le scăpase ceva, un lucru evident. Nici măcar nu mai încerca să se concentreze. Nu o analiză raţională avea să o ajute să-l găsească pe Jeremy, ci mai degrabă instinctul ei de mamă. În astfel de situaţii, inteligenţa emoţională era mai eficientă decât logica şi raţiunea.

Nu se mai chinui să-şi stăpânească sentimentele, ci le dădu frâu liber. Îşi lăsă lacrimile să curgă şi imaginile îi năvăliră în minte. Prezentul şi trecutul se amestecau. Trebuia totuşi să găsească limita, poziţia potrivită a

cursorului. Să nu se lase sufocată de emotivitate, ci să o folosească în mod constructiv pentru a-i înţelege mesajul.

Se uita pe fereastră. Totul i se învălmăşea în minte, provocându-i o stare de greaţă. Amintirile se învolburau, se deformau, se amestecau, ajungând să se confunde.

Muzica răsuna tare. În jurul ei, oamenii băteau ritmul. Pe ringul de dans, personalul avea acum sarcina să întreţină atmosfera. Chelnerii şi chelneriţele dansau pe o melodie rusească.

„Kalinka kalinka kalinka maia…”

Mai luă o înghiţitură de vin. În ciuda căldurii din încăpere, Nikki dârdâia. Combinat cu lumina stroboscopică, refrenul îi dădea dureri de cap.

„Kalinka kalinka kalinka maia…”

Vaporul se întorcea spre punctul de plecare. Nikki văzu prin geam Pont-Neuf, cu balcoanele şi mascaroanele lui, apoi la orizont se profila Podul Artelor. Privi grilajul pasarelei. Strălucea cu putere. Miji ochii şi zări zeci, sute, mii de lăcăţele agăţate de-a lungul podului.

— Ştiu de unde e cheia! strigă ea.

Îi arătă lui Sebastian videoghidul încastrat în masă. Aplecându-se asupra micuţului ecran, citiră împreună anecdota referitoare la monument.

LA FEL CA PODUL PIETRA DE LA VERONA SAU CA PODUL LUŢKOV DE LA MOSCOVA, PODUL ARTELOR A DEVENIT DE CÂŢIVA ANI UN LOC PREFERAT DE ÎNDRĂGOSTIŢI, CARE VIN SĂ AGAŢE AICI „LACĂTUL IUBIRII”, SIMBOL AL UNEI LEGĂTURI STATORNICE.
RITUALUL, DEVENIT DEJA UNUL OBIŞNUIT, ESTE MEREU ACELAŞI. CUPLUL DE ÎNDRĂGOSTIŢI ÎŞI AGAŢĂ LACĂTUL DE GRILAJ, APOI ARUNCĂ CHEIA PESTE UMĂR, ÎN SENA, ŞI ÎŞI PECETLUIESC IUBIREA PRINTR-UN SĂRUT.

— Trebuie să coborâm!

Îl abordară pe şeful de sală pentru a-i cere informaţii. Vasul urma să facă o oprire la podul Alma în mai puţin de cinci minute.

Cuprinşi de exaltare, Nikki şi Sebastian se apropiară de balustradă pentru a putea sări pe pasarelă imediat ce vaporul avea să acosteze.

Amiral trecu de Luvru şi de portul Champs-Élysée, apoi se opri la debarcaderul său de la podul Alma.

În timp ce se pregăteau să coboare, Nikki îl apucă pe fostul ei soţ de mânecă.

— Stai! Sunt poliţişti!

Sebastian privi spre chei. O femeie în geacă de piele şi un tânăr cu mers sigur se pregăteau să urce la bord.

— Crezi că sunt poliţişti?

— Dacă-ţi spun! Uite!

De departe zări un Peugeot 307 inscripţionat cu însemnele poliţiei.

Privirea lui Sebastian se încrucişă cu cea a tinerei femei.

Amândoi poliţiştii înţeleseră că fuseseră descoperiţi şi se năpustiră pe pasarelă.

Nikki şi Sebastian se întoarseră din drum. Înainte de a urca pe pun ea superioară, Sebastian luă de pe o masă un cuţit ce fusese folosit cu siguranţă la tăierea unui file de vită prea uscat.

36

În momentul în care îşi încrucişă privirea cu cea a lui Sebastian, Constance Lagrange îşi dădu seama că americanul îi reperase. Îşi scoase pistolul şi îl îndreptă în sus, cu braţul îndoit pe lângă corp.

— Fără împuşcături necontrolate! îi ordonă ea lui Botsaris când ajunseră în salonul de recepţie.

La vederea armelor, unii călători scoaseră ţipete de panică. Năvălind în sala de restaurant, cei doi poliţişti răsturnară mai multe mese în drumul lor. Cu acordul lui Constance, Botsaris se repezi primul pe scara care ducea la puntea superioară, dar nu reuşi să deschidă uşa de metal.

— Au blocat intrarea! zise locotenentul.

Constance bătu în retragere. Ochise o altă cale de acces în spatele vaporului: o scară care ducea pe punte. Ajunse pe platformă în câteva secunde. Îi zări de departe pe soţii Larabee care intraseră în timonerie pe uşa dublu batantă. Înarmat cu un cuţit, bărbatul îl ameninţa pe pilot pentru a-l convinge să accelereze din nou. Făcu câţiva paşi pentru a se apropia, dar aşteptă până simţi prezenţa lui Botsaris în spatele ei şi abia după aceea îndreptă arma spre fugar.

— Stai că trag! strigă ea chiar în momentul în care vaporul prindea viteză.

Poliţista îşi pierdu echilibrul, dar se ţinu de umărul adjunctului ei. Mijind ochii, văzu că americanul se urcase pe cabina de pilotaj şi încerca să o convingă pe fosta lui soţie să-l urmeze.

— Agaţă-te de mine, Nikki!

— Nu, n-o să reuşesc!

— N-avem de ales, scumpo!

Constance îl văzu apucându-şi soţia de mână şi trăgând-o cu forţa pe micuţa cabină supraetajată.

Poliţista repetă somaţia fără niciun rezultat. Îl avea în linia de ochire, dar ezita să tragă.

Ce încercau să facă? Podul Iena era încă departe. Vaporul trecea acum pe sub pasarela Debilly, un pod pietonal în formă de arc care traversa Sena de la Bulevardul New-York până la cheiul Branly.

„Doar n-or să se agaţe totuşi de pod!”

Pasarela nu era foarte înaltă, dar îndeajuns pentru a face manevra dacă nu imposibilă, cel puţin periculoasă, mai ales la viteza aceea. Constance se gândi la filmele pe care le văzuse în copilăria ei şi în care Belmondo făcea cascadorii spectaculoase prin Paris. Dar Sebastian Larabee nu era Belmondo. Era un lutier din Upper East Side, care juca golf duminica dimineaţa.

— Pot să trag în picioare, doamnă căpitan, propuse Botsaris.

— Nu te obosi! N-o să reuşească să se agaţe. Podul e prea înalt şi vaporul merge prea repede. O să cadă în apă. Sună la Brigada fluvială de pe cheiul Saint-Bernard! Cere-le să ne trimită întăriri ca să-i pescuim!

Vaporul înainta implacabil spre contururile luminate ale pasarelei. În afară de pilonii din zidărie ancoraţi în apropiere de ţărm, podul nu era decât un schelet de oţel şi o platformă din lemn de culoarea ambrei. Ca şi Turnul Eiffel, lucrarea făcea parte dintre prototipurile metalice construite la începutul secolului XX. Concepute iniţial ca structuri provizorii, ajunseseră să străbată secolul.

Bazându-se pe instinct, Sebastian se înălţă şi sări, reuşind să se agate de şarpantă. Nikki îşi aruncă pantofii cu toc şi sări în urma lui, apucându-se de mijlocul fostului ei soţ. Sincronizare impecabilă.

„Norocul chior al începătorului…”

Dintr-un salt, Constance sări pe acoperişul cabinei de pilotaj, dar partida era deja jucată. Vaporul trecuse de pod şi plutea acum înspre grădinile Trocadero.

De furie lăsă să-i scape o înjurătură în timp ce privea de departe cele două siluete care se căţărau pe grinzile suspendate ale pasarelei.

37

Nikki şi Sebastian se ţineau de mână şi alergau pe şoseaua de viteză de pe malul stâng. Strecurându-se printre maşini, o luară pe o stradă care ducea la Muzeului Artelor Primitive şi ieşiră în Strada Universităţii.

— Aruncă-ţi mobilul şi tot ce i-ar putea ajuta să ne repereze! ordonă Sebastian.

Nikki se debarasă de telefon şi îşi continuă cursa şchiopătând. În timpul fugii lor periculoase pe vapor, rochia i se rupsese la poale şi se lovise cu piciorul drept de balustrada metalică.

„Ce-i de făcut? Unde să mergem?”

Se opriră să-şi tragă sufletul sub un portic de pe Bulevardul Rapp. Cu poliţia pe urme, de acum înainte erau nişte fugari. Printr-un miraculos concurs de împrejurări, scăpaseră de o arestare, dar cât timp vor mai reuşi să rămână liberi?

Deocamdată, trebuiau să ajungă pe Podul Artelor ca să pună mâna pe misteriosul lacăt. Nu era deci indicat să se îndepărteze de Sena, însă trebuia să-şi ia mii de precauţii.

Evitând metroul şi marile artere ale arondismentului 7, se pierdură pe străzile secundare, întorcându-se din drum la apariţia vreunui poliţist şi trecând pe celălalt trotuar la fiecare aglomerare suspectă, astfel că le luă aproape o oră să ajungă la destinaţie.

În ciuda anotimpului, un parfum de vară plutea pe Podul Artelor.

Pasarela metalică, rezervată pietonilor, oferea o privelişte nemaipomenită: dintr-o singură privire, vedeai arcele de la Pont-Neuf, scuarul Vert-Galant şi turnurile albe ale catedralei Notre-Dame.

Nikki şi Sebastian înaintară cu prudenţă pe pasarelă. Încă era cald. Chiar uimitor de cald pentru jumătatea lui octombrie. Fete în rochii scurte, băieţi în tricouri polo ori cu geci subţiri, numeroşi tineri se strânseseră în cercuri mici, aşezaţi pe iarbă la un picnic, vorbind sau cântând în jurul unei chitări. Ambianţa era cosmopolită şi „gustările” populare: chipsuri, sandvişuri, pui la rotisor, batoane de ciocolată.

Alcoolul era consumat pe faţă şi în cantitate mare, scenă inimaginabilă în Statele Unite[34]. Bere blondă, roşcată, neagră, vin roşu, rozé, alb… Oameni foarte tineri – dintre care unii cu siguranţă nu erau majori – dădeau pe gât

cu o viteză halucinantă sticle de bere şi pahare de vin. Atmosfera era totuşi agreabilă.

Agăţate de parapete, „lăcăţelele iubirii” se întindeau de-o parte şi de alta, pe toată lungimea podului. Câte erau? Două mii? Trei mii?

— N-o să reuşim niciodată… se întristă Nikki scoţând cheia din geantă.

Sebastian îngenunche la piciorul parapetului. Majoritatea lacătelor aveau nişte inscripţii făcute cu marker permanent sau gravate direct în metal. Cel mai adesea, două iniţiale sau două nume urmate de o dată:

T+L – 14 oct 2011
Elliot & Ileana – 21 octombrie

Sebastian zâmbi în sinea lui. Prin ele însele, acele promisiuni de iubire eternă erau respectabile. Zăvorâte în felul acela, inimile îndrăgostiţilor păreau pecetluite pentru totdeauna. Dar, dintre miile de jurăminte solemne, câte treceau realmente proba timpului?

La rândul său, Nikki se lăsă în genunchi pentru a examina lacătele iubirii. Erau de toate mărimile, unele pictate, altele în formă de inimioară, cu inscripţii previzibile:

Je t’aime/ Ti amo /Te quiero…

Altele propovăduiau forme de iubire mai puţin convenţionale:

B + F + A

Unele erau chiar de-a dreptul „libertine”:

John + Kim + Diane + Christine

Sau nostalgice:

Timpul trece, dar amintirile rămân…

Sau veninoase:

Solange Scordelo e o târfă ordinară.

— Să nu pierdem timpul! zise Sebastian.

Îşi împărţiră sarcinile. Luând-o de la capătul podului, Sebastian identifica lacătele cu inscripţia ABUS şi i le semnala lui Nikki, care încerca să le deschidă cu cheia. Ea observă că toate datele erau recente, semn că, pentru a proteja grilajul, primăria sau prefectura tăiau probabil lacătele la intervale regulate.

Dar mişcările lor atrăgeau privirile suspicioase ale celorlalţi, în plus, pentru ei era plictisitor.

ABUS – ABUS – ABUS – ABUS… După toate aparenţele, întreprinderea germană de care nu auziseră niciodată până atunci domina piaţa lacătelor: aproape unul din două avea logoul firmei!

— Chiar dacă ne-am petrece noaptea aici, tot n-am scoate-o la capăt, se plânse Sebastian în timp ce doi poliţişti intrau pe pod.

— Atenţie!

Se dădură înapoi amândoi în acelaşi timp, dar, la prima vedere, agenţii nu se aflau acolo decât pentru a le aminti petrecăreţilor că un decret al prefecturii interzicea consumul de alcool pe pasarelă. Mimând buna-credinţă, tinerii băgară sticlele în genţi, dar le scoaseră iar imediat ce poliţiştii se întoarseră cu spatele.

Poliţiştii nu erau proşti, dar fără îndoială nu aveau nici mijloacele, nici instrucţiunile de a aplica legea cu stricteţe. Se arătară mai îngrijoraţi de un beţivan care ameninţa că se aruncă în apă. Discutară cu el, încercând să-l potolească, dar beţivul îi înjură şi deveni violent. Unul dintre agenţi se hotărî să cheme întăriri prin staţia radio.

— Peste două minute, pasarela o să fie plină de poliţişti, se îngrijoră Sebastian. Trebuie să plecăm!

— Nu înainte de a găsi lacătul!

— Eşti încăpăţânată ca un catâr! Şi dacă ajungem la pârnaie, mare scofală o să facem!

— Aşteaptă, am o idee! încearcă să identifici doar lacătele „personalizate”: cele cu o tuşă de vopsea, o panglică sau un semn distinctiv.

— De ce?

— Sunt convinsă că ne-au lăsat un indiciu.

Se puseră amândoi pe treabă. Unele lacăte erau vopsite în culorile unei echipe de fotbal – *Viva Barcelona! Viva Messi!* – ale unei mişcări politice –

Yes We Can – sau ale unei preferinţe sexuale – drapelul multicolor *gay friendly.*

— Vino să vezi asta!

La una dintre extremităţile podului, la jumătatea înălţimii parapetului, un lacăt mare avea lipite pe el două autocolante: unul cu o vioară, iar celălalt cu faimosul logo *I Love New York,* care putea fi văzut pe atâtea tricouri.

Nu se putea mai clar de atât.

Nikki răsuci cheia. Lacătul se deschise.

Vru să-l examineze la lumina felinarelor, dar agenţii de poliţie invadau deja podul. Sebastian o trase de braţ:

— Să plecăm de-aici, repede!

38

Lumea fascinantă a tatuajului maori.

Închis în biroul lui, Lorenzo Santos lăsă din mână cartea în lectura căreia se cufundase o bună parte a după-amiezii.

Aflase o mulţime de lucruri interesante, dar niciunul care să-l ajute în ancheta lui.

Frustrat, se frecă la ochi şi ieşi pe culoar ca să-şi ia un suc de la automatul de băuturi.

OUT OF ORDER[{35}]

„Asta mai lipsea!”

Furios pe anunţul care parcă îl sfida, bătu cu pumnul în aparat.

„Există măcar un singur lucru care funcţionează în ţara asta?”

Ca să se calmeze, Santos ieşi în curtea din spate, intenţionând să arunce câteva mingi la coş. Seara se lăsa uşor peste Brooklyn. Privi prin grilaj soarele care apunea pe cerul cu licăriri roşiatice. Luă mingea de basket şi încercă o primă lovitură. Mingea atinse cercul metalic, ezită o clipă, apoi căzu în afară.

„Hotărât lucru, n-am noroc.”

Ancheta lui bătea şi ea pasul pe loc. În ciuda ajutorului celor de la criminalistică, nu avansase deloc. Spre sfârşitul dimineţii, primise totuşi un raport detaliat, redactat de un expert în analiza picăturilor de sânge. Specialistul interpretase scena crimei într-un mod foarte pertinent, reconstituind cu precizie desfăşurarea evenimentelor. Drake Decker fusese ucis primul, ciopârţit de „maori”, ale cărui amprente fuseseră găsite pe cuţitul de luptă. Acesta murise după aceea, ucis de Sebastian Larabee cu un ciob. Cât despre amprentele lui Nikki, ele fuseseră găsite în mai multe locuri şi mai ales pe tacul de biliard înfipt în ochiul matahalei înainte de a muri.

Dar această înlănţuire de fapte nu spunea nimic despre motivele protagoniştilor, nici despre identitatea celui de-al „treilea bărbat”. Individul nu figura în nicio bază de date a poliţiei. Cu cât trecea timpul, cu atât Santos era mai convins că, în pofida tatuajului său, individul nu era din Polinezia. Poliţistul îi solicitase ajutorul lui Keren White, antropolog al NYPD, care

lucra la secţia 3, dar aceasta nu-l sunase încă. Întrucât îşi pusese mari speranţe în identificarea tatuajului, încercase să facă propriile cercetări, dar fără rezultat.

Acum, Santos băga în coş minge după minge, recăpătându-şi încet-încet încrederea în sine şi eliberându-se de tensiunea pe care o acumulase din cauza anchetei.

I se întâmplase de mai multe ori în carieră să aibă intuiţii legate de câte un caz în timp ce făcea jogging sau juca basket. În plin efort, unele elemente se vedeau într-o lumină nouă, fapte aparent izolate între ele în mod logic. De ce nu şi de data aceasta?

Poliţistul încercă să privească evenimentele dintr-o perspectivă nouă.

Şi dacă cheia misterului stătea nu atât în identitatea bărbatului maori, cât în viaţa lui Drake Decker?

Ce ştia, de fapt, despre proprietarul barului Boomerang? Drake fusese un escroc mărunt, a cărui familie era implicată în acţiuni criminale de cel puţin două generaţii: tatăl lui, Cyrius, ispăşea o condamnare pe viaţă la Rickers Island, în timp ce fratele lui mai mic, Memphis, era fugar de cinci ani, condamnat la ani grei de închisoare pentru trafic de stupefiante. Decker consumase şi el cocaină şi barul lui fusese un tripou mai mult sau mai puţin clandestin, dar poliţiştii din cartier închiseseră întotdeauna ochii la activităţile lui, fiindcă Drake le furnizase informaţii valoroase.

Dar ce legătură era între infractorul acela şi soţii Larabee?

„Jeremy, probabil.”

Santos îl cunoştea pe fiul lui Nikki. Puştiul nu îl înghiţea deloc şi antipatia era reciprocă.

Trase o ultimă lovitură la coş şi se întoarse în biroul său, hotărât să încerce o căutare încrucişată. Introduse cele două nume în calculatorul său şi dădu o căutare. După câteva secunde, programul îi oferi rezultatul.

Exista o împrejurare în care cei doi se întâlniseră! Se întâmplase cu aproape o lună în urmă, în sâmbăta din prima săptămână a lunii octombrie. În seara aceea, Drake fusese dus la postul de poliţie după ce unul dintre clienţii lui se plânsese că fusese rupt în bătaie şi ameninţat cu o armă. Fusese însă eliberat rapid fără a i se aduce nicio acuzaţie.

Cât despre Jeremy, acesta fusese dus la secţie pentru furtul unui joc video dintr-un magazin.

Confruntând cele două rapoarte ale poliţiei, constată că Drake şi adolescentul împărţiseră aceeaşi celulă timp de paisprezece minute.

„Era prima oară când se întâlneau?” se întrebă poliţistul.

Santos căpătă brusc convingerea că nodul misterului stătea în acel scurt sfert de oră. Ceva se întâmplase în acea seară între Decker şi Jeremy. O discuţie? O înţelegere? O confruntare?

Ceva suficient de important în orice caz pentru a pune în mişcare o înlănţuire de împrejurări care avea să ducă, peste trei săptămâni, la descoperirea a două cadavre zăcând într-o baie de sânge.

39

— Nu mai pot să merg. Mă doare prea tare! se plânse Nikki, aşezându-se pe trotuarul Străzii Mornay.

Sebastian îngenunche lângă ea.

— Cred că am o entorsă, zise ea cu mâhnire, masându-şi glezna.

El îi examină piciorul. Glezna era umflată şi începea să se învineţească. Durerea fusese suportabilă timp de două ore, dar acum devenise atât de ascuţită, încât Nikki nu mai putea face niciun pas.

— Curaj, aproape c-am ajuns! Trebuie să găsim un adăpost pentru la noapte.

— Ştii măcar încotro mergem?

Vexat, el o întrebă dacă are vreun plan.

— Nu, recunoscu ea.

— Atunci, ai încredere în mine!

Îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice, îi oferi braţul şi înaintară şontâc-şontâc până la Bulevardul Bourdon.

— Suntem tot pe malul Senei? se miră ea.

— Oarecum, răspunse el.

Traversară strada şi ajunseră pe un chei din piatră albă. Nikki se aplecă. O promenadă lungă de mai bine de cinci sute de metri se întindea pe malul apei.

— Unde suntem, mai exact?

— În portul de agrement Arsenal. Între canalul Saint-Martin şi Sena.

— Şi ai scos locul ăsta din pălărie, aşa, pur şi simplu?

— Am citit un articol în revista de turism care era în avion. Am reţinut numele pentru că e identic cu cel al unei echipe de fotbal englezeşti cu care ţine Camille.

— Ai un iaht legat la chei? îl tachina ea.

— Nu, dar putem găsi unul. În fine, doar dacă nu ţi-e prea greu să treci peste gardul ăsta…

Ea îl privi şi nu-şi putu stăpâni un zâmbet, în ciuda gravităţii situaţiei. Când erau amândoi în aceeaşi stare de spirit, se simţea invincibilă.

Gardul de sârmă măsura cam un metru şi cincizeci de centimetri în înălţime. O pancartă mare din lemn avertiza că accesul în port e interzis

publicului între orele 23.00 şi 06.00 dimineaţa şi că un paznic şi câinele lui efectuează ronduri toată noaptea.

— Ce rasă crezi că e câinele? Caniş sau pitbull? se amuză ea agăţându-se de poartă.

O escaladă cu greutate şi porni pe chei, urmată de Sebastian. Uimitor de liniştit, locul avea peste o sută de puncte de amaraj unde erau legate ambarcaţiuni de toate mărimile, de la cel mai luxos iaht până la o vechitură care necesita reparaţii. Dispunerea navelor îi aminti lui Nikki de canalele din Amsterdam pe care le descoperise când era manechin.

Străbătură cheiul, cercetând cu atenţie bărcile.

— Îţi amintesc că nu suntem aici ca să facem o achiziţie, se impacientă Sebastian. Vrem doar să dormim câteva ore.

— Asta n-arată rău, nu?

— E prea luxoasă. Pun pariu că are alarmă.

— Aia, atunci!

Arătă spre un micuţ tjalk, o „barcă olandeză” lungă de doisprezece metri, cu coca îngustă şi prora ridicată într-un arc de cerc perfect.

Sebastian miji ochii. Toate ambarcaţiunile din jur păreau pustii. Observă un panou pe care scria „De vânzare”, lipit pe geamul bărcii. Într-adevăr, părea perfectă. Sebastian sări pe punte şi, cu o uşurinţă care o ului pe Nikki, izbi cu piciorul uşa de lemn a timoneriei, scoţând-o din ţâţâni.

— Parc-ai fi făcut asta toată viaţa, constată ea urcând la bord. Mi-e greu să cred că, acum două zile, încă mai bibileai viori în atelierul tău.

— S-au cam dus vremurile alea, nu? Probabil că sunt căutat pentru crimă pe două continente, fără a mai pune la socoteală delictul de fugă, traficul de droguri, ameninţarea unui căpitan de vapor…

— Suntem ca Bonnie şi Clyde! glumi ea intrând în ambarcaţiune.

Din timonerie, se ajungea într-un salon cu două banchete. Tjalk-ul era o fostă navă de transport marfă reconvertită în vas de agrement. Decoraţia interioară era minimă, dar destul de primitoare dacă îţi plăcea stilul „bătrân lup-de-mare”: drapeluri de corsar, machete de corăbii în sticle, lămpi cu petrol, parâme…

Din salon, ajunseră în cabina din spate, amenajată pentru dormit. După ce verifică curăţenia cearşafurilor, Nikki se întinse în pat. În mod vizibil, din cauza entorsei, o durea foarte tare glezna. Sebastian puse două perne una peste alta şi o ajută să-şi ţină piciorul ridicat.

— Mă-ntorc imediat!

În partea din faţă a vasului, descoperi o bucătărioară dotată cu tot ce trebuie, cu o uşă din şipci de lemn spaţiate. Din fericire, frigiderul funcţiona. Goli cele două recipiente cu cuburi de gheaţă într-o pungă de plastic, apoi se întoarse în cabină.

— E rece! ţipă Nikki în timp ce el îi punea gheaţa pe zona dureroasă.

— Termină cu sclifoseala! O să-ţi dezumfle glezna.

Aproape instantaneu, gheaţa îi alină într-adevăr durerea. Nikki profită de acel răgaz şi luă geanta din care scoase micuţul lacăt al iubirii.

— Hai să examinăm lacătul mai cu atenţie!

Cutiuţa metalică nu avea nimic deosebit în afara autocolantelor şi a două serii de cifre gravate una sub cealaltă.

48 54 06
2 20 12

— Nu mai suport enigmele astea, parc-am fi în *Codul lui Da Vinci*! se enervă Sebastian.

— În definitiv, poate că Dan Brown l-a răpit pe Jeremy! glumi Nikki pentru a mai destinde atmosfera.

Aşa era Nikki. Recurgea la umor pentru a depăşi situaţiile cele mai grave. Era ca o a doua natură pentru ea. Dar Sebastian nu avea chef de glume. O fulgeră cu privirea, apoi îşi dădu cu presupusul:

— N-ar putea fi un număr de telefon?

— Cu prefixul 48? Mira-m-aş! În orice caz, numărul nu corespunde nici Statelor Unite, nici Franţei.

— Nu ştiu dacă informaţia a ajuns până la tine, dar mai sunt şi alte ţări pe lumea asta.

Cuprins de entuziasm, trecu în salon. Într-un maldăr de hârţoage, găsi un anuar telefonic prăfuit pe care îl aduse în cameră.

— 48 este indicativul internaţional al Poloniei, citi el.

Nikki fu cuprinsă imediat de exaltare şi nelinişte. Polonia era ţara ei natală.

— Trebuie să-ncercăm să sunăm la acest număr!

Dar cum să procedeze? Lui Sebastian i se furase telefonul, iar Nikki tocmai se debarasase de al ei ca să nu fie reperată.

— Mai am cardul de credit, zise ea fluturând micuţul dreptunghi de plastic.

Ochii îi luceau de oboseală. Sebastian îi puse mâna pe frunte. Avea febră.

— O să-ncercăm să sunăm mâine-dimineaţă de la o cabină telefonică, hotărî el. Acum trebuie să te odihneşti!

Se duse în baie, luă o cutie de Nurofen şi îi dădu o pastilă lui Nikki, care adormi mormăind. Dădu apoi drumul la micuţul radiator pus la piciorul patului şi stinse lumina, după care dispăru pe uşile batante.

Frigiderul era gol, cu excepţia unor iaurturi expirate şi a vreo zece sticle de bere. Sebastian desfăcu una şi ieşi s-o bea pe punte.

Portul era liniştit. Atemporal. O enclavă protejată, aflată la doar câteva sute de metri de aglomeraţia din Piaţa Bastiliei. Sebastian se aşeză pe jos, cu spatele rezemat de coca de lemn. Întinse picioarele, luă o gură de bere şi puse lacătul la loc, în geanta lui Nikki, unde găsi un pachet de ţigări. Îşi aprinse una şi profită de ocazie pentru a scotoci prin portofelul fostei lui soţii. Aşa cum se aştepta, scoase din el o fotografie recentă a copiilor lor. Camille şi Jeremy nu erau gemeni identici. Deşi născuţi în aceeaşi zi, cu greu puteai să identifici la ei un aer de familie, într-atât Camille era o Larabee şi Jeremy un Nikovski. Era frapant. Camille nu semăna deloc cu maică-sa. Era drăguţă, dar avea faţa mai rotundă, gropiţe în obraji, nasul cârn şi trăsături blânde. Jeremy însă moştenise ascendenţa poloneză a lui Nikki. O frumuseţe rece, care părea inaccesibilă, un corp zvelt, părul aspru, un nas bine conturat, ochi foarte deschişi la culoare. O asemănare care se accentuase odată cu vârsta şi care îl făcea pe Sebastian să se simtă prost.

Trase cu putere din ţigară, amintindu-şi ce îi reproşase Nikki în urmă cu două ore. Dăduse dovadă de egoism şi pusese amorul propriu mai presus de iubirea faţă de copiii săi? Fără îndoială, lucrurile nu erau atât de simple.

În toţi acei ani, obsedat de propriile răni, încercase în mod inconştient să se răzbune pe Nikki. Mânat de ranchiună, îşi dorise s-o pedepsească, s-o facă să plătească pentru eşecul căsniciei lor şi apoi pentru despărţirea lor. Dar fără îndoială că cel mai mult rău le făcuse copiilor. Dorinţa aceea de a separa complet educaţia gemenilor fusese absurdă şi iresponsabilă. Sigur, nu era o noutate, dar, până în acel moment, găsise întotdeauna motive întemeiate ca să-şi justifice comportamentul.

La lumina lunii, Sebastian fixa cu privirea fotografia fiului său. Relaţia lor era neclară, rece, subminată de o grămadă de neînţelegeri. Bineînţeles că îl iubea, dar era o iubire cam abstractă, lipsită de căldură şi complicitate.

Era în mare parte vina lui. Nu-l tratase niciodată pe fiul său cu bunăvoinţă. Îl comparase neîncetat cu Camille şi competiţia nu era niciodată în avantajul lui Jeremy. Îl privise prea repede cu neîncredere, ca pe o cauză pierdută. Chiar dacă nu avea niciun sens, îşi imaginase că Jeremy nu putea decât să-l decepţioneze, fiindcă şi mama lui, cu care semăna atât de mult, îl decepţionase înaintea lui.

În ultima vreme, când se vedeau, nu mai comunicau deloc. Sebastian îşi târa uneori fiul la vreo expoziţie sau la vreun recital de vioară, dar mai rău se întrista văzând lipsa lui de interes faţă de acele ieşiri, ceea ce era nedrept, fiindcă nu se obosise să-i trezească interesul pentru artă sau pentru muzica clasică.

Scotocind prin camera lui împreună cu Nikki, fusese surprins să descopere rafturile cu cărţi consacrate celei de-a şaptea arte. Fără îndoială, de teamă să nu fie luat peste picior, Jeremy nu-i vorbise niciodată despre dorinţa lui de a urma o şcoală de cinema, nici despre planul de a deveni regizor de film. E drept că nu ştiuse să-i dea încredere în alegerile lui…

Sebastian îşi termină sticla, privind de departe coloana Bastiliei, care strălucea în noapte.

Mai avea oare timp să-şi îndrepte greşelile? Să reînnoade relaţia cu fiul său? Poate, dar, pentru asta, trebuia mai întâi să-l găsească.

Îşi aprinse o altă ţigară şi se hotărî să nu aştepte până a doua zi pentru a cerceta pista numărului de telefon polonez. După ce se asigură că Nikki adormise, luă lacătul şi îl băgă în buzunar.

Apoi părăsi barca sărind pe chei.

40

„Mai există oare vreo cabină telefonică în Paris?” se întrebă Sebastian, urcând pe bulevardul de lângă port.

Zărind silueta din aluminiu şi sticlă tipică pentru cabinele din capitală, crezu că are noroc, dar bucuria lui fu de scurtă durată. Cabina era vandalizată, şi aparatul smuls.

Ajunse în Piaţa Bastiliei, dar nu stătu prea mult, fiindcă două maşini ale forţelor de securitate staţionau în faţa Operei.

Reperă o nouă cabină la capătul Străzii Faubourg-Saint-Antoine, dar şi aceea era inutilizabilă. Un boschetar se instalase înăuntru şi dormea sub nişte pături şi cartoane.

Sebastian îşi continuă căutarea în direcţia metroului. Chiar înainte de staţia Ledru-Rollin, găsi în sfârşit un aparat în stare de funcţionare.

Introduse cardul bancar al lui Nikki şi formă numărul gravat pe lacăt:

48 54 06 2 20 12

„Bună ziua. Orange vă informează că numărul solicitat este nealocat.”

Se gândi câteva secunde şi citi indicaţiile afişate în cabină. Dacă voia să sune în străinătate, trebuia să formeze mai întâi 00 urmat de indicativul ţării. Aşa că încercă din nou:

00 48 54 06 2 20 12

„Bună ziua. Orange vă informează că numărul solicitat este nealocat.”

O luaseră pe un drum greşit. Se ambalaseră crezând că e vorba de prefixul Poloniei, dar se pare că nu era vorba de un număr de telefon. Era altceva.

„Dar ce?”

Retrăgând cardul din fantă, Sebastian fu tentat s-o sune pe Camille. Era ora 01.00 dimineaţa la Paris, adică ora 19.00 pe Coasta de Est.

Ezită.

După uciderea lui Drake şi a tatuatului maori, era clar că fusese dat în urmărire generală. Exista deci posibilitatea ca telefonul fiicei lui să fie ascultat. Dar poate nu şi cel al mamei lui. Oftă. În orice caz, poliţiştii ştiau

deja că fugiseră în Franţa. Ar fi putut oare să localizeze cabina telefonică? Tot ce era posibil, din moment ce utilizase un card de credit. Ba chiar în mod sigur, însă le-ar fi luat ceva timp. Până atunci, el şi Nikki vor fi părăsit deja portul Arsenal.

Hotărî deci să-şi încerce norocul şi formă numărul mamei lui din Hamptons. Aceasta răspunse când telefonul sună a doua oară.

— Dar unde eşti, Sebastian? Poliţia a venit să mă interogheze azi după-amiază şi…

— Nu-ţi face griji, mamă!

— Bineînţeles că-mi fac griji! De ce spun c-ai omorât două persoane?

— E complicat…

— E tot din cauza lui Nikki, nu-i aşa? Nu mi-a plăcut niciodată femeia asta, ştii prea bine! În ce te-a mai băgat?

— O să vorbim despre asta altădată, dacă vrei…

— Şi Camille? Unde e? Poliţia o caută şi pe ea.

Sebastian simţi că se sufocă. Abia reuşi să-şi descleşteze maxilarul şi să întrebe:

— Cum, Camille nu e la tine? Ieri după-amiază a luat trenul spre tine!

Inima îi bătea să-i iasă din piept. Până să deschidă maică-sa gura, el îi ghicise răspunsul:

— Nu, Sebastian. Camille nu e la mine. N-a venit niciodată să mă vadă.

Partea a treia
Misterele Parisului

„Timpul, de acum înainte el o ştie, nu vindecă nimic.
Timpul nu este decât o fereastră
pe care ne putem vedea greşelile,
căci acestea sunt, pare-se, singurele lucruri
de care ne amintim clar.”

RJ. Ellory, *Vendetta*

41

Ora 7.00 dimineaţa.

Vremea se răcise.

La micuţul bar situat pe colţul format de străzile Liliecilor şi Mouzaïa tocmai fusese ridicat oblonul de fier. Scaunele erau încă pe mese, aparatul de cafea se dezmorţea cu greu şi caloriferele abia începuseră să dea căldură. Tony, patronul, îşi înăbuşi un căscat, apoi îi duse micul dejun clientei lui celei mai matinale.

— Pentru dumneavoastră, doamnă căpitan!

Aşezată pe o banchetă, cu laptopul în faţă, Constance îi mulţumi printr-un semn din cap.

Ca să se încălzească, tânăra poliţistă îşi puse degetele pe marginea ceştii.

Supărată din cauza eşecului ei, îşi petrecuse noaptea cufundată în dosarul soţilor Larabee, având ca fond sonor paraziţii frecvenţelor radio ale poliţiei. Ore în şir, verificase minuţios toate documentele pe care le avea în posesie, în căutarea unui indiciu care s-o ajute să dea de urma cuplului de americani. Nu găsise nimic şi nici colegii ei nu fuseseră mai eficienţi: în ciuda transmiterii semnalmentelor celor doi newyorkezi, aceştia nu fuseseră depistaţi nicăieri.

Sorbier, şeful ei, o sunase în zori ca să-i tragă o săpuneală zdravănă. Constance suportase mustrarea fără să crâcnească. Boala nu-i scuza totul. De data asta, o făcuse de oaie. Ea, care avea un dosar ireproşabil, păcătuise prin exces de încredere, subestimându-şi adversarul ca cea mai naivă debutantă. Ciudat mod de a-şi inaugura galoanele de căpitan! Desigur, Larabee şi fosta lui soţie avuseseră noroc, dar dăduseră dovadă de iniţiativă şi de sânge rece, calităţi care ei îi lipsiseră cu desăvârşire.

Constance era singura femeie din echipa restrânsă a BNRF, Brigada Naţională de Căutare a Fugarilor. Comparată adeseori cu şerifii americani, acea unitate de elită, specializată în urmărirea criminalilor fugari, era unică în Europa.

Provenită din PJ[{36}], Constance era o poliţistă experimentată. Se chinuise ani de zile să intre în acel serviciu. Meseria era raţiunea ei de a trăi. Reuşise în mod strălucit, având contribuţii importante la arestarea mai multor fugari „celebri” căutaţi pentru condamnări grele sau evaziuni spectaculoase, majoritatea francezi, dar şi străini pentru care fuseseră emise mandate de

arestare internaţionale. Luă o gură de cafea, muşcă dintr-un croasant şi se reapucă de lucru. Pierduse prima repriză, dar era hotărâtă s-o câştige pe următoarea.

Conectată la reţeaua wi-fi a lui Tony, Constance culese câteva informaţii suplimentare de pe internet. Numele lui Sebastian Larabee apărea destul de des. Era un adevărat star în domeniul său. Dădu clic pe un link care o trimise la portretul pe care *New York Times* i-l făcuse cu doi ani mai înainte. Articolul era intitulat „Omul cu mâini de aur”. Dotat cu o ureche ieşită din comun şi cu o îndemânare remarcabilă, lutierul era, conform autorului, capabil să facă viori excepţionale, care, la testele în orb, băteau viorile Stradivarius pe propriul lor teren. Declaraţiile lui Larabee erau captivante, pline de detalii insolite despre istoria luteriei şi despre relaţia pasională pe care unii violonişti o aveau cu instrumentul lor. Articolul era ilustrat cu mai multe fotografii. Larabee apărea pozând în atelierul său, îmbrăcat foarte elegant. Uitându-te la fotografii, ţi-era greu să ţi-l imaginezi într-un bar sordid din Brooklyn, tăindu-i beregata unui traficant de droguri…

Constance îşi înăbuşi un căscat şi se întinse. Până în acel moment, reuşise să ţină oboseala la distanţă. Atâta timp cât era „conectată” la ancheta ei, se simţea protejată, dar trebuia să nu cedeze, să rămână în alertă, să facă progrese.

Închise ochii pentru a se concentra mai bine. Unde îşi petrecuseră noaptea Larabee şi fosta lui soţie? Poliţia era pe urmele lor, aşa că adio confort în hoteluri de lux şi cine festive pe vapoare. Mai devreme sau mai târziu vor fi prinşi. Fuga era un infern, mai ales pentru nişte oameni care nu erau criminali înrăiţi. În condiţii normale, Constance nu şi-ar fi făcut griji. Ar fi fost de ajuns să-şi ţească firele ca un păianjen şi să-i aştepte la cotitură. Flerul şi norocul erau importante, dar mai ales răbdarea şi abnegaţia te ajutau să rezolvi astfel de cazuri. Timpul, adică. Cel mai bun aliat al celor care îi urmăreau pe fugari. Dar timpul era exact ceea ce îi lipsea. Aşa că trebuia să-i încolţească *astăzi.*

Teoretic, BNRF putea să solicite cooperarea cu alte departamente de poliţie şi jandarmerie pentru a pune la punct foarte rapid ascultarea telefoanelor, pentru a realiza filări şi pentru a avea acces imediat la toate elementele legate de anchetă. Dar cu dosarele internaţionale era mai greu. Informaţiile transmise de ţările de origine erau adeseori trunchiate şi ajungeau greu, fragmentate.

Consultând dosarul, observă că de ancheta newyorkeză se ocupase în principal locotenentul Lorenzo Santos de la secţia 87 din Brooklyn. Se uită la ceas. Era ora două dimineaţa la New York. Prea târziu ca să-l sune pe Santos. Doar dacă…

Se hotărî să-şi încerce norocul, aşa că sună la centrala secţiei de poliţie şi ceru, într-o engleză aproape perfectă, să i se facă legătura în biroul locotenentului:

— Santos, răspunse o voce plăcută şi gravă. Ce noroc avea!

Abia apucă să se prezinte, că ofiţerul newyorkez îi şi ceru veşti despre anchetă. Tipul era la fel ca ea: un vânător care nu trăia decât prin meseria lui. Se posomorî când Constance îi spuse că soţii Larabee sunt încă fugari şi îi puse o mulţime de întrebări despre mersul anchetei ei. Constance îi mărturisi motivul pentru care-l sunase. Ar fi dorit să consulte lista cu ultimele convorbiri telefonice ale lui Sebastian Larabee, precum şi pe cea cu ultimele extrase de cont bancare.

— Aceste probe sunt în posesia mea, îi confirmă Santos. Faceţi-mi o cerere oficială şi o să vi le trimit!

— Îmi trebuie acum! insistă ea.

Pentru a-l convinge, îi adu adresa ei de e-mail, dar Santos închise telefonul fără să-i promită nimic.

Tânăra poliţistă abia avu timp să-şi termine croasantul şi să mai comande o cafea, că un semnal sonor îi anunţă sosirea unui e-mail.

Santos nu pierduse vremea.

— Ai o imprimantă, Tony? întrebă ea descărcând informaţiile.

42

— Nikki, trezeşte-te!

— Hm…

— Te-am lăsat să dormi cât s-a putut, dar acum trebuie să plecăm!

Sebastian ridică unul dintre sabordurile culisante care protejau cabina de lumina zilei.

— Începe să fie multă lume pe chei, o grăbi el. Uite, ţi-am găsit nişte haine de schimb!

Nikki se trezi brusc. Se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi.

— Ce-ţi face piciorul, e mai bine? se îngrijoră el.

Ea dădu din cap. Glezna i se dezumflase. Deşi durerea era încă prezentă, măcar era din nou suportabilă.

— De unde-ai făcut rost de astea? întrebă ea, văzând hainele strânse pe scaun.

— Le-am şterpelit de pe puntea unui vas. Şi te rog să nu-mi spui că nu sunt mărimea ta sau că nu-ţi place culoarea!

Nikki îşi trase pe ea blugii aspri şi puloverul cu guler rulat, apoi se încălţă cu bascheţii. Într-adevăr, nimic nu-i venea cum trebuie. Îşi muşcă limba, dar tot nu se putu abţine:

— Chiar ţi se pare că port mărimea patruzeci şi doi?

— Nu prea aveam de ales! se enervă el. Scuză-mă că nu m-am dus la cumpărături pe Bulevardul Montaigne!

O apucă de mână şi o scoase afară din barcă. Aerul era uscat şi rece. Cerul senin, de un albastru intens, îi aminti de cel din Manhattan.

— Nu mă mai trage de mână!

— Trebuie să dispărem cât mai repede! Azi-noapte mi-am folosit cardul bancar ca să dau telefon. E posibil ca apelul să fi fost depistat.

În timp ce străbăteau strada Saint-Antoine, îi povesti despre investigaţiile lui nocturne: pista falsă a numărului de telefon polonez şi mai ales dispariţia lui Camille, care nu mai ajunsese la bunica ei.

Când află de dispariţia fiicei sale, Nikki făcu o criză de panică. Se opri în mijlocul trotuarului, cu răsuflarea tăiată. Una dintre mâini îi înţepeni. Picături de sudoare îi şiroiau pe frunte, apoi i se prelingeau pe gât. I se puse un nod în gât, îngreunându-i respiraţia şi provocându-i nişte palpitaţii care o sufocau.

— Te rog din suflet, nu claca acum! o imploră Sebastian. Respiră, Nikki, calmează-te!

Dar degeaba. Cuprinsă de o criză de spasmofilie, scuturată de icnete din ce în ce mai violente, Nikki era pe punctul de a se prăbuşi în plină stradă. Sebastian scoase atunci din mânecă ultima lui carte. O apucă de umeri cu putere.

— Uită-te la mine, Nikki! Calmează-te! Ştiu ce înseamnă cifrele alea de pe lacăt. Înţelegi? Am descoperit ce înseamnă cifrele!

43

Nikki avea nevoie să-şi recapete forţele, aşa că intrară, cam imprudent, într-o cafenea de pe Strada Vieille-du-Temple. Situat chiar în inima cartierului Marais, locul era deja foarte animat în ciuda orei matinale.

Sebastian numără una câte una cele câteva monede pe care le mai avea Nikki în portofel. Cu o seară în urmă, schimbase cincizeci de dolari în Gara de Nord, dar plătise taxiul până la podul Alma. Toată averea lor se reducea acum la şase euro amărâţi. Atâta cât să le ajungă de o cafea cu lapte şi o tartină cu unt.

— Ai ceva de scris?

Nikki căută în geantă şi găsi un stilou elegant, cu incrustaţii fine din sidef. Sebastian recunoscu unul dintre vechile lui cadouri, dar se abţinu de la orice remarcă.

Copie pe faţa de masă din hârtie cele două serii de cifre de pe lacăt:

48 54 06
2 20 12

— Ar fi trebuit să-mi pice fisa mai devreme, regretă Sebastian. Era totuşi evident.

— Ce era evident?

— Grade, minute, secunde… scandă el.

— Încetează cu aerul ăsta misterios şi explică-mi!

— E vorba pur şi simplu de coordonate geografice exprimate în sistem sexagesimal…

— Te amuză s-o faci pe profesorul?

— …Altfel spus, latitudinea şi longitudinea, termină el completându-şi schema.

Latitudine: N 48 54 06
Longitudine: E 2 20 12

Ea căzu pe gânduri, apoi puse întrebarea care se impunea:

— Şi cărui loc corespund aceste coordonate?

— Habar n-am, recunoscu el, pierzându-şi brusc entuziasmul. Ar trebui să le introducem într-un GPS.

Nikki tăcu preţ de câteva secunde, apoi propuse:

— Te simţi în stare să furi o maşină?

El ridică din umeri.

— Cred că n-avem de ales.

Îşi băură cafeaua cu lapte până la ultima picătură şi se ridicară de pe banchetă.

Traversând încăperea pentru a ieşi din cafenea, Sebastian remarcă o masă liberă pe care un client abandonase un ziar. Fotografia de pe prima pagină îi atrase atenţia. Despături cotidianul cu frică. Poza lui era pe prima pagină în *Le Parisien*! Un cineast amator filmase probabil scena „deturnării" vaporaşului. Sebastian îşi pironi privirea pe imaginea „răufăcătorului", ca şi cum ar fi fost vorba de altcineva. Totuşi, el era cel care, înarmat cu un cuţit, îl ameninţa pe căpitanul vasului. Explicaţia din ziar nu lăsa de altfel nicio urmă de îndoială:

TEROARE PE SENA!

O serată idilică s-a transformat aseară într-un coşmar, când un cuplu de fugari americani l-au luat ostatic pe căpitanul unui vapor pe care luau cina două sute de persoane. *(Fotografii şi mărturii în pagina 3)*

— Cine ştie, poate că într-o zi o să râdem de asta, îi şopti Nikki.

— Mă tem că n-o să se-ntâmple prea curând. Acum, trebuie să ne căutăm copiii.

Mergeau pe trotuarul Străzii Rivoli, spre piaţa din faţa primăriei.

— Gata, preiau comanda operaţiunilor! zise Nikki.

— De ce? Eşti cumva specialistă în furtul de maşini?

— Nu, dar vreau să-mi apară şi mie poza în *Le Parisien!*

Se postară în faţa trecerii de pietoni care ducea la clădirea primăriei din arondismentul 4. Aşteptară ca semaforul să se schimbe de mai multe ori. Nikki pândea prada perfectă, care apăru în persoana unui bărbat trecut de cincizeci de ani, rotofei şi cu început de chelie, aflat la volanul unei berline nemţeşti ultimul model.

— Lasă-mă pe mine, dar fii pregătit să acţionezi!

Semaforul era roşu pentru automobilişti. Nikki îşi luă un aer degajat, înaintă câţiva paşi pe zebră, apoi întoarse brusc capul spre şofer. Faţa ei frumoasă se lumină dintr-odată, mimând surpriza.

— Hei! strigă ea spre bărbat, făcându-i semn cu mâna.

Acesta se încruntă uşor, se uită în spate pentru a fi sigur că el este într-adevăr cel interpelat şi opri radioul maşinii. Nikki înainta spre el şi se aplecă la nivelul portierei.

— *I didn't expect to run into you here!*{37} zise ea privindu-l în ochi.

Bărbatul coborî geamul, convins că este luat drept altcineva.

— *I think you have mistaken me for someone else…*{38}

— *Oh, don't be silly! You mean you don't remember me?*{39}

Semaforul se făcu verde.

Bărbatul ezită. Cineva claxonă în spatele lui. Îi era greu să-şi ia ochii de la tânăra sexy care îl privea ca pe un zeu din Olimp. De cât timp nu i se mai aruncase o asemenea privire?

Sebastian urmărea scena de departe. Ştia că Nikki are darul acela. Era suficient să ajungă undeva pentru ca toată lumea să se uite după ea. Făcea femeile geloase şi sucea minţile bărbaţilor. Aşa, pur şi simplu, fără să spună nimic, fără să facă nimic. O mişcare imperceptibilă a capului, câteva sclipiri în ochi, un început de scânteie care îi făcea pe „vânători" să creadă că au toate şansele.

— Aşteaptă, o să parchez puţin mai încolo! hotărî conducătorul auto.

Nikki zâmbi complice, dar, când maşina înainta, îi făcu un semn lui Sebastian, vrând să spună: „Acum e rândul tău!"

„E mai uşor de spus decât de făcut…" se gândi el apropiindu-se de berlina care tocmai parcase într-un mic intrând din Piaţa Baudoyer. Bărbatul ieşi din maşină şi o încuie dintr-un clic. Sebastian se năpusti asupra lui şi îl îmbrânci pentru a-l face să-şi piardă echilibrul.

— Îmi cer scuze, domnule! zise el aplecându-se pentru a-i lua cheile.

Descuie portierele şi o lăsă pe Nikki să treacă la volan.

— Urcă repede! strigă ea.

Sebastian stătea înţepenit, îngrijorat de lovitura puternică pe care i-o dăduse acelui necunoscut a cărui singură vină fusese că se aflase în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

— Nu ştiu ce să spun, se scuză el în timp ce verifica dacă nu-l omorâse. Credeţi-mă, e vorba de o urgenţă, o să avem mare grijă de…

— Mişcă-te odată! urlă Nikki.

Sebastian deschise portiera şi se aşeză lângă ea în momentul în care călca pedala, virând mai apoi pe Strada Arhivelor.

În timp ce traversau arondismentul 4, Sebastian puse în funcţiune GPS-ul. După o rapidă verificare a aparatului, introduse coordonatele care figurau pe lacăt:

Latitudine: N 48 54 06
Longitudine: E 2 20 12

Apoi trecu de la sistemul sexagesimal la sistemul GPS.

„Numai să nu mă fi înşelat”, se rugă el în timp ce softul procesa datele.

Deşi era atentă la drum, Nikki arunca priviri dese spre ecran. Rapid, un punct de destinaşie clipi, urmat în curând de o adresă: Strada Lécuyer nr. 34 *bis*, în Saint-Ouen!

Brusc, îi cuprinse amândoi entuziasmul. Locul era foarte aproape. Doar la şase, şapte kilometri, conform navigatorului!

Nikki acceleră, părăsind Piaţa Republicii.

Spre ce nou pericol se îndreptau?

44

— Tony, încă un espresso dublu! zise Constance.

— Aţi băut deja trei, doamnă căpitan…

— Ei şi? N-ai de ce să te plângi! Eu singură reprezint jumătate din cifra de afaceri a acestui local!

— Asta aşa e, recunoscu patronul.

— Şi adu-mi şi o brioşă cu zahăr!

— Îmi pare rău, n-am decât croasanturi.

— Croisssantele tale sunt vechi, aşa că scoate-ţi degetul din…

— OK, OK, nu e nevoie să fii vulgară! Mă duc să vă cumpăr o brioşă de la patiserie.

— Adu-mi şi un corn cu stafide dacă tot te duci! Şi ia-mi şi ziarul!

Tony îşi puse haina şi şapca oftând.

— Altceva mai doriţi, doamnă marchiză?

— Nu vrei să dai căldura mai tare? Îngheţ aici.

În timp ce Tony se executa, Constance trecu în spatele barului cu laptopul sub braţ.

— Îţi păzesc eu prăvălia.

— O să vă descurcaţi singură dacă vin mulţi clienţi? întrebă Tony cu îndoială în voce.

Ea îşi ridică ochii din ecran şi îşi roti privirea prin încăpere.

— În afară de mine, mai vezi vreun muşteriu în cafeneaua asta?

Ofensat, Tony se grăbi să plece.

Rămasă singură, Constance schimbă postul de radio pentru a asculta jurnalul de la France Info. La sfârşitul buletinului de ştiri, jurnalista prezentă pe scurt tentativa de luare de ostatici care avusese loc cu o seară în urmă, pe un vaporaş al Companiei de Croaziere Pariziene.

„Cei doi fugari sunt căutaţi de forţele de poliţie, fiind consideraţi foarte periculoşi.”

Constance printase listele pe care i le trimisese Lorenzo Santos, omologul ei din poliţia newyorkeză. Înarmată cu un marker şi cu un stilou, sublinia şi adnota apelurile telefonice ale soţilor Larabee şi mişcările de fonduri care i se păreau suspecte.

Avusese confirmarea a ceea ce îi spusese directoarea de la Grand Hôtel de la Butte. După toate aparenţele, Sebastian Larabee rezervase un

apartament cu o săptămână mai înainte. Dar oare chiar el virase banii? Nimic nu era mai uşor decât piratarea numerelor înscrise pe un card bancar. Oricine din anturajul lui ar fi putut face operaţiunea. Dar cu ce scop? Lui Constance i-ar fi plăcut să aibă acces şi la extrasele de cont şi apelurile telefonice ale lui Nikki Nikovski, dar Santos nu-i transmisese decât documentele referitoare la Larabee. Într-un fel, nu era anormal, fiindcă mandatul de arestare era emis pe numele lui.

Îşi duse ceaşca la gură ca să-şi bea cafeaua până nu se răcea, dar o lăsă jos brusc. Tocmai îi atrăsese atenţia un rând din extrasul de cont al lui Sebastian. Un virament Paypol, care data de săptămâna trecută. O sumă de 2.500 de euro în profitul lutierului. Constance dădu cu frenezie paginile listei. Santos îşi făcuse treaba până la capăt: graţie numărului tranzacţiei, reuşise să descopere cine făcuse plata. O bancă franţuzească, o agenţie a BNP[{40}] din Saint-Ouen, care vărsase fondurile din partea clientului său, librăria „Fantome şi îngeri”.

Constance tastă numele anticariatului pe Google map. Situat pe strada Lécuyer nr. 34 *bis* din Saint-Ouen, era specializat în vânzarea de cărţi rare.

Poliţista îşi închise laptopul cu o mişcare bruscă, îşi adună hârtiile, băgă totul în geantă şi ieşi în trombă din cafenea.

Păcat de brioşa cu zahăr…

45

Berlina dădu primele semne de slăbiciune în dreptul porţii Clignancourt. În timp ce Nikki şi Sebastian intrau pe Bulevardul Mareşalilor, semnalizatoarele maşinii se aprinseră subit. Nikki încercă fără succes să le oprească.

— Calitatea nemţească nu mai e ce era odată, zise ironic Sebastian, ca să destindă atmosfera.

Nikki acceleră, luând-o pe sub pasarela bulevardului periferic pentru a ieşi pe străzile din Saint-Ouen.

Mergeau acum prin partea de sud a celebrei pieţe de vechituri, dar paradisul negustorilor ambulanţi nu se anima decât în weekend şi la ora aceea matinală niciunul dintre micile depozite de haine şi de mobilier nu era încă deschis. Cu un ochi pe navigatorul GPS, Nikki o luă pe Strada Fabre care mergea de-a lungul bulevardului periferic exterior. În timp ce maşina trecea pe lângă obloanele de fier pline de graffiti ale prăvăliilor, claxonul se blocă brusc şi începu să urle de-ţi spărgea urechile.

— Ce se-ntâmplă? se îngrijoră ea.

— Probabil că maşina este echipată cu un dispozitiv de urmărire, sugeră Sebastian. Am un sistem de protecţie identic pe Jaguarul meu. În caz de furt, un emiţător radio activează de la distanţă claxonul şi luminile de avarie.

— Asta ne mai lipsea! Toată lumea întoarce capul după noi!

— Ca să nu mai spun că alarma o să le comunice forţelor de ordine poziţia vehiculului! N-o să ne plictisim deloc…

Nikki frână brusc şi urcă pe trotuar. Abandonară maşina care continua să urle şi merseră aproape un kilometru pe jos până ajunseră în Strada Lécuyer.

Spre marea lor uimire, numărul 34 *bis* corespundea cu adresa unei… librării. „Fantome şi îngeri” era într-adevăr filiala pariziană a unui anticariat american. Sebastian şi Nikki deschiseră uşa prăvăliei cu un amestec de neîncredere şi curiozitate.

Imediat ce îi trecură pragul, mirosul specific de cărţi vechi îi proiectă într-o altă epocă: cea a generaţiei pierdute şi a generaţiei *beat.* Din stradă, anticariatul dădea impresia că este îngust, dar, din interior, se vedea că rafturile lui formează o bibliotecă enormă care se întinde pe zeci de metri.

Cărţile invadau totul. Pe două etaje, mii de volume de toate mărimile tapetau pereţii. Înghesuite pe etajere din lemn închis la culoare, stivuite în teancuri până la tavan sau expuse în vitrine, lucrările ocupau până şi cel mai mic spaţiu disponibil.

O aromă de turtă dulce, scorţişoară şi ceai plutea în aer. Liniştea nu era tulburată decât de nişte acorduri îndepărtate de jazz. Sebastian se apropie de rafturi şi le parcurse din ochi: Ernest Hemingway, F. Scott Fitzgerald, Jack Kerouac, Allen Ginsberg, William Burroughs, dar şi Dickens, Dostoievski, Mario Vargas Llosa… Aşezarea se supunea vreunei logici sau nu era guvernată decât de legea haosului? În tot cazul, locul avea un suflet. Îi amintea oarecum de atelierul său de luterie. Aceeaşi atmosferă de reculegere, aceeaşi senzaţie de timp suspendat, de bulă protectoare.

— E cineva aici? întrebă Nikki înaintând.

În fundul încăperii de la parter fusese amenajat un cabinet de curiozităţi care te ducea cu gândul la povestirile lui Lovecraft, Poe sau Conan Doyle. Pe câţiva metri pătraţi, un ierbar, un joc de şah sculptat, diferite animale împăiate, o mumie şi masca ei mortuară, stampe erotice şi o colecţie de fosile încercau să-şi facă loc printre cărţile legate. Nikki mângâie pe cap o pisică siameză care se întindea într-un fotoliu rupt. Cucerită de atmosfera locului, atinse clapele din abanos şi fildeş îngălbenit ale unui pian vechi. Erai într-o altă epocă, departe de internet, de tablete digitale şi de ebook-uri la preţ redus. Un loc care semăna cu un muzeu, dar care, din nefericire, nu avea nicio legătură cu dispariţia lui Jeremy. Era evident că o luaseră pe un drum greşit.

Deodată se auzi scârţâitul parchetului de la etaj. Nikki şi Sebastian ridicară ochii în acelaşi timp. Un librar bătrân coborî scara şubredă care ducea în salonul de lectură. Avea un cuţit de tăiat hârtia în mână.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el pe un ton morocănos.

Cu o statură impresionantă, păr roşcat şi faţa albă ca varul, bărbatul degaja o impresie de putere, iar înfăţişarea lui fioroasă îl făcea să semene cu un bătrân actor shakespearian.

— Cred c-am făcut o greşeală, se scuză Sebastian într-o franceză stângace.

— Sunteţi american? îl întrebă bărbatul cu vocea lui aspră, îşi puse ochelarii pentru a-i vedea mai bine pe vizitatorii săi.

— Dar vă cunosc! exclamă el.

Sebastian se gândi imediat la fotografia lui de pe prima pagină din *Le Parisien.* Prudent, se dădu înapoi cu un pas şi o îndemnă şi pe Nikki să facă la fel.

Cu o agilitate de felină ce contrasta cu greutatea lui, bătrânul sări în spatele tejghelei şi scotoci într-un sertar din care scoase o fotografie.

— Dumneavoastră sunteţi, nu? întrebă el întinzându-i poza lui Sebastian.

Nu era articolul din ziar, ci o fotografie cam îngălbenită cu el şi Nikki, făcută în Grădinile Tuileries, cu Muzeul d'Orsay în fundal. Întoarse imaginea şi recunoscu pe verso propriul scris: „Paris, Quai de Tuileries, primăvara anului 1996." Fotografia data de la prima lor călătorie în Franţa. Pe atunci, erau tineri, îndrăgostiţi, surâzători şi viaţa li se părea frumoasă.

— Unde aţi găsit fotografia asta? îl întrebă Nikki.

— Păi, în roman!

— Ce roman?

— Cel pe care l-am cumpărat de pe internet acum câteva zile, explică el, îndreptându-se spre o vitrină.

Sorbindu-i cuvintele, Nikki şi Sebastian îl urmară îndeaproape.

Cu precauţie, bătrânul ridică geamul şi luă un volum cu o elegantă copertă roz cu negru.

— O ediţie limitată din *Dragostea în vremea holerei* de Gabriel Garcia Marquez, semnată de autor. Nu există decât trei sute cincizeci de exemplare în lume.

Sebastian cercetă cartea, nevenindu-i să creadă. Era cadoul pe care i-l făcuse lui Nikki, după noaptea petrecută în micuţul hotel din cartierul Butte-aux-Cailles. După divorţul lor, nu ştiuse să piardă. Cuprins de nevoia de a-şi renega iubirea, recuperase cartea care se vindea cu câteva mii de dolari pe site-urile magazinelor online. Dar cum era posibil ca romanul să se afle în acea librărie din moment ce îl păstra acasă la el, în Manhattan, ascuns în seif?

— Cine v-a vândut cartea asta?

— Un oarecare Sebastian Larabee, precizează librarul după ce scoase un carneţel din buzunarul cardiganului. Cel puţin, aşa mi-a spus în e-mailul său cel care mi-a vândut-o.

— Este imposibil! Eu sunt Larabee şi nu v-am vândut nimic!

— Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că cineva v-a uzurpat identitatea, dar nu pot să fac nimic pentru dumneavoastră.

Nikki şi Sebastian se uitară unul la altul consternaţi şi descurajaţi. Care era sensul acelei noi enigme? Spre ce pistă trebuia să se orienteze acum? Nikki luă o lupă de pe birou şi examină mai cu atenţie fotografia. Soarele apunea pe un cer purpuriu. Pe faţada Muzeului d'Orsay se distingeau cele două orologii mari care arătau ora şase şi jumătate. O oră, un loc: Grădinile Tuileries, la ora 18.30. Poate că li se dădea o nouă întâlnire…

Deschise gura ca să-i comunice constatările ei lui Sebastian, dar cineva intră în anticariat. Ridicară capul spre noul venit. Era o tânără blondă îmbrăcată în blugi şi geacă de piele.

Poliţista care încercase să-i aresteze cu o zi în urmă pe vapor…

46

„Fantome şi îngeri”.

„Ciudat nume pentru o librărie”, se gândi Constance împingând uşa grea de fier. Abia puse piciorul în prăvălie, că fu frapată de pereţii plini de cărţi care clădeau, încă de la intrare, un fascinant labirint al cunoaşterii. Ridică ochii spre rafturi şi zări un grup de trei persoane. Un bătrân corpolent, cu faţa mascată de nişte ochelari cu rame groase din carapace de broască ţestoasă, discuta lângă tejghea cu un cuplu de clienţi. Pentru o clipă, privirile li se încrucişară. Abia avu timp să-i recunoască pe cei doi, că aceştia o şi luară la fugă.

„Erau soţii Larabee!”

Îşi scoase arma şi porni după ei. Librăria se întindea în lungime pe mai bine de douăzeci de metri. Ca să-şi asigure scăparea, cei doi americani răsturnau totul în calea lor: etajere, vitrine, bibelouri, lămpi, scări, dulapuri. Tânăra poliţistă sări peste o canapea, dar nu putu să evite taburetul din lemn masiv pe care Nikki îl aruncă înspre ea. Constance îşi acoperi faţa cu braţul în ultimul moment. Scaunul îi lovi cu putere braţul şi o făcu să dea drumul la armă cu un ţipăt de durere.

„Ticăloasa naibii!” bombăni ea furioasă, luându-şi pistolul de jos.

Uşa din fundul magazinului dădea într-o curticică interioară care se prelungea cu o grădină lăsată în paragină. Urmărindu-i pe soţii Larabee, Constance escaladă zidul jos care o împrejmuia şi ajunse în Strada Jules-Vallès. Acolo îşi recapătă încrederea: îi avea pe fugari în linia de ochire.

— Staţi că trag! urlă ea.

Fiindcă americanii îi ignorau somaţia, trase în aer pentru a-i speria, dar fără niciun efect. Soarele era deja sus pe cer. Orbită de razele lui, îşi puse palma streaşină la ochi şi zări cele două siluete dând colţul străzii. Constance îşi reluă cursa, hotărâtă să-i aresteze pe soţii Larabee cu orice preţ.

Gâfâind din greu, intră cu arma în mână în garajul Pellissier, aflat pe colţul cu Strada Paul-Bert. Cu deschidere spre trotuar, hangarul adăpostea vreo zece tuk-tuk-uri. De câteva luni, acele triciclete motorizate, specifice Indiei şi Thailandei, se înmulţeau pe străzile capitalei, amuzând turiştii şi pe unii parizieni. Aliniate unele lângă altele, maşinuţele exotice aşteptau o revizie, un plin de carburant sau o reparaţie.

— Ieşiţi de-acolo! strigă Constance, înaintând încet, cu degetul pe trăgaci.

Cu cât avansa, cu atât lumina era mai slabă, cufundând depozitul în întuneric. Poliţista se împiedică de o cutie cu unelte şi fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Deodată, un bâzâit de motor o făcu să întoarcă privirea. Îşi îndreptă arma spre tuk-tuk, dar acesta se năpusti drept spre ea. Constance se rostogoli pe pământ şi se ridică dintr-un salt. Femeia se instalase la volan şi călca pedala! De data aceasta, Constance nu o mai somă şi trase în parbriz. Acesta se făcu ţăndări, fără a opri totuşi tricicleta, încercă s-o urmărească vreo douăzeci de metri, dar, pe jos, urmărirea era pierdută dinainte. „La dracu’!”

Îşi parcase maşina în faţa librăriei. Se năpusti spre automobilul ei, se aşeză la volan şi demară în trombă. Merse o mică bucată de drum pe contrasens pentru a ajunge în Strada Paul-Bert.

Nici urmă de soţii Larabee.

„Calmează-te…”

Cu o mână înţepenită pe volan şi cu cealaltă pe schimbătorul de viteze, o luă prin pasajul subteran perpendicular pe bulevardul periferic. Maşina ieşi din tunel în mare viteză şi intră în arondismentul 18.

În lunga linie dreaptă a Străzii Binet, Constance acceleră şi mai tare şi zări cu uşurare tuk-tuk-ul. Când se angaja pe Bulevardul Ornano, ştia că ce fusese mai greu trecuse: ea conducea un bolid în timp ce motocicleta soţilor Larabee se târa cu viteza unui melc. Era cât se poate de evident!

Îşi crispă mâinile pe volan şi se concentră asupra drumului. Circulaţia era fluidă şi bulevardul avea lăţimea arterelor haussmanniene. Constance acceleră pentru a ajunge în dreptul tuk-tuk-ului. Vehiculul semăna cu un scuter, dar în spate avea o banchetă protejată de o capotă. Nikki stătea pe scaunul din faţă, în timp ce Sebastian se agăţa de acoperişul rablei.

„Păstrează-ţi sângele rece…”

Depăşi tricicleta şi îi tăie brusc calea, dar Nikki evită manevra periculoasă trecând pe banda rezervată autobuzelor.

Constance înjură şi îşi redresa maşina. Recuperă rapid distanţa care o separa de tuk-tuk, dar soţii Larabee trecură pe roşu în intersecţia din Piaţa Albert-Kahn. Ca să nu fie lăsată în urmă, poliţista forţă trecerea, provocând frânări bruşte şi un concert de claxoane.

Ajunse din urmă tuk-tuk-ul la începutul Străzii Hemel. Artera era mai îngustă, cu sens unic, iar circulaţia era restricţionată în mai multe zone

aflate în lucru. Bariere, garduri metalice mobile, semafoare temporare, separatoare de drum, schele, dâre de moloz: totul se coaliza pentru a încetini înaintarea RCZ-ului.

Blocată în trafic, Constance turba de furie că nu are sirenă sau girofar. Îşi porni claxonul şi o luă pe trotuar pentru a ieşi din ambuteiaj. Muncitorii care lucrau pe unul dintre şantiere o înjurară, dar ea continuă să facă slalom printre ei. Vru să-l sune pe Botsaris pentru a-i cere să-i trimită întăriri, dar se răzgândi. Condusul acela riscant îi solicita toată atenţia.

Tuk-tuk-ul se strecura printre vehicule cu agilitate, dar n-avea un motor prea puternic şi acceleraţia redusă nu-i permitea să scape de Peugeot.

Constance reuşi din nou să ajungă în dreptul tricicletei. Dar tocmai când credea că i-a prins pe fugari, văzu silueta lui Sebastian care demonta capota din pânză şi metal.

„Doar n-are de gând să…”

În timp ce Constance conştientiza pericolul, Larabee aruncă acoperişul decapotabil pe parbrizul ei.

„Atenţie!”

O femeie tânără care împingea un londou se angajase pe trecerea de pietoni pentru a traversa. Constance n-o văzu decât în ultimul moment. Apăsă pedala de frână şi trase de volan cu toată puterea, reuşind să evite căruciorul la limită. Maşina fu deviată şi izbi violent bordura trotuarului. Bara de protecţie se desprinse într-o parte, obligând-o pe Constance să se oprească brusc. Poliţista ieşi din maşină, dădu la o parte capota tuk-tuk-ului înţepenită între ştergătoare şi, cu o lovitură de picior, smulse bara de protecţie pentru a putea pleca mai departe.

Hotărât lucru, soţii Larabee nu se lăsau prinşi cu una, cu două…

Dar rezistenţa aceea o stimula. Era un fel de joc de-a şoarecele şi pisica, din care ea avea să iasă în mod inevitabil învingătoare: cu o viteză maximă de treizeci de kilometri pe oră, tricicleta motorizată nu va putea să ruleze la nesfârşit. Cu piciorul pe acceleraţie, Constance prinse din nou scuterul din urmă. În timp ce cele două vehicule intrau pe Strada Custine, RCZ-ul lovi spatele maşinuţei chiar în momentul în care trenul turistic din Montmartre ajungea în dreapta ei. Nikki pierdu controlul tuk-tuk-ului, care lovi unul dintre vagoanele trenuleţului. Constance opri în mijlocul străzii şi sări afară din maşină.

Îşi scoase pistolul din buzunarul gecii, îşi împreună mâinile în jurul patului armei şi îndreptă ţeava în direcţia tricicletei.

— Ieşiţi din vehicul cu mâinile pe cap! strigă ea.

De data aceasta, nu mai aveau scăpare.

47

— Ieşiţi repede! ordonă Constance.

Cu braţele întinse, se agăţa cu amândouă mâinile de patul pistolului ei Sig-Sauer. Îi avea pe Sebastian Larabee şi pe fosta lui soţie în linia de tragere.

Poliţista aruncă o privire rapidă în jur pentru a evalua situaţia.

La prima vedere, nu erau copii în tren. Coliziunea fusese spectaculoasă, dar niciun pasager nu rămăsese la pământ. Un japonez se plângea că-l doare umărul, o femeie se ţinea de genunchi, un adolescent îşi masa ceafa.

Rănile erau uşoare, dar toţi erau încremeniţi de uimire.

„Sunt mai mult speriaţi decât răniţi.”

Privirea lui Constance oscila, trecând de la soţii Larabee la scena accidentului.

După stupefacţia iniţială, efectul şocului începea să se risipească. Fiind în era digitală, imediat ce-şi reveneau, oamenii îşi scoteau telefoanele mobile pentru a suna la urgenţe, acasă sau pentru a filma scena.

Aceste reflexe îi conveneau lui Constance: în mai puţin de un minut va avea întăririle pe care le aştepta.

Apropiindu-se de prizonierii ei, tânăra poliţistă scoase o pereche de cătuşe din buzunarul blugilor. De data aceasta, nu îi va mai lăsa pe soţii Larabee să scape. La cea mai mică mişcare, avea de gând să le tragă un glonţ în picior.

Deschise gura pentru a repeta somaţia, dar maxilarul i se încleştă. Braţele întinse începură dintr-odată să-i tremure şi genunchii i se înmuiară.

„Nu…”

Puseul de adrenalină cauzat de urmărirea fugarilor îi provoca o nouă criză…

Trase aer în piept şi se sprijini de portiera maşinii ca să nu se prăbuşească. I se tăiase răsuflarea, o bară invizibilă îi strivea pieptul şi picături mari de sudoare îi şiroiau pe faţă. Fără să dea drumul la armă, îşi şterse fruntea cu mâneca gecii şi se luptă să nu leşine. Acum, o greaţă puternică îi întorcea stomacul pe dos, urechile îi vâjâiau, vederea i se înceţoşa.

Făcu un ultim efort pentru a ţine strâns pistolul, dar lumea din jurul ei începu să se clatine.

Apoi totul deveni negru şi îşi pierdu cunoştinţa.

48

South Brooklyn
Cartierul Red Hook
Ora 06.00 dimineaţa

Lorenzo Santos îşi parcă maşina pe trotuarul din faţa imobilului din cărămidă roşie în care locuia Nikki. Opri motorul şi scoase o ţigară din buzunarul hainei. O aprinse, apoi închise ochii şi trase cu sete din ea. Gustul acrişor al tutunului ars îi inundă gâtul, aducându-i o stare de calm, care însă nu dură prea mult. Nervos, mai trase un fum, cu privirea fixată pe bricheta din aur alb pe care i-o făcuse cadou Nikki. Cântări în mână eleganta cutiuţă dreptunghiulară ornată cu iniţialele lui şi îmbrăcată într-o frumoasă piele de aligator. Apoi, cu ochii în gol, deschise bricheta de mai multe ori, îmbătându-se cu sunetul metalic pe care-l scotea la fiecare deschidere a capacului gravat.

Ce se întâmpla cu el?

Petrecuse încă o noapte albă la birou, deprimat, chinuit de imaginea femeii pe care o iubea şi pe care şi-o închipuia în braţele altuia. Nu mai primise veşti de la ea de douăzeci şi patru de ore şi asta îl devasta. Era bolnav de iubire, o boală care îl scotea din minţi şi îl distrugea încetul cu încetul. Era conştient de faptul că acea femeie e toxică şi că influenţa ei asupra carierei şi a vieţii lui poate să-i fie fatală, dar era prins în capcană, copleşit, incapabil să mai dea înapoi.

Trase din ţigară până la filtru, aruncă chiştocul pe fereastră, apoi ieşi din automobilul său Ford Crown şi intră în fosta fabrică reconvertită în apartamente de lux.

Urcă scările până la penultimul etaj şi deschise uşa antifoc cu cheile pe care le recuperase în timpul ultimei lui vizite.

Noaptea trecută, avusese o revelaţie: dacă voia să mai aibă o şansă de a o recâştiga pe Nikki, trebuia să-i găsească fiul. Trebuia să reuşească acolo unde, după toate aparenţele, Sebastian Larabee era pe cale să dea greş. Dacă izbutea să-l salveze pe Jeremy, Nikki avea să-i fie veşnic recunoscătoare.

Încă nu se luminase de ziuă. Santos intră în salon şi apăsă pe întrerupător. Apartamentul era îngheţat. Ca să se încălzească, îşi făcu o cafea, îşi mai aprinse o ţigară şi urcă la etaj. Timp de un sfert de oră, scotoci dintr-un capăt în altul camera puştiului, în căutarea unui indiciu, dar nu găsi

nimic cu adevărat util, în afară de telefonul mobil pe care băiatul îl lăsase pe birou. Nu-l observase prima oară, dar acum lucrul acesta i se părea ciudat. Cunoştea destul de bine ataşamentul maladiv al adolescenţilor faţă de Smartphone-urile lor, aşa că se miră să-l găsească acolo. Luă aparatul şi, cum nu era parolat, navigă minute în şir printre diferitele aplicaţii de jocuri, după care găsi ceva mai interesant: un program de înregistrare vocală. Împins de curiozitate, consultă arhivele aplicaţiei şi descoperi o serie de fişiere numerotate a căror denumire se repeta:

DrMarionCrane1
DrMarionCrane2
(…)
DrMarionCrane10

Santos se încruntă. Numele acela nu îi era necunoscut. Deschise prima înregistrare şi înţelese despre ce este vorba. Când Jeremy se prezentase la tribunal, judecătorul îl obligase să urmeze un program de consiliere psihologică. Marion Crane era psihoterapeutul care se ocupase de el. Şi puştiul înregistrase şedinţele!

Dar cu ce scop? Era o înregistrare-pirat sau făcea parte dintr-un proces terapeutic?

„La urma urmei, nu contează”, gândi poliţistul ridicând din umeri şi pornind înregistrarea.

Doctor Crane: *Vrei să-mi vorbeşti despre părinţii tăi, Jeremy?*

Jeremy: *Mama e nemaipomenită. E mereu bine-dispusă, optimistă şi liniştitoare. Chiar şi atunci când are griji, nu-mi arată. Face glume, e amuzantă. Tratează totul cu umor. Când eu şi sora mea eram copii, ne deghiza în personaje de poveşti şi făcea spectacole pentru a ne distra.*

Doctor Crane: *Aşadar, e înţelegătoare? Poţi să-i vorbeşti despre problemele tale?*

Jeremy: *Mda, e foarte mişto. E artistă şi-ţi respectă libertatea. Mă lasă să ies în oraş, are încredere în mine. Îi cunoaşte pe cei mai buni prieteni ai mei. Îi dau să-mi asculte compoziţiile de chitară. Se interesează de pasiunea mea pentru cinema…*

Doctor Crane: *În acest moment, are vreun bărbat în viaţa ei?*

Jeremy: *Mda, un poliţist. Un tip mai tânăr decât ea. Îl cheamă Santos. Un fel de babuin.*

Doctor Crane: *Nu prea-ţi place de el, nu-i aşa?*

Jeremy: *Sunteţi perspicace…*

Doctor Crane: *De ce?*

Jeremy: *Fiindcă, în comparaţie cu taică-meu, e jalnic. Şi, oricum, relaţia asta n-o să dureze.*

Doctor Crane: *Cum de eşti atât de sigur?*

Jeremy: *Fiindcă mama îşi schimbă iubiţii din şase în şase luni. Trebuie să înţelegeţi ceva: mama mea e frumoasă. Foarte frumoasă! Are un soi de magnetism care-i înnebuneşte pe tipi. Oriunde se duce, mereu se întâmplă la fel: bărbaţii roiesc în jurul ei, aruncându-i priviri pofticioase. Nu ştiu de ce, tipii îşi pierd minţile. Ca lupul din desenele animate ale lui Tex Avery: limba le atârnă, ochii le ies din orbite, cam aşa stau lucrurile…*

Doctor Crane: *Şi asta te deranjează?*

Jeremy: *Pe ea o deranjează. Mă rog, aşa pretinde. Eu unul cred că e mai complicat. Nu-i nevoie să fii psiholog ca să înţelegi că are nevoie de aşa ceva ca să se simtă liniştită. Cred că şi din motivul ăsta a părăsit-o tata…*

Doctor Crane: *Să vorbim doar despre tatăl tău…*

Jeremy: *Nu e cine ştie ce de spus: este exact contrariul mamei mele. Serios, rigid, raţional, îi plac ordinea, lucrurile previzibile. Nu prea te distrezi cu el, asta-i sigur…*

Doctor Crane: *Vă-nţelegeţi bine?*

Jeremy: *Nu chiar. Mai întâi fiindcă ne vedem puţin din cauza divorţului. Şi apoi cred că spera să învăţ mai bine la şcoală. Să fiu cum e Camille. El e un tip foarte cultivat. Ştie totul despre tot: politică, istorie, economie. De altfel, sora mea l-a supranumit Mister Wikipedia…*

Doctor Crane*: Faptul că-l decepţionezi te face să suferi?*

Jeremy: *Nu prea mult. În sfârşit, un pic…*

Doctor Crane: *Dar tu ştii ceva despre munca lui?*

Jeremy: *Este considerat unul dintre cei mai mari lutieri din lume. Confecţionează viori care sună ca nişte Stradivarius şi asta înseamnă, totuşi, clasă. Câştigă mulţi parai, dar cred că, de fapt, nu-i pasă nici de viori, nici de bani.*

Doctor Crane: *Nu-nţeleg.*

Jeremy: *Cred că lui taică-miu nu-i pasă de nimic. Cred că povestea lui de dragoste cu mama e singurul lucru pe care şi l-a dorit cu adevărat în viaţă. Ea îi aducea fantezia care îi lipsea. De când s-au despărţit, e ca şi cum ar trăi din nou într-o lume în alb şi negru…*

Doctor Crane: *Totuşi, îşi împarte viaţa cu o altă femeie, nu-i aşa?*

Jeremy: *Mda, Natalia, o balerină. Un sac de oase. Se vede cu ea din când în când, dar nu locuiesc împreună şi nu cred că are asta în plan.*

Doctor Creme: *Când te-ai simţit ultima oară apropiat de tatăl tău?*

Jeremy: *Nu mai ştiu…*

Doctor Crane: *Fă un efort, te rog!*

Jeremy: *Poate în vara când am împlinit şapte ani… Ne duseserăm cu toată familia să vizităm nişte parcuri naţionale: Yosemite, Yellowstone, Marele Canyon… Excursia de vis, ce mai! Am călătorit prin toată ţara. A fost ultima vacanţă înainte de divorţ.*

Doctor Crane: *Îţi aminteşti de un episod deosebit?*

Jeremy: *Mda… Într-o dimineaţă, ne-am dus la pescuit numai noi doi şi mi-a povestit cum a cunoscut-o pe mama. De ce se îndrăgostise de ea, cum a reîntâlnit-o la Paris şi cum a ştiut să se facă iubit de ea. Îmi amintesc că mi-a zis următorul lucru: „Când iubeşti cu adevărat pe cineva, poţi învinge orice piedică.” Sună bine, dar nu sunt sigur că e adevărat.*

Doctor Crane*: Putem vorbi despre divorţul părinţilor tăi? Pentru tine a fost greu de suportat, nu-i aşa? Am văzut în dosarul tău şcolar că ai avut probleme cu cititul şi că ai suferit de dislexie…*

Jeremy: *Mda, divorţul a fost o lovitură pentru mine. Nu-mi venea să cred că despărţirea lor o să dureze. Credeam că, odată cu trecerea timpului, fiecare va face un pas către celălalt şi că o să se împace. Dar nu s-a-ntâmplat aşa. Cu cât timpul trece, cu atât oamenii se îndepărtează mai mult şi e tot mai greu să reînnozi relaţiile.*

Doctor Crane: *Părinţii tăi au divorţat pentru că nu mai erau fericiţi împreună.*

Jeremy: *Astea-s tâmpenii! Credeţi că acum sunt mai fericiţi? Mama ia pastile cu pumnul, iar tata e foarte trist. Singura persoană care ştia să-l facă să râdă era mama. Există o groază de fotografii făcute înainte de divorţ în care îi vezi pe amândoi râzând. De câte ori mă uit la pozele alea,*

îmi dau lacrimile. Înainte, eram o familie adevărată. Unită, sudată. Nimic nu putea să ne atingă…

Doctor Crane: *Ştii că ăsta e un fenomen obişnuit?*

Jeremy: *Ce fenomen?*

Doctor Crane: *Copiii divorţaţi idealizează cuplul format de părinţii lor.*

Jeremy: *…*

Doctor Crane: *Tu nu eşti Cupidon, Jeremy! Nu trebuie să te amăgeşti cu speranţa c-o să-i vezi din nou împreună. Trebuie să laşi trecutul în urmă şi să accepţi realitatea aşa cum e ea.*

Jeremy: *…*

Doctor Crane: *Înţelegi ce-ţi spun? Nu trebuie să intervii în viaţa de cuplu a părinţilor tăi. Nu poţi să-i apropii din nou.*

Jeremy: *Dar, dacă n-o fac eu, cine o s-o facă?*

Întrebarea adolescentului rămase suspendată în aer. În acea clipă, telefonul lui Santos sună, scoţându-l cu brutalitate din intimitatea şedinţei de psihanaliză. Poliţistul se uită la ecranul mobilului. Era indicativul unui post telefonic al NYPD.

— Santos, zise el, apăsând pe butonul de răspuns.

— Keren White, sper că nu v-am trezit, domnule locotenent!

„Antropologul de la secţia 3. În sfârşit…”

— Am veşti bune pentru dumneavoastră, continuă ea.

Poliţistul simţi un puseu de adrenalină. Deja ieşise din cameră şi cobora scările pentru a ajunge la parter.

— Da?

— Cred că am identificat tatuajul cadavrului dumneavoastră.

— Sunteţi la secţie? Vin acolo imediat! zise Santos, închizând uşa apartamentului în urma lui.

49

Când Constance îşi recapătă cunoştinţa, avu surpriza să se trezească… în propriul pat.

Nu mai avea nici pantofii, nici geaca, nici tocul pistolului. Draperiile fuseseră trase, dar uşa camerei rămăsese deschisă. Ciulind urechea, percepu nişte voci care şuşoteau în salon. Cine o adusese acasă? Botsaris? Ambulanţa? Pompierii?

Înghiţi cu greutate. Avea limba cleioasă, un gust amar în gură, membrele anchilozate şi gâfâia. O durere ascuţită făcea să-i zvâcnească tâmpla dreaptă. Se uită la radioul cu ceas: era miezul zilei. Rămăsese inconştientă mai bine de două ore…

Încercă să se ridice, dar îşi simţea partea dreaptă a corpului grea, străbătută de dureri şi furnicături. Deodată, realiză că este legată cu cătuşe de capul patului!

Revoltată, se zbătu, dar nu reuşi decât să-i alerteze pe „răpitori”.

— *Calm down!*[{41}] zise Nikki intrând în cameră cu un pahar de apă în mână.

— *What the fuck are you doing in my house?*[{42}] urlă Constance.

— N-aveam alt loc în care să mergem.

Constance se ridică pe pernă pentru a-şi recăpăta suflul.

— De unde aţi ştiut unde locuiesc?

— Am găsit în portofelul tău un formular poştal de retrimitere a corespondenţei la noua adresă. Se pare că te-ai mutat de curând. Frumoasă coşmelie…

Tânăra poliţistă o înfruntă pe americancă din priviri. Era aproape de vârsta ei. Avea aceeaşi faţă fină şi colţuroasă, aceeaşi privire limpede, aceleaşi cearcăne sub ochi care trădau stresul şi oboseala.

— Ascultă, mă tem că nu vă-nţeleg prea bine motivaţiile. Dar, dacă nu le dau veşti rapid, colegii mei o să fie aici dintr-un minut în altul. Casa o să fie încercuită…

— Nu cred! îi tăie vorba Sebastian, intrând şi el în cameră.

Constance descoperi cu amărăciune că ţine sub braţ dosarul ei medical.

— N-aveţi dreptul să-mi scotociţi prin lucruri! se revoltă ea.

— Îmi pare rău că eşti bolnavă, dar sunt aproape sigur că nu erai în misiune oficială, răspunse el calm.

— Te-nşeli amarnic!

— Chiar? De când îşi folosesc poliţiştii maşina personală pentru a face o arestare?

Constance tăcu. Sebastian insistă:

— De când un căpitan de poliţie pleacă singur în misiune fără o echipă care să-l sprijine?

— Momentan, n-avem destui oameni, răspunse ea bravând.

— Oh, era să uit! Am mai găsit o copie a demisiei tale într-un fişier din calculator.

Constance încasă această ultimă lovitură cu resemnare. Îşi simţea gâtul uscat şi acceptă în silă paharul cu apă pe care i-l întindea Nikki. Cu mâna rămasă liberă, îşi frecă pleoapele, profund mâhnită că situaţia îi scapă cu totul de sub control.

— Avem nevoie de ajutorul tău, mărturisi Nikki.

— De ajutorul meu? Ce aşteptaţi de la mine? Să vă ajut să părăsiţi oraşul?

— Nu, o corectă Sebastian. Să ne ajuţi să ne găsim copiii.

Lui Nikki şi Sebastian le trebuiră mai mult de o oră ca să-i prezinte amănunţit lui Constance toate întâmplările care le dăduseră viaţa peste cap în ultimele zile. Aşezaţi toţi trei în jurul mesei din bucătărie, băuseră două ceainice de gyokuro{43} şi terminaseră un pachet de biscuiţi Saint-Michel.

Absorbită de povestea celor doi, Constance îşi luase notiţe, înnegrind vreo zece pagini dintr-un caiet de elev.

Deşi Sebastian îi legase piciorul de scaun cu cătuşele, poliţista simţea că raportul de forţe înclina de acum înainte în favoarea ei. Cei doi americani erau nu doar implicaţi într-o poveste care putea să-i trimită în spatele gratiilor pentru tot restul vieţii, dar mai ales disperaţi din cauza dispariţiei gemenilor lor.

Când Nikki îşi termină povestirea, tânăra poliţistă oftă adânc. Povestea soţilor Larabee părea bizară, dar disperarea lor era evidentă. Îşi masă ceafa şi constată că migrena o mai lăsase, greaţa îi dispăruse şi corpul ei îşi recăpătase puterile. Virtuţile magice ale anchetei…

— Dacă vreţi într-adevăr să fac ceva pentru voi, mai întâi trebuie să mă dezlegaţi! ordonă ea cu autoritate. Apoi ar trebui să analizez filmul cu răpirea fiului vostru.

Sebastian se supuse şi îi scoase cătuşele. În acest timp, Nikki deschidea calculatorul lui Constance şi se conecta la propria căsuţă de e-mail pentru a descărca filmul pe hard disk.

— Iată ce am primit! zise ea pornind înregistrarea.

Constance vizionă filmul de patruzeci de secunde, apoi îl reluă imediat, oprind pe imaginile strategice.

Nikki şi Sebastian nu se mai uitau la ecran, ci la faţa celei în care îşi puneau de acum încolo ultimele speranţe.

Concentrată, Constance puse din nou înregistrarea cu încetinitorul, apoi zise tranşant:

— Toată chestia asta e o abureală!

— Cum aşa? sări Sebastian.

Constance explică:

— Filmul ăsta e o capcană. În orice caz, n-a fost făcut în staţia Barbès.

— Totuşi… protestă Nikki.

Constance ridică mâna ca s-o întrerupă.

— Când am venit la Paris, am locuit timp de patru ani într-o cameră cu chirie din Strada Ambroise-Paré, în faţa spitalului Lariboisière. Luam metroul de la Barbès-Rochechouart de cel puţin două ori pe zi.

— Şi?

Poliţista apăsă pe „pauză” pentru a îngheţa imaginea.

— Prin punctul Barbès trec două linii de metrou, explică ea. Linia 2, a cărei staţie este la suprafaţă în acest loc, şi linia 4, care este subterană.

Arătă cu stiloul spre ecran, continuându-şi demonstraţia:

— Pe filmul ăsta, în mod vizibil, staţia nu este la suprafaţă. Deci, nu poate fi vorba decât de linia 4…

— Sunt de acord cu tine, încuviinţă Sebastian.

— Or staţia liniei 4 e cunoscută ca fiind înclinată şi mai ales în curbă pronunţată în dreptul peronului, ceea ce e foarte neobişnuit.

— Nu e cazul aici, recunoscu Nikki.

Sebastian îşi apropie faţa de ecran. Excursia făcută la Barbès şi întâlnirea nefericită cu traficanţii de ţigări îi lăsaseră amintiri dureroase, dar nu-şi amintea configuraţia exactă a staţiei.

Constance intră pe adresa ei de e-mail.

— Există o modalitate sigură de a afla unde a fost făcut acest film, zise ea începând să scrie un mesaj.

Le spuse că vrea să-i trimită înregistrarea colegului ei, comisarul Maréchal, şeful subdirecţiei regionale a poliţiei transporturilor, serviciul care controla brigada căilor ferate.

— Franck Maréchal cunoaşte metroul parizian ca pe propriul lui buzunar. Sunt sigură c-o să ştie despre ce staţie e vorba.

— Fii atentă, fără şmecherii! o ameninţă Sebastian, aplecându-se peste umărul ei. Nu mai avem nimic de pierdut. Nu-ncerca să ne tragi în piept, altfel… În fond, cu numai trei ore în urmă, încercai să ne arestezi. De ce ai fi brusc gata să ne ajuţi?

Constance ridică din umeri şi dădu clic pentru a trimite mesajul.

— Pentru că vă cred povestea. Şi să fim realişti: nu mai aveţi altă opţiune decât să vă încredeţi în mine.

50

Constance fuma ţigară după ţigară, recitindu-şi notiţele. Sublinia, înconjura, scria din nou, ca o studentă, desena scheme cu săgeţi ca să-şi stimuleze gândirea şi să provoace scânteia.

În mintea ei, o pistă se contura progresiv, devenind aproape o evidenţă. Soneria telefonului o împiedică să continue. Se uită pe ecran: era comisarul Maréchal.

Răspunse, apoi dădu pe speaker ca să audă Nikki şi Sebastian convorbirea. Vocea plăcută şi sigură a lui Maréchal răsună în încăpere:

— Bună, Constance!

— Salut, Franck!

— Te-ai hotărât în sfârşit să-mi accepţi invitaţia la cină?

— Da, aş fi foarte fericită să-ţi cunosc în sfârşit soţia şi copiii.

— Ăăă, nu… Adică, ştii foarte bine ce vreau să zic…

Constance dădu din cap. Maréchal fusese instructorul ei la Cannes-Écluze[{44}]. Avuseseră o legătură la puţin timp după ce absolvise. O relaţie pasională şi distructivă. De câte ori îl ameninţa cu despărţirea, Franck jura că va divorţa. Îl crezuse vreme de doi ani, apoi, obosită să aştepte, îl părăsise.

Dar Franck mai era îndrăgostit de ea. Nu treceau şase luni fără să-şi încerce iar norocul, chiar dacă până în acel moment toate tentativele lui fuseseră zadarnice.

— Ascultă, Franck, nu prea am timp de glume!

— Te rog, Constance, lasă-mi o…

Ea îi tăie vorba:

— Să trecem la subiect, vrei? Înregistrarea pe care ţi-am trimis-o nu provine de la camerele de supraveghere din staţia Barbès, nu-i aşa?

Maréchal scoase un oftat de dezamăgire, apoi răspunse pe un ton mai profesional:

— Ai dreptate. De cum am văzut imaginile pe care mi le-ai trimis, am ghicit că fuseseră filmate într-o staţie „fantomă”.

— O staţie-fantomă?

— Puţini oameni o ştiu, dar reţeaua de metrou mai are câteva staţii care nu figurează pe hărţi, explică Maréchal. E vorba de nişte staţii închise în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial şi care n-au mai fost redeschise

de-atunci. Ştiai de exemplu că există o staţie abandonată sub Champ-de-Mars?

— Nu, recunoscu Constance.

— După ce m-am uitat la imagini de mai multe ori, am ajuns la concluzia că staţia ta corespunde „peronului mort” de la Porte-des-Lilas.

— Ce e ăla un peron mort?

— Pe linia 11, în staţia Porte-des-Lilas, există un peron închis circulaţiei din 1939. Este folosit uneori pentru instruirea mecanicilor de locomotive sau pentru testarea noilor garnituri de vagoane, dar mai ales pentru turnarea de filme sau de reclame a căror acţiune are loc în metroul parizian.

— Vorbeşti serios?

— Absolut. De-a lungul timpului, a devenit chiar un veritabil studio cinematografic. E suficient să se schimbe decorul şi plăcuţa cu denumirea staţiei pentru a recrea orice peron din orice epocă. Aici a filmat Jeunet scenele din *Amélie Poulain* şi tot aici au realizat fraţii Coen primul lor scurtmetraj despre Paris…

Constance simţi cum o cuprinde exaltarea.

— Eşti sigur că filmuleţul meu a fost turnat acolo?

— Cu atât mai sigur cu cât am trimis fişierul tău responsabilului de filmări de la RATP, care mi-a confirmat.

Rapid, inteligent, eficace: Frank era poate un bădăran, dar era un poliţist al naibii de bun.

— De altfel, tipul îşi aminteşte perfect de filmarea asta, fiindcă a fost făcută în weekendul trecut, preciza Maréchal. Timp de două zile, peronul a fost pus la dispoziţia elevilor unei şcoli de cinema „Le Conservatoire libre du cinéma français”.

— I-ai sunat şi pe ei? întrebă Constance.

— Bineînţeles. Şi chiar am reuşit să-l identific pe autorul filmului tău, dar, ca să afli numele individului, va trebui mai întâi să accepţi să iei cina cu mine.

— Ăsta-i şantaj! se revoltă ea.

— Şi mie mi se pare la fel, recunoscu el. Dar, când vrei cu tot dinadinsul să obţii ceva, orice metodă e bună, nu?

— În acest caz, poţi să te duci la dracu’! O să aflu şi singură informaţia!

— Cum vrei, draga mea…

Constance se pregătea să închidă, când Sebastian o scutură de umăr şi articula în tăcere: „Acceptă!” Nikki susţinu cererea fostului ei soţ, bătând cu

degetul în ecranul ceasului de mână pe care i-l băgă sub nas poliţistei.

— Bine, Franck, oftă Constance, accept să iau cina cu tine.

— Promiţi?

— Îţi promit şi-ţi jur!

Satisfăcut, Maréchal îi dezvălui rezultatele anchetei lui:

— Directoarea de la Conservatoire mi-a zis că şcoala ei are în momentul de faţă nişte studenţi americani în cadrul unui schimb şcolar. Nişte elevi de la un liceu newyorkez cu care şcoala e înfrăţită.

— Şi unul dintre aceşti studenţi americani a realizat filmul?

— Da. Un scurtmetraj, în cadrul unui omagiu adus lui Alfred Hitchcock, intitulat *39 de secunde*. O aluzie la *39 de trepte*…

— Mulţumesc, domnule profesor, îi cunosc şi eu pe clasici. Ai aflat numele acestui student?

— Îl cheamă Simon. Simon Turner. Este cazat în campusul universitar internaţional, dar, dacă ai de gând să-l interoghezi, te sfătuiesc să te grăbeşti: în seara asta, pleacă înapoi în Statele Unite.

Cum auzi numele puştiului, Nikki îşi muşcă buza ca să nu ţipe.

Constance închise telefonul şi se întoarse spre ea.

— Îl cunoşti?

— Bineînţeles! Simon Turner e cel mai bun prieten cel al lui Jeremy!

Cu cotul pe masă, cu bărbia sprijinită în palma dreapta, Constance rămase puţin pe gânduri, apoi zise:

— Cred că trebuie să acceptaţi adevărul. Fiul vostru şi-a înscenat răpirea.

51

— Prostii! exclamă Sebastian, exasperat.

Constance se întoarse spre american.

— Gândeşte-te! Cine altcineva să fi avut acces atât de uşor la cardul tău de credit şi la seif? Cine ştia exact ce mărime porţi la costum?

Lutierul dădu din cap, incapabil să admită ceea ce era evident. Constance îşi continuă tirul întrebărilor, uitându-se când la Nikki, când la fostul ei soţ:

— Cine era la curent cu prima voastră călătorie romantică la Paris? Cine vă cunoştea suficient de bine determinarea şi perspicacitatea ca să ştie că n-o să ezitaţi să luaţi avionul ca să vă duceţi în Franţa şi c-o să reuşiţi să dezlegaţi enigma de pe Podul Artelor şi misterul lacătelor?

Nikki se schimbă la faţă.

— Camille şi Jeremy… recunoscu ea. Dar de ce ar face asta?

Constance întoarse capul spre fereastră. Privirea i se pierdu în depărtare, vocea îi deveni mai nesigură:

— Părinţii mei au divorţat când aveam paisprezece ani, îşi aminti ea. A fost poate cea mai grea perioadă din viaţa mea: o suferinţă profundă, o bulversare a tuturor lucrurilor în care credeam…

Cu gesturi lente, îşi aprinse o ţigară şi trase lung din ea, apoi continuă:

— Cred că majoritatea copiilor din familii divorţate nutresc speranţa secretă de a-şi revedea într-o bună zi tatăl şi mama din nou împreună şi…

Refuzând această ipoteză, Sebastian îi tăie vorba cu brutalitate:

— Aiurelile tale nu se susţin! Uiţi de cocaină, de apartamentul devastat, de uciderea lui Drake Decker! Ca să nu mai vorbesc de zdrahonul ăla pe jumătate nebun care a încercat să ne omoare!

— E adevărat, teoria mea nu explică totul, recunoscu poliţista.

52

— Intraţi, domnule locotenent! îl invită Keren White, ridicându-şi privirea dintr-un dosar.

Santos împinse uşa de la biroul antropologului judiciar. Tânăra se ridică de la birou şi puse o capsulă în aparatul de cafea.

— Doriţi un espresso?

— De ce nu? răspunse el, uitându-se la fotografiile macabre care tapetau pereţii.

Feţe tumefiate şi tăiate, trupuri ciopârţite, pline de cicatrice, guri deformate de ţipete de groază…

Santos întoarse capul de la acele monstruozităţi şi o măsură din cap până în picioare pe tânăra femeie care pregătea cele două cafele. Cu fusta ei strâmtă, cu ochelarii mici şi rotunzi, cu un aer sever şi părul strâns într-un coc înalt, Keren White părea o profesoară de modă veche. Deşi era poreclită Miss Skeleton, le provoca fantezii erotice multora dintre colegii ei. În cadrul NYPD, avea misiunea să identifice resturile umane – oase, dinţi, trupuri calcinate sau în descompunere – găsite la locul crimei. O sarcină complexă, căci, conştienţi de progresele înregistrate în criminalistică, tot mai mulţi asasini îşi mutilau victimele la extrem, pentru a împiedica identificarea lor.

— Am o autopsie peste zece minute, îl avertiză ea, uitându-se la ceas.

— Treceţi direct la subiect! consimţi poliţistul, aşezându-se pe scaun.

Keren White stinse luminile. Începea să se lumineze de ziuă, dar cerul cenuşiu şi înnorat ţinea încăperea în semiîntuneric. Antropologul apăsă pe butonul unei telecomenzi pentru a pune în funcţiune un ecran plat OLED agăţat pe perete.

Dintr-un clic, deschise un fişier cu fotografiile de la autopsia uriaşului maori căruia Sebastian Larabee îi tăiase beregata în barul lui Drake Decker.

Întins pe o masă din inox, sub lumina puternică a proiectoarelor, masa de carne arămie avea ceva respingător, dar Santos văzuse lucruri şi mai rele la viaţa lui. Miji ochii şi se miră de numărul impresionant de tatuaje care acopereau trupul victimei. Desenele nu se limitau la faţă, ci monopolizau tot corpul: spirale pe coapse, un motiv tribal exagerat de mare pe spate, raze şi arabescuri pe piept.

Stând în picioare în faţa ecranului, Keren îşi începu explicaţiile:

— Din cauza semnelor şi a tăieturilor de pe faţă, m-am gândit mai întâi, la fel ca dumneavoastră, că victima avea origini polineziene.

— Dar nu e cazul…

— Nu. Motivele sunt asemănătoare, dar nu corespund deloc codurilor foarte stricte ale polinezienilor. Cred că avem de-a face mai degrabă cu o bandă.

Santos cunoştea ritualul: în bandele originare din America Centrală, tatuajul dovedea apartenenţa unui individ la una dintre ele şi ataşamentul simbolic care îl lega de grupul respectiv pe viaţă.

Keren White îndreptă telecomanda spre ecran, pe care apăru o nouă serie de imagini.

— Aceste fotografii au fost făcute în închisori din California. Deţinuţii fac parte din bande diferite, dar regăsim de fiecare dată acelaşi ritual: când membrii comit o nouă fărădelege pentru comunitatea lor, îşi câştigă dreptul de a mai adăuga un tatuaj. O stea pe braţ indică de exemplu că ai ucis o persoană, aceeaşi stea pe frunte arată că ai ucis cel puţin două…

— Corpul devine un soi de curriculum vitae al crimei, constată Santos.

Antropologul încuviinţă, apoi reveni la imaginea mărită a unui tatuaj al victimei.

— La „prietenul” nostru găsim simbolul stelei roşii cu cinci colţuri. Tatuajul a fost probabil destul de adânc, fiindcă pare în relief.

— L-aţi analizat?

— Foarte precis. Instrumentul folosit pentru a efectua acest tip de incizie e fără îndoială un cuţit tradiţional cu lamă scurtă. Dar mult mai interesantă este studierea pigmentului injectat în piele. Cred că e vorba de o formă foarte specială de funingine, obţinută din guma unui arbore pe care-l găsim mai ales în sudul Braziliei: pinul de Parana.

Keren aşteptă câteva secunde, apoi trecu la alte imagini:

— Am găsit aceste fotografii de deţinuţi din închisoarea braziliană din Rio Branco.

Santos se ridică pentru a se apropia de ecran şi descoperi pe trupurile prizonierilor aceleaşi forme ca pe cel al cadavrului „maori”: aceleaşi arabescuri întortocheate, aceleaşi proeminenţe răsucite în spirală.

Keren continuă:

— Aceşti deţinuţi au ceva în comun: fac parte cu toţii dintr-un cartel al drogurilor, Seringueiros, care îşi are baza în regiunea Acre, un mic stat amazonian de la graniţa cu Peru şi Bolivia.

— Seringueiros?

— Era numele dat odinioară muncitorilor care recoltau latexul. Acre era unul dintre cei mai mari producători. Presupun că numele a rămas.

Antropologul stinse ecranul şi reaprinse luminile. Santos avea mai multe întrebări care îi stăteau pe limbă, dar Miss Skeleton îl concedie fără menajamente:

— Acum, e rândul dumneavoastră să intraţi în joc, domnule locotenent! zise ea ieşind cu el pe culoar.

Santos părăsi clădirea secţiei din Ericsson Place. Acum, soarele strălucea pe un cer senin şi mângâia cu razele lui trotuarele din Canal Street. Descumpănit de dezvăluirile lui Keren White, poliţistul simţi nevoia să se reculeagă şi intră într-o cafenea Starbucks de lângă secţia de poliţie. Comandă o băutură caldă şi se aşeză la o masă, căzând pe gânduri.

Cartelul Seringueiros…

Deşi lucra în brigada antidrog de zece ani, nu auzise niciodată de el. De fapt, nici nu era de mirare: munca lui de fiecare zi consta mai mult în a-i băga la zdup pe traficanţii locali decât în a anihila reţele internaţionale. Îşi deschise laptopul şi se conecta la reţeaua wi-fi a localului. Dădu o căutare rapidă şi ajunse pe site-ul ziarului *Los Angeles Times*. Cartelul era prezentat într-un articol din urmă cu o lună.

CĂDEREA CARTELULUI SERINGUEIROS

După doi ani de anchetă, autorităţile braziliene au anihilat un cartel al traficanţilor de droguri cu baza în statul amazonian Acre, în regiunea cea mai vestică a ţării.

Organizat după modelul columbian, cartelul Seringueiros avea ramificaţii în aproape douăzeci de state ale Federaţiei. Provenind din Bolivia, cocaina era introdusă în Brazilia cu avionul, apoi transportată cu maşinile în marile oraşe ale ţării. Pablo „Imperador” Cardoza, aflat astăzi în închisoare, conducea acest imperiu mafiot în fruntea unei armate de mercenari bănuiţi că au executat cu o violenţă ieşită din comun în jur cincizeci de rivali.

Stabilită de mult timp în statul Acre, banda Seringueiros aducea în fiecare an mai bine de cincizeci de tone de cocaină, folosind mai multe

piste de aterizare clandestine ascunse prin jungla amazoniană. Într-un du-te-vino neîncetat, avioanele traficanţilor transportau mii de kilograme de cocaină pură, care era apoi diluată şi expediată spre metropole pentru a aproviziona o mulţime de dealeri care operau mai ales în Rio şi São Paulo. Pentru a-şi consolida autoritatea, cartelul lui Pablo Cardoza a ţesut de-a lungul timpului o vastă reţea de corupţie şi spălare de bani, în care erau implicate sute de persoane, printre care parlamentari, şefi de companii, primari, judecători şi chiar câţiva comisari din poliţia civilă, acuzaţi că au clasat numeroase anchete care cercetau crimele comise de organizaţia mafiotă. Mai multe valuri de arestări au avut deja loc în toată ţara şi mai sunt prevăzute şi altele.

Santos mai căută şi alte informaţii pentru a avea o imagine completă.

„Ce-i de făcut acum?”

Era evident că nu va obţine niciodată aprobarea şefilor săi pentru a pleca să facă o anchetă în Brazilia. Erau prea multe piedici administrative şi diplomatice. Teoretic, putea să-i contacteze pe omologii săi brazilieni şi să le transmită un raport, dar ştia că demersul acesta nu va duce la nimic concret.

Intră totuşi pe site-urile mai multor companii aeriene ca să se informeze. Rio Branco, capitala statului Acre, nu era chiar la o aruncătură de băţ. Unde mai pui că legăturile erau foarte proaste: făceai cel puţin trei escale dacă plecai din New York! Călătoria era desigur scumpă, dar nu din cale afară: în jur de 1.800 de dolari, dacă zburai cu o companie low cost. O sumă pe care o avea în cont.

Locotenentul nu stătu prea mult pe gânduri.

Imaginea lui Nikki îi apăru din nou în minte. Ca teleghidat de o forţă exterioară, Santos se urcă în maşină, trecu pe la apartamentul său pentru a-şi lua câteva lucruri şi se îndreptă spre aeroport.

53

Constance coborî geamul maşinii pentru a-i prezenta legitimaţia gardianului de serviciu din faţa Fundaţiei Statelor Unite.

— Căpitanul Lagrange, BNRF, vă rog să-mi deschideţi poarta!

Situat în arondismentul 14, căminul studenţilor se afla vizavi de parcul Montsouris şi de noua staţie de tramvai Mareşalilor. Constance îşi parcă maşina în faţa impozantului edificiu din cărămidă roşiatică şi piatră albă. Urmată de Nikki şi de Sebastian, poliţista dădu buzna în holul în care se afla recepţia şi ceru numărul camerei lui Simon Turner.

După ce aflară informaţia, cei trei urcară până la etajul cinci unde se înşirau mici ateliere de artist şi camere izolate fonic rezervate studenţilor de la arte plastice, respectiv muzicienilor.

Constance intră în atelier fără a se mai obosi să bată la uşă. Cu o frizură sofisticată, tricou trendy, pantaloni strâmţi şi bascheţi vintage, un tânăr de vreo douăzeci de ani încerca să închidă o valiză enormă pusă pe un pat nefăcut. În sprânceană avea un piercing gros cât un bob de fasole. Trupul zvelt şi fineţea trăsăturilor îi dădeau un aer androgin şi pretenţios.

— Vrei o mână de ajutor, frumosule? întrebă Constance, prezentându-şi insigna.

Studentul se pierdu imediat cu firea. Se albi brusc la faţă, apoi începu să tremure.

— Eu… Eu sunt cetăţean american! bolborosi el în timp ce tânăra poliţistă îl înşfăca de braţ.

— Asta-i o replică de film, băiete! În realitate, e doar un clişeu, zise ea forţându-l să se aşeze pe scaunul de la birou.

Când îi văzu pe soţii Larabee în spatele ofiţerului, Simon exclamă:

— Vă jur c-am încercat să-l conving pe Jeremy să renunţe, doamnă! zise el către Nikki.

Sebastian se apropie de puşti şi îl apucă strâns de umăr:

— Bine, fiule, te credem. Calmează-te şi povesteşte-ne totul de la început, ai înţeles?

Studentul începu să povestească, bâlbâindu-se. După cum ghicise Constance, Jeremy pusese totul la cale pentru a-şi împăca părinţii.

— Era convins că sentimentele voastre o să reînvie dacă o să petreceţi mai multe zile singuri, explică Simon. Se gândea la lucrul ăsta de mai mulţi

ani. În ultima vreme, devenise chiar o obsesie. Din momentul în care a reuşit s-o convingă şi pe soră-sa, a început să se gândească la un plan pentru a vă obliga să plecaţi împreună la Paris.

Stupefiat, Sebastian asculta cuvintele tânărului fără a reuşi să le ia în serios.

— Singurul mod de a vă face să lăsaţi garda jos era să vă convingă că unul dintre copiii voştri e în mare pericol, continuă Simon. Aşa i-a venit ideea să-şi însceneze propria răpire.

Se opri câteva secunde pentru a-şi trage sufletul.

— Continuă! îl presă Nikki.

— Jeremy a profitat de pasiunea lui pentru cinema: ca să vă constrângă să faceţi echipă cu scopul de a-l salva, a elaborat un adevărat scenariu cu indicii, piste false şi situaţii neprevăzute.

Constance întrebă:

— Şi rolul tău care era?

— Stagiul meu la Paris a fost stabilit de mult. Jeremy a profitat de asta lucru pentru a-mi cere să fac un scurtmetraj care să prezinte agresarea şi răpirea lui la metrou.

— Tu ne-ai trimis filmul?

Tânărul încuviinţă, apoi preciza:

— Dar cel de pe înregistrare nu e Jeremy! E Julian, unul dintre amicii mei. Aduce puţin cu fiul vostru, dar asemănarea vine mai ales din faptul că-i poartă hainele: şapca, geaca şi tricoul cu The Shooters. V-aţi lăsat duşi de nas, nu-i aşa?

— Şi chestia asta te amuză, idiotule? se enervă Sebastian, zgâlţâindu-l violent pe Simon.

Exasperat, el încercă să refacă firul cronologic al evenimentelor:

— Tu ne-ai sunat din cafeneaua aia, La langue au chat?

— Da. A fost ideea lui Camille. Destul de ciudată, nu?

— Şi apoi? se impacientă Constance.

— Am urmat instrucţiunile lui Jeremy: i-am depus rucsacul la biroul de bagaje din Gara de Nord, am agăţat lacătul pe Podul Artelor şi v-am livrat la hotel hainele pe care Camille îmi ceruse să le cumpăr.

Sebastian îşi ieşi din sărite:

— Camille n-a putut să participe la circul ăsta!

Simon ridică din umeri:

— Şi totuşi… Când eraţi încă la New York, ea a fost cea care v-a subtilizat cardul pentru a plăti rezervarea la hotelul din Montmartre şi cina pe vaporul de pe Sena.

— Asta-i o minciună!

— Ăsta-i adevărul! îi replică puştiul. Şi cartea de la anticar, după părerea dumneavoastră, cine a furat-o din seif ca s-o vândă pe ebay?

În faţa atâtor dovezi, Sebastian rămase mut de uimire. Foarte calmă, Nikki puse mâna pe braţul lui Simon.

— Cum trebuia să se termine tot jocul ăsta?

— Aţi găsit fotografia, nu-i aşa?

Ea dădu din cap:

— Era ultima piesă din puzzle?

— Exact. O întâlnire în Grădinile Tuileries. Camille şi Jeremy aveau de gând să se întâlnească acolo cu voi în seara asta la ora 18.30 ca să vă spună adevărul, dar…

Căutându-şi cuvintele, Simon făcu o pauză.

— Dar ce? se răsti la el Constance.

— N-au venit la Paris aşa cum era planul, zise el înspăimântat. De aproape o săptămână n-am mai primit veşti de la Jeremy, iar mobilul lui Camille sună în gol de două zile.

Tremurând de furie, Sebastian îndreptă degetul arătător spre el, ameninţându-l:

— Te previn, dacă e tot una dintre minciunile tale…

— Asta-i adevărul, vă jur!

— Dar drogurile şi crimele, astea nu făceau parte din nul tău idiot? explodă el.

Simon se schimbă la faţă:

— Ce droguri? Ce crime? întrebă el cuprins brusc de panică.

54

Turbând de furie, Sebastian îl apucă pe Simon de guler şi îl ridică de pe scaun.

— Am găsit un kilogram de cocaină în camera fiului meu! Să nu-mi spui că nu ştiai!

— Ceva nu e-n regulă! Nici eu, nici Jeremy nu luăm cocaină!

— În orice caz, tu îl incitai să joace poker!

— Ei şi? Asta nu-i o crimă!

— Fiul meu n-are decât cincisprezece ani, ticălosule! urlă el izbindu-l de perete.

Simon tremura din toate încheieturile. Trăsăturile crispate îi schimonoseau faţa. Temându-se că o să încaseze un pumn, închise ochii şi ridică braţele încrucişate.

— Ar fi trebuit să-l protejezi în loc să-l târăşti cu tine la Drake Decker! continuă Sebastian.

Simon deschise ochii şi bolborosi:

— De… Decker? Tipul de la Boomerang? Jeremy n-a avut nevoie de mine ca să-l frecventeze. L-a întâlnit într-o celulă a secţiei de poliţie din Bushwick, atunci când l-au săltat gaborii pentru furtul unui joc video!

Zguduit de această dezvăluire, Sebastian îi dădu drumul lui Simon.

Era rândul lui Nikki să pună întrebări:

— Vrei să spui că Decker i-a propus lui Jeremy să meargă să joace poker în barul lui?

— Da, şi porcul ăla umflat şi-a dat cu pumnii în cap după aia, fiindcă eu şi Jeremy i-am suflat mai mult de cinci mii de dolari. Fără să trişăm!

Lui Simon îi mai venise un pic inima la loc. Îşi aranjă tricoul şi continuă:

— Lui Decker nu i-a convenit. Fiindcă nu voia să ne plătească, am hotărât să-i spargem apartamentul şi să-i şutim valiza diplomat în care-şi dosea banii.

„Valijoara metalică de poker…”

Nikki şi Sebastian se uitară unul la altul cu stupefacţie. Într-o clipă, înţeleseră că furtul acelei valize era la originea dezastrului.

— În valiza aia era un kilogram de cocaină! exclamă Sebastian.

Simon făcu ochii cât cepele.

— Nu…

— Ascunsă în tuburile de jetoane, precizează Nikki.

— Nu ştiam nimic de asta! se apără tânărul. Noi voiam doar să ne recuperăm banii pe care ni-i datora Drake.

Constance tăcuse în timpul întregii discuţii, încercând să reconstituie mental firul evenimentelor. Încet-încet, piesele de puzzle îşi găseau locul, dar ceva o contraria.

— Spune-mi, Simon, când aţi furat valiza?

Puştiul se gândi un pic:

— Chiar înainte să plec în Franţa, acum vreo două săptămâni.

— Tu şi Jeremy şi nu v-aţi temut că Decker o să vrea să se răzbune când o să-şi dea seama de furt?

Băiatul ridică din umeri:

— N-avea cum: în afară de prenume, nu mai ştia nimic despre noi. Nici numele de familie, nici adresele noastre. Sunt două milioane şi jumătate de locuitori în Brooklyn, ştiaţi? zise el cu aroganţă.

Constance ignoră remarca.

— Mi-ai zis că Decker vă datora cinci mii de dolari, dar câţi bani erau în valiză?

— Puţin peste, recunoscu Simon, dar nu foarte mulţi. Poate şapte mii de dolari pe care i-am împărţit jumi-juma. Oricum nu ne-a picat rău acest mic bonus: Jeremy avea nevoie de bani ca să-şi finanţeze planul şi ca să…

Se opri în mijlocul frazei.

— Şi ca să ce? insistă Constance. Uşor stânjenit, Simon lăsă ochii în jos:

— Înainte să se întâlnească cu voi la Paris, voia să petreacă câteva zile în Brazilia…

„Brazilia…”

Nikki şi Sebastian schimbară din nou priviri neliniştite. În urmă cu două zile, când vorbiseră cu Thomas, la ieşirea din liceu, adolescentul le vorbise de o braziliancă pe care Jeremy zisese că o cunoscuse pe internet.

— Exact asta mi-a zis şi el, confirmă Simon. Îşi petrecea nopţile pe chat cu o bunăciune din Rio. Tipa intrase în contact cu el prin intermediul paginii de Facebook a celor de la The Shooters.

— Formaţia rock? Stai puţin, chestia asta nu ţine! zise Nikki. The Shooters nu sunt totuşi Coldplay; cântă în săli mici pe jumătate goale, în cluburi de care n-a auzit nici dracu’. Cum ar putea o fată din Rio de Janeiro să fie fan al acestui grup obscur?

Simon schiţă un gest vag:

— Astăzi, graţie internetului…

Sebastian scoase un oftat lung. Deşi era nervos, îl întrebă fără să ţipe la el:

— Tu o cunoşti pe fata asta?

— O cheamă Flavia. După fotografii, e fierbinte ca briza.

— Ai fotografii cu ea?

— Da, Jeremy a postat mai multe pe Facebook, zise el scoţând laptopul din geantă.

Intră pe Facebook, introduse datele lui, apoi, din câteva clicuri, ajunse la o pagină vreo zece fotografii cu o fată splendidă. O blondă cu ochii verzi, cu forme senzuale şi pielea uşor bronzată.

Constance, Nikki şi Sebastian se îngrămădiră în jurul laptopului, studiind-o pe tânăra braziliancă de o frumuseţe perfectă: faţă de păpuşă Barbie, talie subţire, piept generos, păr lung ondulat. Flavia la plajă, Flavia face surf, Flavia bea un cocteil, Flavia joacă volei cu prietenele, Flavia în bikini pe nisipul fierbinte…

— Ce altceva mai ştii despre fata asta?

— Cred că lucrează într-un bar pe o plajă. Jeremy mi-a zis că tipa îl invitase să petreacă câteva zile la ea în ţară.

Sebastian dădu din cap. Ce vârstă avea frumuseţea aceea blondă? Douăzeci de ani? Douăzeci şi doi? Cum să creadă că o asemenea fată putuse să se îndrăgostească de fiul lui de cincisprezece ani?

— Unde e plaja asta, mai exact? întrebă Nikki.

Constance bătu cu degetul în ecran:

— Ipanema, zise ea.

Dădu zoom pe imagine şi văzu nişte coline înalte, aflate dincolo de mare şi de întinderea de nisip.

— Ăştia sunt munţii gemeni Doi Fraţi. În spatele lor apune soarele la sfârşitul zilei, le explică tânăra poliţistă. Am fost în vacanţă acolo acum câţiva ani.

Reuşi să izoleze numele barului în care lucra Flavia graţie inscripţiei de pe umbrelele de soare. Locul se numea Cachaça. Constance şi-l notă în carneţelul ei.

— Şi Camille? întrebă Nikki.

Simon dădu din cap.

— Văzând că Jeremy nu mai dă niciun semn de viaţă, s-a îngrijorat şi a vrut să se ducă după el la Rio. Dar, după cum v-am zis, de când e în

Brazilia, mi-e imposibil s-o prind la telefon…

În sufletul lui Sebastian, indignarea era amestecată cu descurajarea. Şi-i imagina pe cei doi copii ai săi pierduţi, fără bani, în acel oraş tentacular şi violent.

Simţi o mână pe umărul lui.

— Să plecăm la Rio! propuse Nikki.

Dar Constance se opuse imediat acestei idei:

— Mă tem că nu e posibil! Vă amintesc că sunteţi nişte fugari daţi în urmărire internaţională. Semnalmentele voastre au fost difuzate peste tot. N-aţi rezista nici zece minute în aeroportul Roissy…

— Poate poţi să ne ajuţi, o imploră Nikki, cu ochii în lacrimi. E vorba de copiii noştri!

Constance oftă şi întoarse capul spre fereastră. Se proiectă cu douăzeci şi patru de ore în urmă, când primise dosarul soţilor Larabee pe telefonul mobil. Citind primele pagini, nu se gândise nici măcar o clipă că acea anchetă, în aparenţă banală, va lua o întorsătură atât de stranie. Trebuia să recunoască totuşi că nu avusese nevoie de mult timp ca să simtă compasiune şi empatie pentru acel cuplu insolit şi copiii lor ciudaţi. Crezuse în povestea lor şi încercase să-i ajute până la capăt, dar acum se lovea de un obstacol de netrecut.

— Îmi pare rău, dar nu văd cum aş putea să v-ajut să părăsiţi ţara, se scuză ea evitând privirea lui Nikki.

55

— Bine aţi venit la bord, doamnă Lagrange! Bine aţi venit la bord, domnule Botsaris!

Nikki şi Sebastian îşi recuperară tichetele de îmbarcare şi o urmară pe stewardesa drăguţă de la TAM[45] până la locurile lor de la business class. Sebastian îi lăsă haina, dar păstră la el cele două paşapoarte preţioase pe care i le dăduseră Constance şi adjunctul său.

— Nu-mi vine să cred că a funcţionat, zise el uitându-se la fotografia de pe documentul de identitate al lui Nicolas Botsaris. Tipul ăsta are cu cel puţin cincisprezece ani mai puţin decât mine!

— E adevărat că nu-ţi arăţi vârsta, îi ţinu isonul Nikki, dar nici vameşii nu prea au făcut exces de zel.

Privi cu teamă prin hublou şi văzu balizele care străluceau în noapte. Ploua torenţial la Paris. Ploaia inundase pistele, care păreau argintii în lumină. O vreme sinistră care nu avea cum să-i calmeze frica de avion. Scotoci în trusa de toaletă pusă la dispoziţia pasagerilor şi găsi o mască de dormit. Şi-o puse la ochi, scoase ipod-ul pe care-l luase din camera fiului său, îşi puse căştile şi dădu drumul la muzică, sperând să adoarmă cât mai repede posibil.

Să-şi stăpânească frica.

Să-şi cruţe forţele.

Ştia că partida pe care o aveau de jucat în Brazilia nu avea să fie uşoară. Pierduseră mult timp la Paris. Dacă voiau să mai aibă o şansă de a-şi găsi copiii, trebuiau să acţioneze repede.

Legănată de muzică, Nikki căzu într-o stare de toropeală, amestec de vise şi frânturi de amintiri. În mai multe rânduri, retrăi aceeaşi senzaţie. Amintirea aproape reală a naşterii gemenilor. Prima dată când fusese despărţită de copiii ei, când acea legătură organică fusese ruptă după luni de zile de plenitudine, în care îi simţise mişcând în pântecul său.

Avionul Boeing 777 decolase de mai bine de două ore şi survola acum sudul Portugaliei. Sebastian îi întinse stewardesei farfuria de mâncare.

Se foi pe scaun, nu avea stare. I-ar fi plăcut să doarmă, dar era prea nervos. Ca să mai scape de plictiseală, deschise ghidul turistic pe care i-l dăduse Constance şi citi primele rânduri.

Megalopolis de douăsprezece milioane de locuitori, Rio de Janeiro este celebru în lumea întreagă pentru carnavalul său, plajele cu nisip fin şi viaţa sa de noapte.
Dar al doilea cel mai mare oraş al Braziliei este totodată atins de violenţă şi criminalitate. Cu aproape cinci mii de omucideri înregistrate anul trecut, statul Rio rămâne unul dintre locurile cele mai periculoase din lume. Rata criminalităţii, de treizeci de ori mai mare decât cea a Franţei, este…

Îl trecură fiorii. Puse revista la loc în buzunarul scaunului din faţa lui.

„Nu e momentul să mă las cuprins de panică.”

Gândurile îi zburară către Constance Lagrange. În nenorocirea lor, el şi Nikki avuseseră un noroc chior s-o întâlnească. Fără ea, acum ar fi fost cu siguranţă în închisoare. Poliţista le plătise biletele de avion, le făcuse rost de acte, de bani şi de un telefon.

Destinul nedrept al acelei femei îl bulversase: lovită fulgerător de boală, deşi era atât de tânără şi de plină de viaţă. Din câte înţelesese citindu-i dosarul medical şi discutând cu ea, zarurile erau aruncate. Dar oare diagnosticul era chiar bătut în cuie? Întâlnise de mai multe ori în viaţă oameni care, ducând o luptă înverşunată împotriva morţii, reuşiseră să dejoace pronosticurile medicilor. La New York, un reputat oncolog, doctorul Garett Goodrich, o vindecase pe mama lui de o tumoare. Poate că nu va folosi la nimic, dar îşi promise să facă totul pentru a o ajuta pe Constance să ajungă la el.

Gândindu-se la fiul său, încercă un sentiment contradictoriu de furie şi admiraţie. Furie în faţa inconştienţei care îl făcuse pe adolescent să se pună în pericol şi să o bage şi pe sora lui în acea poveste. Dar şi o veritabilă admiraţie. Faptul că Jeremy ajunsese să-şi însceneze răpirea pentru a-i împăca pe el şi pe Nikki dovedea suferinţa mută pe care o îndurase de la despărţirea lor încoace. Aproape fără voia lui, Sebastian se simţea mândru de tenacitatea fiului său. Jeremy îl luase prin surprindere, îl indusese în eroare, îl impresionase.

Sebastian închise ochii. Gândindu-se la ultimele trei zile, îl luă cu ameţeală. Viaţa lui fusese dată peste cap în câteva ore, ieşise de pe făgaşul ei, scăpase de sub control. Şaptezeci şi două de ore de nelinişte şi angoasă, dar şi de exaltare.

Fiindcă un lucru era incontestabil, şi Jeremy îl înţelesese: alături de Nikki se simţea viu. Jumătate înger, jumătate demon, femeia aceea degaja o vitalitate şi un neastâmpăr un pic adolescentin, combinate cu un magnetism animal care îl tulbura profund. Îngroziţi de pericolul care plana asupra copiilor lor, reuşiseră să treacă peste diferenţele dintre ei şi să acţioneze în echipă, în ciuda trecutului, a firilor lor atât de diferite şi a conflictelor. Sigur, tot nu ştiau să-şi vorbească altfel decât certându-se şi fiecare era încă plin de ranchiună, dar, exact ca în prima zi a relaţiei lor, exista între ei o alchimie, un cocteil exploziv de complicitate şi senzualitate.

Alături de Nikki, viaţa semăna cu o comedie hollywoodiană din anii ’30: el era Cary Grant, ea era Katharine Hepburn. Trebuia să recunoască: nimic nu-i plăcuse mai mult decât să râdă cu ea, să se dondănească şi să discute cu ea. Nikki îi făcea zilele frumoase şi palpitante, aprinzând micuţa scânteie ce dădea gust vieţii.

Sebastian scoase un oftat şi se afundă în scaun. O luminiţă de avertizare clipea totuşi în capul lui ca o chemare la ordine. Dacă voia să mai aibă vreo şansă de a-şi găsi copiii, nu trebuia nicidecum să se îndrăgostească din nou de fosta lui soţie.

Fiindcă, dacă Nikki era principalul său aliat, ea era totodată şi principalul său duşman.

Partea a patra
The Girl from Ipanema[{46}]

„Între două fiinţe, oricât de apropiate ar fi,
există întotdeauna o prăpastie
peste care iubirea(…) nu poate arunca
decât o punte fragilă.”

Hermann Hesse

56

— *Taxi! Taxi! Um táxi para levá-lo ao seu hotel!*

Aglomeraţie mare, freamăt, cozi lungi de aşteptare la recuperarea bagajelor sau la controlul vamal. Imensul aeroport Galeão se scălda în căldura jilavă şi apăsătoare a unei etuve.

— *Taxi! Taxi! Um táxi para levá-lo ao seu hotel!*

Traşi la faţă din cauza oboselii, Nikki şi Sebastian trecură pe lângă hoarda şoferilor de taxi care hărţuiau turiştii şi se îndreptară spre standurile de unde puteai să închiriezi maşini. Scurta escală prevăzută la São Paulo durase o veşnicie. Din cauza unei inexplicabile încurcări a pistelor, avionul lor plecase cu mai mult de două ore întârziere şi aterizase la 11.30.

— Mă duc să schimb nişte bani în timp ce tu te ocupi de maşină, propuse ea.

Încuviinţând, Sebastian se aşeză la coadă şi scoase permisul de conducere al lui Botsaris. Când îi veni rândul, ezită, neştiind ce model să aleagă. Ancheta lor avea să se limiteze oare la deplasările prin oraş sau avea să îi ducă pe terenuri mai accidentate? Nefiind sigur, alese un Land Rover compact pe care îl luă dintr-o parcare unde bătea soarele.

Lac de sudoare, îşi scoase haina şi se urcă la volan, în timp ce Nikki asculta pe telefonul „ei” mobil mesajul lăsat de Constance.

După cum stabiliseră, tânăra poliţistă le rezervase o cameră la hotel în cartierul Ipanema, în apropierea plajei unde lucra Flavia. În ceea ce-o privea, ea continua să ancheteze şi le ura multă baftă.

Epuizaţi din cauza călătoriei, Sebastian şi Nikki mergeau în tăcere, urmând panourile rutiere (Zona Sul – Centro – Copacabana) care marcau traseul spre sud, de la Una de Governador până în centrul oraşului.

Sebastian îşi şterse fruntea de sudoare şi se frecă la ochi. Cerul era acoperit de nori negri, apăsători, iar aerul poluat şi înăbuşitor îi înceţoşa vederea şi îi înţepa ochii. Prin geamurile fumurii, peisajul apărea neclar, încărcat de nuanţe portocalii ca o imagine plină de grăsime, ştearsă.

După numai câţiva kilometri, se treziră blocaţi în trafic. De-a lungul drumului, mii de case din cărămidă se înşirau cât vedeai cu ochii. Construcţii de două etaje, cu terase pe acoperiş, unde erau legate frânghii de rufe. Locuinţele îţi dădeau senzaţia că se încalecă, că se încâlcesc, formând ciorchini de clădiri suprapuse într-un echilibru precar. Labirintică, haotică,

gigantică, *favela* fragmenta peisajul, spărgând şi deformând perspectivele, fisurând orizontul şi făcându-l să semene cu un colaj cubist în tonuri de ocru, ruginiu şi roşcat.

Încet-încet, peisajul urban se transformă şi apărură platformele industriale. La fiecare o sută de metri, afişe mari anunţau apropiata Cupă Mondială de Fotbal şi Jocurile Olimpice din 2016. În aşteptarea celor două competiţii sportive, întreg oraşul părea să fie în lucru. Dincolo de gardurile de sârmă ale terenurilor virane, şantiere uriaşe schimbau peisajul: buldozerele dărâmau zidurile aflate încă în picioare, excavatoarele răscoleau pământul, iar camioanele cu bene erau într-un du-te-vino neîncetat.

Maşina traversă apoi pădurea de zgârie-nori din cartierul de afaceri, după care ajunse în zona de sud a oraşului, în care se aflau majoritatea marilor hoteluri şi a centrelor comerciale. Capitala statului Rio îşi recăpăta aspectul de carte poştală, cel al unei *cidade maravilhosa* scăldate de mare, dar înconjurate de coline şi munţi.

Ajuns la capătul drumului, Land Roverul o luă pe malul mării, mergând la ralanti pe faimoasa Avenida Vieira Souto.

— Aici e! zise Nikki arătând spre un mic imobil cu o uimitoare faţadă din sticlă, lemn şi marmură.

Îi lăsară portarului cheile de la 4x4 şi intrară în clădire. Asemenea cartierului, hotelul era elegant şi sofisticat, decorat cu gust. Mobilierul din anii 1950 şi 1960 îţi dădea senzaţia că te afli într-un episod din *Mad Men.*

Holul era primitor: pereţi din cărămidă, muzică discretă, parchet, canapele capitonate, bibliotecă *old school.* Se îndreptară spre recepţia tăiată într-un trunchi de arbore de Amazonia şi se înregistrară sub numele de Constance Lagrange şi Nicolas Botsaris.

Nikki şi Sebastian nu rămaseră în cameră decât atât cât să facă o baie, să se schimbe şi să contemple, de la balconul lor, mişcarea violentă a valurilor care se spărgeau de ţărm. În broşura hotelului scria că numele de Ipanema vine dintr-un dialect amerindian şi înseamnă „ape periculoase”. O prevestire rea, căreia deciseră să nu-i acorde prea mare importanţă. Aşa că părăsiră camera, hotărâţi s-o găsească pe „fata din Ipanema”.

De cum ieşiră, se simţiră din nou sufocaţi de căldură, de mirosul gazelor de eşapament şi de zgomotul traficului. Valuri de joggeri, rolleri şi ciclişti

împărţeau trotuarul cu pietonii. Cartierul concentra un număr mare de magazine de lux, săli de fitness şi clinici de chirurgie estetică.

Nikki şi Sebastian traversară strada spre plajă, pentru a ajunge pe promenada mărginită de palmieri. Esplanada era domeniul vânzătorilor ambulanţi care, înşiraţi pe asfalt, se întreceau în glume pentru a atrage atenţia clienţilor. Dotaţi cu lăzi frigorifice, bidoane metalice sau instalaţi în căsuţe, ofereau suc de cocos, mate, pepeni, biscuiţi rumeniţi în cuptor, *cocadas*[47] caramelizate şi crocante, dar şi frigărui cu carne de vită, al căror miros îmbietor se răspândea pe toată strada.

Cuplul de americani o luă pe o micuţă scară care ducea la plajă. Mai şic decât vecina ei Copacabana, plaja Ipanema se întindea pe o fâşie de trei kilometri de nisip alb, fierbinte şi orbitor. La ora prânzului, locul era înţesat de lume. Oceanul scânteia şi fremăta în bătaia brizei care abătea pe plajă valuri furioase şi irizate. Nikki şi Sebastian ieşiră de pe plaja privată a hotelului lor şi se îndreptară spre barul în care lucra Flavia.

La fiecare şapte sute de metri, plaja era jalonată de câte un turn înalt de supraveghere: un *ponto* care servea de punct de reper şi de întâlnire pentru turişti. Împodobit cu un drapel curcubeu, *ponto* 8 era, după toate aparenţele, locul de întâlnire al homosexualilor. Nikki şi Sebastian îi depăşiră şi îşi continuară drumul. Stropii de apă aduşi de vânt dinspre ocean ajungeau până la ei. În depărtare, recunoscură silueta insulelor Cagarras care străluceau cu putere, precum şi munţii gemeni Doi Fraţi pe care îi văzuseră în fotografia lui Simon.

Se strecurară printre jucători de fotbal şi volei. Plaja era animată, semănând cu un podium pe care defilau fotomodele în lenjerie sau costum de baie. Ipanema deborda de senzualitate. O veritabilă tensiune erotică plutea în aer. Graţioase şi zvelte, în bikini minusculi, fetele îşi afişau ostentativ sânii siliconaţi şi îşi unduiau şoldurile sub privirile surferilor cu trup sculptat, dat cu ulei bronzant.

Nikki şi Sebastian ajunseră lângă *ponto* 9, care era în mod evident colţul cel mai select al plajei, loc de întâlnire al tinerilor de bani gata din Rio.

— Aşadar, spuse Nikki, vrem să găsim o blondă frumoasă, pe jumătate goală, pe care o cheamă Flavia şi care serveşte cocteiluri într-un bar numit…

— *Cachaça*, zise Sebastian arătând spre o construcţie rustică, cu acoperiş de stuf.

Se îndreptară spre bar. *Cachaça* era un local rezervat unei clientele bogate, care degusta mojito de şaizeci de reali, ascultând remixuri de bossa-nova. Soţii Larabee studiară chelneriţele una câte una. Aveau toate acelaşi profil: douăzeci de ani, talie de manechin, şort minuscul, decolteu adânc…

— *Hello, my name is Beuna. May I help you*?[{48}] îi întrebă una dintre aceste creaturi.

— Căutăm o tânără, explică Nikki, o cheamă Flavia…

— Flavia? Da, lucrează aici, dar azi lipseşte.

— Ştii unde locuieşte?

— Nu, dar pot să aflu.

O chemă pe una dintre colegele ei, o altă păpuşă Barbie: blondă, ochi albaştri, zâmbet strălucitor.

— V-o prezint pe Cristina. Locuieşte în acelaşi cartier cu Flavia.

Tânăra braziliancă îi salută. În ciuda frumuseţii, avea ceva trist şi fragil. O silfidă graţioasă, dar lipsită de vitalitate.

— Flavia n-a mai venit la lucru de trei zile, îi informă ea.

— Ştii de ce?

— Nu. De obicei, venim împreună când suntem în aceeaşi tură. Dar acum nu mai e acasă.

— Unde locuieşte?

Fata făcu un semn vag cu mâna, arătând spre coline.

— La părinţii ei, în Rocinha.

— Ai încercat s-o suni?

— Dar, dar intră mereu robotul.

Nikki scoase o fotografie a lui Jeremy din portofel.

— L-ai văzut vreodată pe băiatul ăsta? întrebă ea arătându-i fotografia.

Cristina dădu din cap.

— Nu, dar, ştiţi, Flavia umblă cu o grămadă de băieţi…

— Ai putea să ne dai adresa ei? Am vrea să le punem câteva întrebări părinţilor ei.

Tânăra braziliancă se strâmbă:

— Rocinha nu e un loc pentru turişti! Nu puteţi să vă duceţi singuri acolo.

Sebastian insistă, dar se lovi de acelaşi refuz.

— Poate poţi să ne conduci tu? propuse Nikki.

Propunerea nu o încântă deloc pe chelneriţă:

— E imposibil, abia am început ziua de lucru!

— Te rog, Cristina! O să te răsplătim. Dacă Flavia e prietena ta, trebuie s-o ajuţi!

Argumentul o atinse în punctul sensibil. În mod evident, Cristina se simţea puţin vinovată.

— Bine, aşteptaţi!

Fata se duse să-i ceară voie celui care era probabil şeful ei, un tânăr în maiou care bea caipirinhas cu o clientă de două ori mai în vârstă decât el.

— E de acord, confirmă ea întorcându-se. Aveţi maşină?

57

Land Roverul era greoi, dar urca uşor pe drumul în serpentină care ducea la favelă. La volanul SUV-ului, Sebastian urma întocmai indicaţiile Cristinei. Aşezată pe bancheta din spate, tânăra braziliancă îi ghidase de când plecaseră de pe plajă, mai întâi prin luxoasele complexe rezidenţiale din zona de sud, după care pe Estrada da Gávea, un drum îngust care şerpuia pe panta colinei, singura cale de acces la cea mai mare favelă din Rio.

Ca majoritatea cartierelor muncitoreşti, Rocinha era construit pe *morros*, uriaşele coline din jurul oraşului. Nikki scoase capul pe geam şi se aplecă peste portieră pentru a vedea mai bine miile de locuinţe agăţate de versanţi. O încâlceală de căsuţe care blocau orizontul cu cărămizile lor roş-gălbui şi lăsau impresia că se pot prăbuşi în orice clipă.

Pe măsură ce părăseau „asfaltul”[{49}] şi se apropiau tot mai mult de coline, paradoxul le sărea în ochi: din favele, aveai cele mai frumoase privelişti asupra oraşului. Greu accesibile, acele cuiburi de vultur ofereau o vedere panoramică asupra plajelor Leblon şi Ipanema, dar şi poziţia strategică a unei fortăreţe, un punct de observaţie ideal asupra oraşului de jos, ceea ce explica de ce traficanţii de droguri îşi stabiliseră cartierul general acolo.

Sebastian reduse viteza. Nu mai era foarte mult până la intrarea în favelă, dar un viraj periculos bloca circulaţia asemenea unei restricţionări a traficului. Numai nişte mopeduri vechi şi nişte mototaxiuri care pârâiau îngrozitor reuşeau să iasă din ambuteiaj.

— Cel mai simplu e să ne oprim aici, îi sfătui Cristina.

Sebastian parcă maşina pe marginea drumului şi străbătură pe jos suta de metri care îi despărţea de intrarea în Rocinha.

La prima vedere, favela nu avea nimic din imaginea mizerabilă descrisă de ghidurile turistice. Deşi Nikki şi Sebastian se pregătiseră sufleteşte să intre într-o zonă periculoasă, se aflau într-un cartier modest şi primitor. Străzile erau curate, iar casele din beton, racordate la apa curentă, electricitate şi reţelele de cablu. Sigur, unele clădiri aveau zidurile pline de graffiti, dar erau colorate şi aduceau o notă de veselie şi de bună-dispoziţie.

— La Rio, un localnic din cinci trăieşte în favele, le explică Cristina. Majoritatea oamenilor care locuiesc aici sunt muncitori cinstiţi: bone,

menajere, şoferi de autobuz şi chiar profesori…

Nikki şi Sebastian recunoscură mirosurile de mirodenii, frigărui şi porumb fiert pe care le descoperiseră pe plajă. Între lâncezeală şi o uşoară agitaţie, atmosfera era mai degrabă liniştită. Din locuinţe se auzea muzică *baile funk*[{50}] dată la maximum. Pe strada principală, nişte puşti băteau mingea crezându-se Neymar. Pe terase, bărbaţi de toate vârstele stăteau la masă şi sorbeau din sticle de Bamberg Pilsen în timp ce femeile, unele foarte tinere, se ocupau de bebeluşii lor sau sporovăiau la ferestre, cu coatele sprijinite pe pervaz.

— Armata şi poliţia au făcut o descindere nu de mult, se scuză Cristina, în timp ce treceau prin faţa unei imense fresce în culori ţipătoare găurită de gloanţe.

Apoi părăsiră drumul principal şi se afundaseră într-un păienjeniş de artere înguste şi în pantă. Un labirint de străduţe abrupte care se transformau în scări. Încet-încet, ambianţa se schimbă şi favela îşi arătă chipul mai puţin seducător. Casele semănau cu nişte ambarcaţiuni naufragiate, gunoaiele stăteau grămadă în faţa porţilor şi cablurile electrice încâlcite care atârnau deasupra lor dovedeau că branşările sunt improvizate. Cam îngrijoraţi, Nikki şi Sebastian se chinuiau să scape de puştii care se îngrămădeau în jurul lor ca să le ceară de pomană.

Acum, străzile nu mai aveau nume, iar casele nu mai aveau numere. Umbrele ameninţătoare ale clădirilor se întindeau peste canalele de scurgere aflate la suprafaţă. Apa se împuţea pe alocuri, atrăgând nori de ţânţari.

— Municipalitatea se mulţumeşte de cele mai multe ori să strângă gunoiul numai de pe străzile principale, le explică tânăra chelneriţă care îi ghida.

Cei trei grăbiră pasul, făcând şobolanii să fugă din calea lor. După cinci minute, ajunseră pe un alt versant al colinei, care adăpostea case şi mai părăginite.

— Am ajuns, zise Cristina ciocănind în geamul unei case de pe faţada căreia cădea tencuiala.

După un scurt moment de aşteptare, o bătrână cocârjată le deschise uşa.

— E mama Flaviei, îi informă Cristina.

În pofida căldurii, bătrâna era înfăşurată într-un şal gros.

— *Bom dia, Senhora Fontana. Você já viu Flavia?*

— *Olá, Cristina,* o salută bătrâna înainte de a-i răspunde la întrebare, rămânând în cadrul uşii.

Cristina se întoarse spre soţii Larabee pentru a le traduce:

— Doamna Fontana nu mai ştie nimic de fiica ei de două zile şi…

Tânăra nu avu timp să-şi termine fraza, că bătrâna începu din nou să vorbească. Neînţelegând o boabă de portugheză, Nikki şi Sebastian erau nevoiţi să asiste ca spectatori la conversaţia celor două brazilience.

„Cum poate femeia asta să aibă o fiică de douăzeci de ani?” se întreba Nikki studiind-o pe bătrână. Faţa acesteia era brăzdată de riduri adânci, sleită de îngrijorare şi oboseală. Îi dădeai cu uşurinţă şaptezeci de ani. Întretăiată de gemete tânguitoare, vorbăria ei era insuportabilă.

Cristina fu nevoită să o întrerupă pentru a le explica:

— Zice că, la începutul săptămânii, Flavia i-a găzduit în casa ei pe un tânăr american şi pe sora lui…

Nikki îşi deschise portofelul pentru a-i arăta o fotografie a gemenilor.

— *Eles são os únicos! Eles são os únicos!* îi recunoscu ea.

Sebastian simţi că începe să îi bată inima mai tare. Erau atât de aproape…

— Unde s-au dus? o repezi el.

Cristina continuă:

— Alaltăieri, în zorii zilei, nişte bărbaţi înarmaţi au dat buzna în casa ei. I-au răpit pe Flavia şi pe copiii voştri.

— Nişte bărbaţi? Ce bărbaţi?

— *Os Seringueiros!* strigă bătrâna. *Os Seringuieros!*

Nikki şi Sebastian o presară pe Cristina din priviri.

— Nişte… nişte Seringueiros, bolborosi ea. Nu ştiu despre ce e vorba.

Strigătele bătrânei atraseră atenţia vecinilor. Femeile îşi lăsară telenovelele şi ieşiră la ferestre pentru a se delecta cu spectacolul străzii. În jurul casei, nişte bărbaţi încruntaţi îi îndepărtau pe copii ca să înţeleagă ce se întâmplă.

Cristina mai schimbă câteva vorbe cu bătrâna.

— A acceptat să ne arate camera Flaviei, îi anunţă ea. Se pare că lucrurile copiilor voştri au rămas aici.

Surescitaţi, Nikki şi Sebastian o urmară pe femeie în cocioaba ei. Interiorul locuinţei era la fel de sărăcăcios pe cât îţi dădea de înţeles exteriorul. Asamblate în grabă, nişte scânduri de placaj ţineau loc de perete despărţitor. Camera Flaviei nu era decât o încăpere comună mărginită de două paturi suprapuse. Pe una dintre saltele, Sebastian recunoscu rucsacul

din piele maronie a lui Camille şi îl întoarse cu fundul în sus pentru a vedea ce conţine: o pereche de blugi, două pulovere, lenjerie, o trusă de toaletă. Nimic deosebit, în afară poate de… telefonul mobil al fiicei lui. Încercă să deschidă aparatul, dar bateria era consumată şi încărcătorul dispăruse. Frustrat, băgă mobilul în buzunar pentru a-l examina mai târziu. În orice caz, măcar aveau o pistă. Aşadar, înainte de a fi răpiţi de acei misterioşi Seringueiros, Camille şi Jeremy veniseră aici cu tânăra braziliancă…

Bătrâna îşi reîncepuse tânguielile. Striga, plângea, suspina, îl invoca pe Dumnezeu drept martor, ridica pumnul. Tânăra chelneriţă îi îndemnă pe cei doi americani să iasă din casă. Afară, spiritele se încinseră. Nişte vecini se apropiaseră şi cu o plăcere evidentă, turnau gaz pe foc. Tensiunea devenea perceptibilă; ostilitatea creştea. În mod vizibil, nu mai erau bine-veniţi în cartier.

Deodată, bătrâna îi apostrofă direct.

— Zice că din cauza copiilor voştri a fost răpită Flavia, le traduse Cristina. Vă acuză că aţi atras nenorocirea asupra familiei ei.

Atmosfera era tot mai tensionată: un *favelado* cam cherchelit o împinse pe Nikki, iar Sebastian se feri în ultimul moment de o găleată cu coji de legume aruncată de la o fereastră.

— Încerc să-i calmez. Plecaţi! O să mă-ntorc singură, mă descurc eu.

— Mulţumim, Cristina, dar…

— Plecaţi! repetă ea. Cred că nu sunteţi conştienţi de pericol…

Nikki şi Sebastian se resemnară şi o părăsiră pe tânără sub o ploaie de înjurături şi ameninţări. Făcură cale întoarsă în pas alergător, încercând să găsească drumul prin labirintul de străduţe înguste şi abrupte care străbăteau favela.

Când ajunseră în dreptul curbei periculoase unde parcaseră, nu-i mai urmărea nimeni. Dar maşina lor dispăruse.

58

Căldură, praf, oboseală, frică.

Nikki şi Sebastian merseră mai bine de o oră până să găsească un şofer de taxi care profită de nenorocirea lor şi îi stoarse de bani, cerându-le două sute de reali ca să-i ducă până la hotel. Când intrară în sfârşit în camera lor, erau frânţi de oboseală şi lac de sudoare.

În timp ce Nikki făcea un duş, Sebastian sună la recepţie şi ceru să i se aducă un încărcător pentru telefonul lui Camille. Băgă mobilul în priză, dar bateria fiind complet descărcată, trebuia să-l lase câteva minute pentru a-l putea folosi.

În timp ce aştepta, îşi roase unghiile de nerăbdare şi dădu mai încet aerul condiţionat. Apoi luă mobilul şi introduse parola, felicitându-se că o cunoaşte. Lunile de indiscreţie şi de spionare a fetei lui se justificau astăzi pe deplin. Deodată, se strâmbă, simţind un junghi în coşul pieptului. Drumul lung pe care-l făcuse pentru a se întoarce la hotel îi răscolise rănile. Era paralizat de durere, îl durea spatele şi avea gâtul înţepenit. Coastele lui mai păstrau încă amintirea pumnilor lui Youssef şi ai matahalelor lui. Ridică privirea şi, văzându-şi chipul în oglindă, simţi o oarecare repulsie. Avea barba zbârlită, părul năclăit de sudoare, ochii roşii de oboseală. Cămaşa îi era udă, lipicioasă, îngălbenită de transpiraţie. Plecă din faţa oglinzii şi împinse uşa de la baie.

Cu un prosop înfăşurat în jurul pieptului, Nikki ieşea de la duş. Ud şi încurcat, părul îi cădea pe umeri ca nişte liane împletite. Luată prin surprindere, tresări tulburată. Sebastian se aştepta la un potop de reproşuri: „Hei! Nu te jena!”, „Ai fi putut să baţi la uşă!”, „Simte-te ca acasă!”. Dar Nikki făcu un pas spre el şi îl ţintui cu privirea.

Ochii ei verzi ca absintul scânteiau ca nişte pete de petrol. Aburii îi scoteau în evidenţă tenul alb ca laptele presărat cu pete discrete de roşeaţă care se risipeau ca o dâră de pulbere de stele.

Cu o mişcare bruscă, Sebastian o îmbrăţişa şi îşi lipi buzele de ale ei într-un elan care făcu să-i cadă prosopul. Era goală acum.

Nikki nu opuse nicio rezistenţă acelui sărut sălbatic. Sebastian se simţi cuprins de un val de dorinţă. În timp ce se sărutau, îşi reaminti gustul buzelor soţiei lui şi prospeţimea mentolată a pielii ei. Trecutul ajungea din

urmă prezentul. Retrăia senzaţii vechi, care redeşteptau în el o mulţime de amintiri contradictorii ce scăpărau ca nişte bliţuri.

Se agăţau unul de celălalt ca într-o luptă corp la corp precipitată, o luptă brutală în care consolarea se lovea de frică, iar dorinţa de a rămâne de cea de fugă. Muşchii se încordau, inimile bubuiau. Luaţi de val, sfidau interdicţiile, eliberându-se de lanţurile care, de ani de zile, îi ţinuseră prizonieri ai frustrării şi ranchiunei. Încet-încet, cedară, pierzându-şi controlul, alunecând spre…

Limpede, cristalin, aproape melodios, sunetul pătrunse în trupuri, întrerupându-le brusc îmbrăţişarea. Mobilul lui Camille!

Semnalul care anunţa primirea unui SMS îi readuse brutal la realitate.

Îşi reveniră grabnic în fire. Sebastian se încheie la cămaşă şi Nikki îşi luă prosopul de jos. Se năpustiră amândoi în cameră şi îngenunchează lângă telefon. Pe ecran, un anunţ menţiona intrarea a două mesaje. Două fotografii trimise pe mail care se încărcau încet pe ecran.

Două imagini cu Jeremy şi Camille legaţi fedeleş şi cu căluş în gură.

Provenind de la acelaşi număr, un al treilea mesaj se afişă subit:

Vreţi să vă revedeţi copiii în viaţă?

Se uitară unul la altul îngroziţi. Nici nu apucaseră să formuleze un răspuns, că un nou SMS îi puse pe jar:

Da sau nu?

Nikki luă celularul şi răspunse.

Da.

Conversaţia virtuală continuă:

Atunci ne-ntâlnim la 3 dimineaţa în portul comercial Manaus, în dreptul oraşului lacustru. Veniţi cu documentul. Singuri. Nu anunţaţi pe nimeni. Altfel…

— Documentul? Ce document? La ce se referă? exclamă Sebastian.

Nikki tastă pe telefon:

Ce document?

Răspunsul se lăsă aşteptat. Mult timp. Prea mult timp. Nikki şi Sebastian stăteau înmărmuriţi de frică în lumina ireală care scălda camera. Se însera; cerul, plaja, imobilele se topeau într-o simfonie de culori, de la roz-pal până la roşu-stacojiu. După două minute, Nikki îi întrebă din nou:

Despre ce document vorbiţi?

Secundele se scurgeau greu. Cu răsuflarea tăiată, pândeau un răspuns care nu mai veni. În curând, nişte strigăte se auziră dinspre plajă: ca în fiecare seară, turişti şi localnici aplaudau cu entuziasm atunci când soarele apunea în spatele munţilor Doi Fraţi. Un obicei neobişnuit, pentru a-i mulţumi astrului de foc după o zi frumoasă.

Exasperat, Sebastian încercă să apeleze numărul respectiv, dar acesta suna în gol. Reflectă cu voce tare:

— Despre ce naiba vorbesc? Despre un document electronic? Un card cu cip? Un card bancar? O hartă? Un act de identitate?

Nikki desfăcuse deja pe pat harta Braziliei, pe care hotelul o punea la dispoziţia clienţilor.

Cu un marker, făcu o cruce în punctul de întâlnire indicat de răpitori. Manaus era cel mai mare oraş din Amazonia, o zonă urbană în mijlocul celei mai întinse păduri din lume, la mai bine de trei mii de kilometri de Rio.

Sebastian se uită la ceasul de pe perete. Era aproape ora opt seara. Cum puteau să ajungă la Manaus până la trei dimineaţa?

Sună totuşi la recepţie pentru a cere orarul zborurilor între Rio şi capitala amazoniană.

După câteva minute de aşteptare, portarul îl anunţă că următorul avion era la ora 22.38.

Fără să mai stea pe gânduri, rezervară două bilete şi comandară un taxi pentru a ajunge la aeroport.

59

— *Boa noite senhoras e senhores.* Vă vorbeşte pilotul comandant, José Luis Machado. Vă urez bun-venit la bordul aeronavei Airbus A320 cu destinaţia Manaus. Durata zborului de astăzi este estimată la patru ore şi cincisprezece minute. Îmbarcarea s-a terminat. Prevăzută iniţial la ora 22.38, decolarea avionului nostru va fi întârziată cu treizeci de minute din cauza unui…

Nikki oftă şi privi prin hublou. În aşteptarea viitoarelor competiţii sportive internaţionale, terminalul rezervat zborurilor interne era în plin şantier. Pe pistă rulau vreo zece avioane mari care stăteau la coadă pe *taxiways*, aşteptând autorizaţia de decolare.

Ca de obicei, Nikki închise ochii şi îşi puse căştile la urechi. Era a treia oară când lua avionul în decurs de trei zile şi, departe de a dispărea, angoasa ei creştea cu fiecare călătorie. Dădu ipod-ul mai tare pentru a se lăsa invadată de muzică. Un haos înspăimântător domnea în mintea ei. Din cauza epuizării fizice şi mentale, creierul îi era asaltat de imagini şi senzaţii care se izbeau unele de altele: amintirea încă vie a scurtei îmbrăţişări cu Sebastian, pericolul necunoscut care plana asupra copiilor lor, teama de ceea ce îi aştepta în Amazonia.

Cum decolarea parcă nu mai avea loc, Nikki deschise ochii, tulburată de muzica ce se revărsa în căşti. Cunoştea bucata aceea… Un cocteil de electro şi hip-hop brazilian. Era muzica pe care o auzise în favelă! Acel *baile funk* care se revarsă pe ferestrele deschise. Muzică braziliană… Nikki derula titlurile: un ghiveci de samba, bossa nova, remixuri de reggae, cântece rap în portugheză. Acela nu era ipod-ul fiului ei! Cum de nu remarcase mai înainte?

Surescitată, îşi scoase căştile şi folosi rotiţa de navigare pentru a vedea ce conţin fişierele aparatului: Muzică, Înregistrări video, Fotografii, Jocuri, Contacte… Nimic important. Până când găsi un ultim fişier în format PDF, destul de mare.

— Cred că am descoperit ceva! zise ea arătându-i lui Sebastian ce găsise.

El se uită la ipod, dar fişierul era ilizibil pe ecranul minuscul.

— Ar trebui să-l conectăm la un calculator, zise el.

Îşi desfăcu centura şi merse pe culoarul avionului până găsi un om de afaceri care lucra pe un laptop. Reuşi să-l convingă să-i împrumute aparatul

şi un cablu pentru câteva minute. Când se întoarse la locul său, conectă ipod-ul la laptop. Reperă fişierul PDF pe desktop şi dădu clic pe el pentru a-l deschide.

Primele fotografii erau stupefiante. Se vedea carcasa unui monoplan cu elice înecat în vegetaţia amazoniană. În mod evident, avionul se prăbuşise în mijlocul junglei. Sebastian derulă imaginile. Fotografiile, făcute probabil cu un telefon mobil, nu erau de foarte bună calitate, dar erau suficient de clare ca el să-şi dea seama că bimotorul cu structură metalică era un Douglas DC-3 echipat cu turbopropulsori. Copil fiind, asamblase mai multe machete ale celebrului avion. Emblemă a celui de-al Doilea Război Mondial, pasărea de fier marcase istoria aviaţiei. Transportase trupe pe toate fronturile (Indochina, Africa de Nord, Vietnam…), apoi fusese „reciclat” pentru zborurile civile. Solid, rezistent şi uşor de întreţinut, aparatul de zbor fusese produs în peste zece mii de bucăţi şi continua să fie utilizat în America de Sud, Africa şi Asia.

În urma aterizării forţate, botul avionului şi eleronul din spate erau foarte avariate. La impactul cu solul, parbrizul se făcuse ţăndări. Aripile în consolă erau rupte, iar palele elicelor, blocate într-o încâlceală de liane. Numai fuzelajul central – care avea pe lateral o uşă mare cu două batante – era aproape intact.

Fotografia următoare era macabră. Se vedeau cadavrele pilotului şi copilotului, combinezoanele lor erau negre de sânge, iar feţele, într-o stare de descompunere avansată.

Sebastian dădu clic şi apăru altă fotografie. Avionul avea configuraţie de cargou. În locul scaunelor pasagerilor, erau lăzi de lemn stivuite unele peste altele şi nişte cutii metalice deschise care conţineau arme de calibru mare, puşti de asalt şi grenade. Dar mai ales… o încărcătură impresionantă de cocaină. Sute de pachete dreptunghiulare învelite în plastic transparent şi înfăşurate cu bandă adezivă. Câte kilograme erau? Patru sute? Cinci sute? Era greu de estimat, dar valoarea încărcăturii probabil că se ridica la zeci de milioane de dolari.

Imaginile următoare erau şi mai explicite. Autorul fotografiilor se fotografiase singur, ţinând telefonul cu mâna întinsă. Era o matahală de vreo treizeci de ani, cu o coamă groasă de dreaduri. Euforia i se citea pe faţa suptă, lac de transpiraţie şi acoperită cu o barbă de mai multe zile. Ochii îi erau strălucitori, injectaţi de sânge, pupilele dilatate. Era clar că trăsese pe nas mai multe linii de cocaină. Avea căşti la urechi, un rucsac mare în spate

şi o ploscă de camping agăţată la cureaua pantalonilor bermude. În mod evident, nu dăduse întâmplător peste carcasa avionului.

— O să decolăm imediat, domnule! Vă rog să vă prindeţi centura de siguranţă şi să închideţi calculatorul!

Sebastian ridică privirea şi dădu din cap către stewardesă.

Continuă să deruleze documentul în grabă pentru a afla sfârşitul poveştii. Ultimele pagini conţineau o hartă-satelit a pădurii amazoniene, o copie a coordonatelor GPS, precum şi indicaţii amănunţite – un itinerar precis – care te ajutau să găseşti avionul.

„O veritabilă hartă a comorii…”

— Iată faimosul document pe care ne-au cerut să-l aducem! Asta căutau de la bun început!

Nikki înţelesese deja. Presată de timp, îşi scoase telefonul şi făcu mai multe fotografii după imaginile de pe ecranul calculatorului: avionul, harta, tipul ciudat cu dreaduri.

— Ce faci?

— Trebuie să-i trimit informaţiile astea lui Constance. Poate c-o să reuşească să-i identifice pe traficanţi.

Avionul intra acum pe calea de rulare pentru a ajunge la pistă. Foarte pornită, stewardesa veni din nou în dreptul lor şi le ordonă pe un ton tăios să-şi închidă telefonul.

Înainte de a se executa, Nikki selecţionă rapid fotografiile pe care le făcuse şi le ataşă la mesajul pe care urma să-l expedieze prin e-mail.

Când să completeze datele destinatarului, profită de faptul că Sebastian vorbea cu însoţitoarea de bord şi adăugă la adresa de e-mail a lui Constance pe cea a lui Lorenzo Santos.

60

Era trecut de ora 21.00 când avionul lui Lorenzo ateriză pe pista micuţului aeroport din Rio Branco. Îi trebuiseră mai bine de treizeci de ore pentru a ajunge în capitala statului Acre. O călătorie cu două escale – São Paulo şi Brasilia – greu de suportat pe scaunul strâmt al unei companii low cost, în mijlocul pasagerilor gălăgioşi.

Ajuns în faţa benzii rulante pentru bagaje, se frecă la ochi, bombănind împotriva şefului de cabină care îl obligase să-şi pună valiza la cală. Aşteptându-şi bagajul, deschise telefonul mobil pentru a-şi verifica mesajele şi constată că avea un e-mail de la Nikki.

Spaţiul rezervat mesajului era gol. Niciun titlu, niciun text de explicaţie. Doar vreo zece fotografii. Pe măsură ce imaginile se încărcau, Santos se simţea cuprins de exaltare. Studie fiecare poză. Nu îi era clar totul, dar, încet-încet, câteva piese din puzzle se îmbinau în mintea lui, confirmându-i unele intuiţii. Ce bine făcuse că-şi urmase instinctul şi venise în Brazilia!

Îşi dădu seama că mâinile îi tremură uşor.

Exaltarea, febra, pericolul, frica…

Cocteilul preferat al poliţistului.

Încercă s-o sune pe Nikki, dar dădu peste robotul telefonic. Ar fi putut pune pariu că aşa se va întâmpla. E-mailul ei era un strigăt de ajutor. Nu mai aşteptă nici măcar să-şi recupereze valiza. Deja se interesa cum să ajungă la terminalul elicopterelor. Vântul îşi schimbase în sfârşit direcţia. În noaptea aceea, avea să împuşte doi iepuri dintr-un foc: să rezolve cele mai important caz din cariera lui şi să recâştige inima femeii pe care o iubea.

În acelaşi moment, la Paris, Constance Lagrange continua cu îndârjire ancheta. Trudea de dimineaţă, încercând să-şi mobilizeze toate resursele pentru a-i ajuta pe soţii Larabee. Recuperase de pe pagina de Facebook a lui Simon fotografiile Flaviei, pe care le trimisese cunoscuţilor ei din diferite departamente ale poliţiei şi obţinuse informaţii uluitoare.

Ochii îi erau uscaţi. Clipi de mai multe ori pentru a scăpa de senzaţia de mâncărime, chinul zilnic al celor care lucrează pe calculator. Aruncă o privire la ceasul digital al computerului: era ora trei dimineaţa. Hotărî să facă o pauză şi se ridică pentru a merge la bucătărie, unde unse o felie de pâine cu Nutella. Îşi savură tartina cu faţa spre grădină, redescoperind în fiecare înghiţitură aroma copilăriei. Vântul de sfârşit de octombrie îi

mângâia faţa. Închise ochii şi simţi o pace interioară neaşteptată, ca şi cum ar fi reuşit să se elibereze de furie, să scape de teroarea morţii. Simţea freamătul vântului care năvălea pe fereastră, parfumul dulceag al cameliilor de toamnă. Stăpânită de acea seninătate stranie, trăia clipa prezentă cu o intensitate neobişnuită. Poate că era absurd, dar toată frica o părăsise, ca şi cum sfârşitul nu mai era inevitabil.

Un clinchet metalic îi semnală sosirea unui nou e-mail.

Constance deschise ochii şi se întoarse la calculator.

Era un e-mail de la Nikki! Dădu clic pentru a deschide imaginile ataşate, care se afişară aproape instantaneu. Nişte fotografii cu carcasa unui avion care se prăbuşise în mijlocul junglei, o grămadă de arme M-16 şi AK-47, sute de kilograme de cocaină, un turist trotilat, o hartă a Amazoniei…

În următoarele trei ore, Constance nu-şi ridică privirea din computer. Trimise zeci de e-mailuri la toată reţeaua ei de cunoscuţi pentru a încerca să afle cât mai multe despre acele fotografii. Era aproape ora şase şi jumătate dimineaţa când îi sună telefonul.

Era Nikki.

61

O insuliţă de beton în inima Amazoniei.

Oraşul Manaus se întindea în nord-vestul Braziliei, desfăşurându-şi metastazele urbane în adâncul junglei.

După mai bine de patru ore de zbor, Nikki şi Sebastian se aflau în sala de sosiri a aeroportului. Nu luară în seamă haita şoferilor de taxi ilegali, care abordau potenţialii clienţi în sala de livrare a bagajelor, şi se adresară ghişeului companiilor oficiale pentru a obţine un tichet de rezervare.

Ploua.

Ieşind din terminal, se simţiră sufocaţi de căldura tropicală şi jilavă. Aerul era îmbâcsit şi umed. Apa de ploaie se amesteca cu praful şi cu reziduurile uleioase, făcând atmosfera irespirabilă. Statură la coadă la taxiuri şi îi prezentară tichetul funcţionarului companiei, care îi îndrumă spre un Mercedes 240D revopsit în roşu şi verde, maşina care era la modă la sfârşitul anilor 1970.

Înăuntru mirosea a acru şi a aer închis. O duhoare de ouă clocite, sulf şi vomă. Se grăbiră să coboare geamul, apoi îi arătară itinerarul şoferului, un metis tânăr, cu păr aspru şi dinţi stricaţi, îmbrăcat cu tricoul galben-verde al echipei Seleção. La radio se auzea o *Macarena* în variantă braziliană. Insuportabilă, asurzitoare.

Nikki îşi deschise telefonul şi încercă să sune în Franţa în timp ce Sebastian îi spunea şoferului să dea muzica mai încet. După câteva încercări nereuşite de a obţine legătura, Constance răspunse în sfârşit. Nikki o puse la curent cu situaţia în câteva cuvinte.

— Am cules informaţii şi am veşti proaste pentru voi, zise tânăra poliţistă.

— Avem foarte puţin timp la dispoziţie, o preveni Nikki, dând pe speaker pentru ca Sebastian să audă şi el conversaţia.

— Atunci ascultaţi-mă cu atenţie! Am trimis fotografiile Flaviei la toată lista mea de adrese. Acum câteva ore, am primit un telefon de la unul dintre colegii mei de la OCRTIS, Oficiul central pentru stoparea traficului ilicit de stupefiante. A recunoscut-o pe tânăra din fotografii. Nu o cheamă Flavia. E vorba de Sophia Cardoza, cunoscută şi sub numele de Barbie Narco. Este

singura fiică a lui Pablo Cardoza, un puternic baron al drogurilor, şeful cartelului Seringueiros.

Nikki şi Sebastian schimbară priviri îngrozite. Seringueiros… Auziseră deja numele ăsta la Rio.

— De o lună, Pablo Cardoza se află într-o închisoare federală de maximă securitate, continuă Constance. În mod oficial, cartelul a fost anihilat în momentul unei ample razii a poliţiei braziliene, dar faimoasa „Flavia” urmăreşte să preia frâiele imperiului tatălui său. Slujba ei de chelneriţă pe plaja Ipanema nu a fost decât o acoperire. N-a trăit niciodată în favele… Periplul vostru prin Rocinha nu a fost decât o înscenare.

În ciuda mirosului, Nikki ridică geamul maşinii pentru a acoperi zgomotul oraşului. Căldura era apăsătoare. Umiditatea şi poluarea contaminau totul. Zgârie-norii urâţi alternau cu monumente mai vechi, vestigii ale trecutului fastuos al oraşului, când capitala Amazoniei domina producţia mondială de cauciuc. Chiar şi în toiul nopţii, străzile erau încă animate, pline de lume şi zgomotoase.

— Şi avionul? întrebă ea.

— I-am arătat fotografiile colegului meu de la OCRTIS. Pentru el, nu e nicio îndoială: bimotorul DC-3 aparţine cartelului şi încărcătura de droguri provine din Bolivia. Probabil că sunt între patru sute şi cinci sute de kilograme de cocaină pură în valoare de cincizeci de milioane de dolari. Aparatul trebuie să fi avut o avarie şi s-a prăbuşit în mijlocul junglei în urmă cu două, trei săptămâni. De atunci, probabil că Flavia şi membrii cartelului care au reuşit să scape de arestare îl caută de zor.

— E chiar atât de complicat să găseşti un avion aşa mare? întrebă Sebastian.

— În Amazonia, da. Având în vedere unde s-a prăbuşit, poate fi imposibil să-l reperezi. Majoritatea locurilor sunt atât de izolate, încât nu există niciun drum de acces, nimic. Probabil că avionul nu avea baliză de avarie. Am făcut cercetări şi am aflat că, anul trecut, militarilor brazilieni le-a luat mai mult de o lună ca să localizeze un Cessna al Crucii Roşii care se prăbuşise în junglă. Şi asta în condiţiile în care i-a ajutat un trib indian.

Franţuzoaica făcu o pauză de câteva secunde, apoi continuă:

— Dar lucrul cel mai surprinzător e identitatea bărbatului care a găsit avionul…

— Nu-nţeleg.

— Fotografiile bimotorului au fost făcute cu un telefon mobil, explică poliţista. După echipamentul său de camping, vizibil în unele poze, ai putea crede că e vorba de un turist care a dat peste epava avionului din întâmplare. Eu cred dimpotrivă că o căuta şi că i-a fentat pe tipii din cartel. Mai cred că era singur, fiindcă fotografiile în care apare au fost făcute cu aparatul ţinut în mâna întinsă. Şi cum purta un tricou cu drapelul american, m-am gândit că nu e brazilian şi am consultat pentru orice eventualitate bazele de date ale Interpolului. Ţineţi-vă bine: tipul e căutat de poliţia newyorkeză de cinci ani. A fugit din Brooklyn după ce fusese condamnat la ani grei de închisoare. Îl cheamă Memphis Decker şi e fratele lui Drake Decker, patronul clubului Boomerang…

Informaţia îi lăsă pe soţii Larabee cu gura căscată de uimire. De când părăsiseră zona aeroportului, şoferul mergea pe acelaşi drum: Avenida Constantino Nery, un soi de Strip[{51}] local care lega nord-vestul oraşului Manaus de port, trecând prin centrul istoric. Brusc, părăsiră autostrada şi o luară pe o ramificaţie pentru a ajunge la o înşiruire de debarcadere deservite de un drum gudronat. Dominând apele negre ale lui Rio Negro, imensul port din Manaus se întindea cât vedeai cu ochii.

— Tipul care a descoperit avionul DC-3 era fratele lui Drake Decker? Eşti sigură? întrebă Sebastian.

— Sunt sigură, confirmă Constance. A transferat fotografiile şi harta pe ipod, apoi i-a trimis aparatul fratelui său la New York. Iar Drake n-a găsit nimic mai bun de făcut decât să-l pună la păstrare în valijoara de poker pe care i-a furat-o Jeremy…

— Şi ai idee unde se află acest Memphis Decker astăzi? întrebă Nikki.

— Da, la cimitir. Cadavrul lui a fost găsit în parcarea autogara din Coari, un orăşel de pe malul Amazonului. Conform raportului poliţiei, avea pe trup urme de tortură şi de mutilare.

— Oamenii Flaviei?

— Evident. Fără îndoială c-au încercat să scoată de la el coordonatele locului în care s-a prăbuşit avionul.

Taxiul trecu prin dreptul primelor ambarcaţiuni, nişte vapoare uriaşe pe puntea cărora erau agăţate sute de hamace multicolore. Apoi traversă zona rezervată cargourilor având ca destinaţie principalele escale ale bazinului amazonian – Belem, Iquitos, Boa Vista sau Santarem – şi ajunseră în faţa unei imense hale din oţel. Sub un schelet metalic monumental, tarabele negustorilor debordau de peşte, plante medicinale, carcase de vită, piei şi

fructe tropicale. Aerul era greu de respirat şi mirosea puternic a manioc. Colorat, anarhic, acel „Rungis[52] amazonian” fremăta de agitaţie. Într-o harababură de nedescris, zeci de pescari aprovizionau tarabele, descărcând crustacee încă vii.

În timp ce taxiul îşi continua drumul de-a lungul cheiurilor, Sebastian îşi frecă pleoapele, încercând să reconstituie firul evenimentelor. După ce-l omorâseră pe Memphis, oamenii cartelului îl trimiseseră pe unul de-al lor – fără îndoială pe faimosul „maori” – să ia contact cu Drake Decker. Sub ameninţare, Drake mărturisise probabil că îi fusese furat ipod-ul de către un puşti pe nume Jeremy. Dar, după cum precizase Simon, Drake nu cunoştea nici numele de familie, nici adresa lui Jeremy. Singurele informaţii pe care le avea despre el erau numele mic şi pasiunea pentru The Shooters, al căror tricou îl purta adesea. Prin intermediul paginii de Facebook a grupului rock, Flavia reuşise să ajungă până la Jeremy pentru a-l seduce, cu speranţa că-l va face să vină în Brazilia cu ipod-ul…

Un plan nebunesc. Un complot pervers şi machiavelic.

— *Aqui é a cidade à beira do lago,* îi anunţă şoferul în vreme ce hangarele şi containerele făceau loc încet-încet unor locuinţe sărăcăcioase.

Oraşul lacustru era un soi de favelă pe malul apei negre, cocioabe de lemn pe piloni, cu acoperişuri din tablă ondulată. O cloacă de noroi gras şi lipicios, în care maşina ameninţa să se împotmolească în orice clipă.

— Trebuie să închid, Constance! Îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Nu vă duceţi la întâlnirea asta, Nikki! E nebunie curată! Nu ştiţi de ce sunt în stare oamenii ăştia…

— N-avem de ales, Constance, îi ţin ostatici pe copiii noştri!

Poliţista făcu o pauză scurtă, apoi îi avertiză pe un ton grav:

— Dacă le daţi coordonatele poziţiei avionului, o să vă ucidă pe loc, pe voi şi pe copiii voştri. Asta e sigur!

Refuzând să asculte mai mult, Nikki închise telefonul. Fără să clipească, aruncă o privire spre fostul ei soţ. De data aceasta, erau foarte conştienţi că joacă ultima carte a unei partide pe care nu puteau s-o câştige.

Şoferul opri maşina, luă banii pe cursă şi se grăbi să se întoarcă, abandonându-şi pasagerii în mijlocul unui peisaj dezolant. Nikki şi Sebastian rămaseră un lung moment singuri, cuprinşi de frică. În noaptea neagră, burniţa şi ceaţa îmbibau acele terenuri devastate, transformându-le într-o mlaştină imensă înconjurată de tufişuri. La ora trei fix, două maşini

Hammer enorme apărură din noapte şi se îndreptară spre ei. Orbiţi de lumina farurilor, se dădură înapoi ca să nu fie striviţi de monstruoasele vehicule de teren. Maşinile se opriră, rămânând cu motorul pornit.

Portierele se deschiseră. Îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj, echipaţi cu cartuşiere şi puşti de asalt IMBEL puse de-a curmezişul pieptului, trei bărbaţi înarmaţi până în dinţi ţâşniră din noapte. Nişte *guerrilleros*, luptători de gherilă, reconvertiţi în traficanţi de droguri.

Fără menajamente, îi scoaseră dintr-unul dintre vehiculele 4x4 pe Camille şi Jeremy, cu mâinile legate la spate şi bandă adezivă lipită pe gură, şi îi ameninţară cu arma.

Zărindu-şi copiii, Nikki şi Sebastian simţiră o gheară în stomac. Inimile începură să le bată cu putere. După ce trecuseră prin infern, în cele din urmă îi găsiseră pe Camille şi Jeremy.

În viaţă.

Dar pentru cât timp?

O tânără blondă şi zveltă trânti în sfârşit portiera Hummerului şi se postă triumfătoare în lumina farurilor.

Sophia Cardoza, alias Barbie Narco.

Flavia.

62

Fascinantă, graţioasă ca o felină, delicată.

Silueta înaltă şi subţire a Flaviei se profila în burniţă şi în lumina crudă a farurilor vehiculelor 4x4. Buclele blonde îi cădeau în valuri pe umeri şi reflexii irizate îi scânteiau în privire.

— Aveţi ceva ce-mi aparţine! strigă ea în noapte.

Nikki şi Sebastian stăteau nemişcaţi şi tăcuţi, zece metri de ea. Un pistol automat Glock lucea în mâinile braziliencei. Flavia o apucă pe Camille de păr şi îi puse ţeava armei la tâmplă.

— Haideţi! Daţi-mi harta aia nenorocită!

Sebastian se apropie cu un pas, căutându-şi fiica din privire pentru a o linişti. Îi vedea faţa, albită de spaimă, pe care vântul îi lipise şuviţe de păr. Înnebunit, o zori pe fosta lui soţie cu voce joasă:

— Dă-i ipod-ul, Nikki!

O rafală de vânt amestecată cu ploaie mătură ierburile înalte de pe terenul în pantă.

— Fiţi rezonabili! se impacientă Flavia. Daţi-mi harta şi în două minute o să plecaţi în Statele Unite împreună cu copiii voştri!

Propunerea era tentantă, dar mincinoasă. Avertismentul lui Constance răsuna încă în mintea lui Nikki: „Dacă le daţi coordonatele poziţiei avionului, o să vă ucidă pe loc, pe voi şi pe copiii voştri. Asta e sigur!”

Trebuia neapărat să câştige timp.

— N-o mai am! strigă Nikki.

Braziliancă păru uluită.

— Cum adică n-o mai ai?

— M-am debarasat de ea.

— De ce ţi-ai fi asumat riscul ăsta? întrebă Flavia.

— Odată ce ţi-aş fi dat harta, ce interes ai mai fi avut să ne laşi în viaţă?

Trăsăturile Flaviei se crispară şi faţa îi împietri ca o mască. Cu o mişcare din cap, le ordonă oamenilor ei să-i percheziţioneze pe americani. Cei trei *guerrilleros* se năpustiră imediat spre prizonieri, întorcându-le buzunarele pe dos, pipăindu-le hainele fără să găsească nimic.

— Cunosc poziţia exactă a epavei! zise Nikki, încercând să-şi ascundă frica. Eu sunt *singura* care vă poate duce acolo!

Flavia şovăi. În planurile pe care şi le făcuse, nu prevăzuse să se încurce cu ostatici, dar avea de ales? În urmă cu două săptămâni, crezuse că tortura îi va dezlega limba lui Memphis Decker, dar americanul murise fără să dezvăluie coordonatele avionului. Din cauza acelei situaţii neprevăzute, acum nu mai avea încotro. Se uită la ceas şi încercă să-şi păstreze calmul. Numărătoarea inversă avea să se termine în curând. Fiecare oră pierdută mărea şansele forţelor de poliţie de a găsi avionul înaintea ei.

— Luaţi-i! le strigă braziliancă oamenilor ei.

Cei trei *guerrilleros* îi împinseră pe soţii Larabee şi pe copiii lor în maşini. Nikki şi Sebastian fuseseră îmbrânciţi fără menajamente pe banchetele din spatele uneia dintre ele, în timp ce Jeremy şi Camille erau sechestraţi în cealaltă. Apoi cele două maşini de teren părăsiră portul la fel de repede pe cât veniseră.

Rulară spre est timp de jumătate de oră. Convoiul trecu pe străzi pustii, în noapte, apoi se afundă pe un drum forestier plin de noroi, de-a lungul unui lac cu maluri abrupte, până la o vastă întindere de pământ unde staţiona un impozant Black Hawk. Traficanţii şi ostaticii erau aşteptaţi. Nici nu puseră bine piciorul pe pământ, că pilotul elicopterului pornise deja rotorul. Sub ameninţarea armelor, familia Larabee urcă la bordul aparatului, urmată de Flavia şi de oamenii ei.

Tânăra braziliancă îşi puse o cască şi se instală pe locul copilotului.

— Daţi-i drumul! ordonă ea.

Pilotul orientă elicopterul cu botul spre vânt şi acţionă manşa de pas colectiv pentru a-l face să decoleze. Flavia aşteptă ca aparatul să prindă viteza de croazieră, apoi se întoarse spre Nikki.

— Unde mergem? întrebă ea pe un ton autoritar.

— Mai întâi, în direcţia oraşului Tefé.

Flavia o ţintui cu o privire pătrunzătoare, care se străduia să pară calmă, dar licărirea puternică a pupilelor îi trăda nerăbdarea şi exasperarea. Nikki nu-i dădu mai multe informaţii. Pe toată durata zborului Rio-Manaus, studiase cu minuţiozitate harta şi itinerarul până la carcasa avionului burduşit cu cocaină. Împărţise mental traiectoria în tot atâtea balize pe care avea de gând să le înşire cât mai încet posibil.

În spatele elicopterului, Sebastian nu avea niciun contact cu copiii lui. Cele trei gorile se aşezaseră în aşa fel încât formau un fel de paravan care împiedica orice privire şi orice comunicare.

Era în timpul celei de-a doua ore de zbor când Sebastian simţi primele simptome. Un puseu de febră, greţuri, dureri la nivelul gambelor. Îl lua cu frig pe şira spinării, avea ceafa ţeapănă şi dureri de cap.

O gripă tropicală? Se gândi la ţânţarii care-l înţepaseră în favelă. Erau purtători de boli infecţioase, dar perioada de incubaţie i se părea cam scurtă. Să fi luat ceva din avion? Îşi aminti că, în aeronava care îi dusese de la Paris la Rio, era un pasager bolnav aşezat chiar în faţa lui. Tipul tremurase tot drumul înfăşurat în pături. Poate că îi transmisese ceva.

„Nu e totuşi momentul să fiu bolnav.”

Dar nu putea să facă nimic împotriva febrei care creştea. Se ghemui, încercând să se încălzească şi rugându-se să nu i se agraveze starea.

Tefé se afla la mai bine de cinci sute de kilometri de Manaus. O distanţă pe care elicopterul o parcurse în mai puţin de trei ore, survolând o mare de arbori, o întindere întunecată infinită, care satura câmpul vizual. Cât dură drumul, Flavia o obligă pe Nikki să rămână în cabina de pilotaj pentru a urmări pe ecran înaintarea elicopterului.

— Şi acum? o întrebă traficanta de droguri, în timp ce soarele răsărea pe un cer rozaliu.

Nikki îşi ridică mâneca puloverului. Ca o adolescentă, scrisese cu stiloul pe braţ o serie de cifre şi de litere:

S 4 3 21
V 64 48 30

Reţinuse lecţia lui Sebastian despre cum să exprime coordonatele geografice ale unui punct. Latitudine şi longitudine. Grade, minute şi secunde.

Flavia miji ochii şi îi ceru pilotului să introducă datele în sistemul de navigaţie.

Elicopterul mai zbură încă o jumătate de oră, apoi ateriză într-o poieniţă în mijlocul pădurii.

Toată lumea coborî din elicopter în grabă. Cei trei *guerrilleros* se echipară cu macete, ploşti şi rucsacuri grele. Ostaticilor le legară mâinile în faţă cu nişte cătuşe din plastic, le agăţară câte o ploscă la brâu, apoi grupul se afundă în pădurea virgină.

63

— Te simţi bine, tată? se îngrijoră Jeremy.

Sebastian răspunse clipind din ochi liniştitor, dar fiul lui nu se lăsă păcălit. Taică-său era lac de sudoare, tremura din cauza febrei, iar pe faţă şi gât îi apăruseră pete roşii.

Mărşăluiau de două ore. Înarmaţi fiecare cu câte o macetă, doi *guerrilleros* deschideau drumul în timp ce al treilea ţinea arma îndreptată spre prizonieri. Nikki încheia convoiul sub ameninţarea Flaviei. Îi comunicase tinerei traficante noile coordonate care fuseseră introduse imediat într-un GPS portabil. Profită de apropierea de Flavia pentru a arunca priviri spre GPS şi pentru a urmări astfel pe ecran înaintarea grupului. Conform hărţii pe care o studiase în avion, mai aveau mulţi kilometri până la epava avionului.

Acum erau departe de civilizaţie, pierduţi într-un labirint vegetal. Pericolul era peste tot. Trebuia să evite trunchiurile, rădăcinile, gropile pline cu apă. Să se ferească de şerpi şi de tarantule. Să suporte oboseala, căldura şi hoardele de ţânţari care atacau chiar şi prin haine.

Cu cât înaintau, cu atât vegetaţia devenea mai ostilă, mai deasă, mai lipicioasă. Ca într-un cazan dantesc, pădurea fremăta, fierbea, foşnea de mii de răsuflări. Aerul era saturat de o mireasmă călduţă în care se simţeau miasme sufocante de pământ fermentat.

În timp ce treceau printru-un tunel de crengi, o aversă tropicală se abătu asupra junglei, dar Flavia refuză să se oprească. Ploaia dură douăzeci de minute, îmbibând solul cu apă şi făcându-le înaintarea şi mai dificilă.

Se opriră pentru o pauză la prânz, după cinci ore de mers. Sebastian se clătină şi crezu că o să leşine. Umiditatea se simţea peste tot. Combinată cu febra, îl făcea să se sufoce. Îşi băuse toată apa şi murea de sete. Camille îşi dădu seama de asta şi îi întinse plosca ei, dar el o refuză.

Se sprijini de un trunchi, apoi dădu capul pe spate pentru a privi vârfurile copacilor care ajungeau la peste patruzeci de metri. În delirul său, peticele de cer i se păreau liniştitoare. Fărâme îndepărtate de paradis…

Deodată, simţi o mâncărime îngrozitoare: o colonie de furnici roşii i se căţărau pe braţ, intrând pe mâneca de la cămaşă. Încercă să scape de ele frecându-se de copac, iar minusculele insecte se transformară într-un lichid roşu.

Unul dintre gardieni veni în dreptul lui şi ridică maceta. Cuprins de panică, Sebastian se ghemui acoperindu-şi faţa cu mâinile. Bărbatul îşi aruncă cuţitul, înfigându-l în copac şi îi făcu semn lui Sebastian să bea seva acestuia. Din trunchi curgea un lichid alb şi vâscos care avea gust de lapte vegetal asemănător cu nuca de cocos. Gorila îi tăie legăturile de la mâini pentru a-i permite să-şi umple plosca.

Mai merseră încă o oră până să ajungă în punctul pe care Memphis Decker îl indicase pe hartă.

Nimic.

Nu era nimic deosebit în acel loc.

Doar o încâlceală vegetală.

Nuanţe de verde care se repetau la nesfârşit.

— Ai crezut că sunt idioată! răcni Flavia.

— Ar trebui să fie un râu! se apără Nikki.

Îngrijorată, americanca verifică coordonatele pe ecranul GPS-ului. Receptorul de înaltă sensibilitate funcţiona chiar şi sub copaci. Un semnal luminos arăta că recepţia prin satelit e bună. Atunci, care era problema?

Nikki cercetă peisajul din jur. Nişte păsări albastre cu penaj bogat cârâiau ca nişte papagali. Un grup de leneşi căutau crengi bătute de soare pentru a-şi usca blana după ploaie. Deodată, Nikki arătă cu degetul spre un trunchi marcat cu o săgeată. Pentru a găsi drumul înapoi, Memphis crestase copacul cu maceta. Flavia ordonă grupului să schimbe direcţia. Mai merseră vreo zece minute şi ajunseră la un curs de apă noroios.

În ciuda anotimpului secetos, nivelul râului nu era suficient de scăzut pentru a-l putea trece cu piciorul. Aşa că merseră pe mal, luând-o în amonte către nord, cu ochii aţintiţi la caimanii nemişcaţi care pluteau, moleşiţi, la suprafaţă. Deşi malurile erau pline de tufişuri, terenul părea mult mai degajat decât ceea ce întâlniseră până atunci, ceea ce îi făcu să înainteze mai uşor până la un pod suspendat.

Nişte liane groase erau legate între ele într-o împletitură fixată de crengile copacilor. Cine construise podul acela? Memphis? Era puţin probabil, fiindcă lucrarea trebuie că luase ceva timp. Poate indienii.

Flavia se repezi prima pe pasarelă, apoi, rând pe rând, ceilalţi membri ai grupului trecură cu prudenţă. Podul fragil se clătina la mai bine de zece metri deasupra râului şi, la fiecare trecere, pârâia tot mai mult, ameninţând să se prăbuşească. După acest obstacol, mai merseră vreo oră şi ceva, afundându-se iarăşi în pădurea de smarald până dădură de un nou luminiş,

unul dintre puţinele locuri din junglă suficient de descoperite pentru a permite razelor soarelui să încălzească solul.

— Aici e! anunţă Nikki. Conform hărţii, epava avionului DC-3 se află la mai puţin de trei sute de metri de poiană înspre nord-est.

— Să urmărim săgeata! strigă unul dintre *guerrilleros* arătând un copac gravat cu o săgeată.

— Să mergem cu grijă! recomandă Flavia, scoţându-şi pistolul.

Părea puţin probabil ca locul să fie înţesat de poliţişti, dar, după arestarea tatălui ei, brazilianca devenise paranoică. Trecu în fruntea cortegiului, recomandându-le oamenilor ei cea mai mare prudenţă.

Sebastian nu mai era în stare să meargă cei câţiva metri care rămăseseră. Avea ochii lipiţi şi îi curgea sânge din nas. Avea frisoane, nu se simţea deloc bine şi transpira prin toţi porii. Migrena care îi sfredelea creierul îl făcu să cedeze. Pe punctul de a leşina, căzu în genunchi.

— Ridică-te! urlă unul dintre bărbaţi aplecându-se la nivelul lui.

Sebastian îşi şterse sudoarea de pe faţă şi se ridică în picioare cu greutate.

Luă câteva înghiţituri din ploscă, căutându-i din ochi pe Nikki şi pe cei doi copii. Imaginile se înceţoşau, dar putu să-i distingă pe membrii familiei lui strânşi unul lângă altul, ameninţaţi în continuare cu arma de gărzile de corp ale Flaviei.

În timp ce îi făcea un semn discret tatălui său, Jeremy fu orbit de o sclipire de lumină. Un obiect pe jumătate ascuns în iarbă strălucea cu putere. Deşi avea mâinile legate, adolescentul reuşi să-l ia de jos fără să atragă atenţia. Era o brichetă din aur alb îmbrăcată în piele. Examinând cutiuţa, remarcă iniţialele L.S. înlănţuite pe capacul argintiu.

Lorenzo Santos…

Era bricheta pe care mama lui i-o făcuse cadou lui Santos! O băgă în buzunar, întrebându-se cum aterizase acolo, în mijlocul junglei.

Apoi grupul îşi reluă marşul, strecurându-se încet pe cărarea făcută de Memphis Decker cu câteva săptămâni în urmă.

După zece minute de mers, Flavia lovi din nou cu maceta, apoi dădu la o parte o ultimă creangă.

Carcasa avionului se întindea în faţa lor.

Uriaşă, impresionantă, înspăimântătoare.

64

Înaintară cu prudenţă.

Lung de peste douăzeci de metri, corpul argintiu al avionului DC-3 strălucea sub vegetaţie. Trenul de aterizare se rupsese sub violenţa şocului şi carlinga se zdrobise de un trunchi gros, culcat la pământ, al cărui vârf fusese strivit sub cârmă. Fuselajul bombat era deformat, iar flancurile găurite de vreo zece hublouri ale căror geamuri se făcuseră ţăndări. Cât despre aripi, ele se rupseseră pe ambele părţi, cele două săgeţi de oţel fiind decapitate. Avionul nu mai era decât o carcasă veche ce avea să fie mâncată în curând de rugină.

Numai că acea carcasă conţinea cincizeci de milioane de dolari.

„Drogurile, în sfârşit…”

Un zâmbet amestecat cu uşurare lumină faţa Flaviei. Fiecare fibră a corpului i se destinse. Reuşise să găsească în sfârşit cocaina! Milioanele pe care avea să le obţină din vânzarea încărcăturii aveau să îi permită să repună pe picioare cartelul Seringueiros! Nu făcuse toate astea pentru bani, ci pentru a salva onoarea familiei. Tatăl ei, Pablo Cardoza, nu o luase niciodată în serios. Nu avea încredere decât în cei doi imbecili de fraţi ai ei care aveau să-şi petreacă totuşi restul zilelor în închisoare. Numai ea fusese destul de şireată ca să scape de poliţie. Numai ea fusese destul de inteligentă ca să găsească avionul. Tatăl ei era supranumit adesea *Imperador.* De acum înainte, ea avea să fie *Imperatriz*, împărăteasa drogurilor! Şi imperiul ei se va întinde de la Rio la Buenos Aires, trecând prin Caracas şi Bogota…

Două focuri de armă se auziră în liniştea jilavă a junglei, scoţând-o brutal pe Flavia din visurile ei de grandoare. Fără să poată schiţa vreun gest, cei doi *guerrilleros* care mergeau în frunte se prăbuşiră la pământ, cu câte un glonţ în cap. Ascuns în carcasa avionului, un lunetist îi ţintea printr-unul dintre hublourile sparte! Un al treilea glonţ spintecă aerul, trecând razant pe lângă tânăra braziliancă; aceasta se aruncă la pământ şi înhaţă puşca mitralieră a unuia dintre membrii comandoului ei. Soţii Larabee se aruncară şi ei la pământ, rostogolindu-se în iarbă şi pitindu-se pentru a nu fi nimeriţi de vreun glonţ rătăcit.

Replica se dovedi a fi de o violenţă nemaipomenită. Flavia şi garda ei corp mitraliară puternic avionul, ciuruind fuzelajul cu tirurile lor

încrucişate. Jerbe de flăcări şi de scântei ţâşniră din puştile lor. Gloanţele şuierau din toate părţile, ricoşând din avion într-un zgomot asurzitor.

Apoi se aşternu tăcerea.

— *Eu matei ele!*[53] zise garda de corp.

Flavia era neîncrezătoare. Sigur de el, ultimul *guerrillero* se năpusti imprudent şi trecu pragul uşii laterale a fuzelajului. După câteva secunde, ieşi vesel şi plin de vioiciune:

— *Elle esta morto!*[54] anunţă el triumfător.

Cu degetul pe trăgaci, Flavia regrupa familia Larabee pe care o ţinea în vizorul puştii IMBEL.

— *Matá-los!*[55] îi ordonă omului ei.

— *Todos os quatro?*[56]

— *Sim, se apresse!*[57] zise ea intrând la rându-i în avion.

Garda de corp îşi scoase pistolul din teacă şi îi puse un nou încărcător. În mod evident, nu era prima oară când executa un asemenea ordin. Fără nicio şovăială, le ceru prizonierilor să îngenuncheze unul lângă altul în tufişuri.

Sebastian, Nikki, Camille, Jeremy…

Puse ţeava rece a pistolului pe ceafa lui Jeremy. Îngrozit, adolescentul era lac de sudoare şi tremura din toate încheieturile.

Gura i se schimonosi într-o grimasă. Copleşit de vinovăţie, înspăimântat de consecinţele actelor lui, izbucni în lacrimi. Încercase să-i împace pe părinţii lui, dar idealismul său naiv se transformase într-un coşmar. Din cauza lui, sora, tatăl şi mama lui aveau să moară.

Îşi înăbuşi hohotele de plâns.

— Iertare, gemu el în momentul în care ucigaşul punea degetul pe trăgaci.

65

Flavia înainta prin avion. Tunelul mirosea a praf de puşcă, a pământ, a benzină şi a moarte.

Mergea printre cutiile cu cocaină, croindu-şi drum pe culoar până la corpul lui Santos. Poliţistul era ciuruit de gloanţe. Un firicel de sânge negru şi gros i se scurgea din gură. Flavia privi cadavrul cu răceală, întrebându-se cine e bărbatul acela şi cum reuşise să găsească avionul înaintea ei. Se lăsă pe vine şi, învingându-şi repulsia, scotoci în buzunarul interior al hainei mortului. Căuta un portofel, dar dădu peste un suport din piele conţinând o insignă a poliţiei din New York.

Îngrijorată, vru să se ridice în picioare, când zări brăţara metalică de la încheietura mâinii drepte a poliţistului.

„Cătuşe?”

Prea târziu. Cu o ultimă sforţare, Santos deschise ochii şi apucă încheietura Flaviei pentru a o strecura în a doua brăţară pe care o închise cu un clic.

Prinsă în capcană, panicată, tânăra braziliancă încercă în zadar să se elibereze, acum era încătuşată.

— *Aurelio! Salva-me!* urlă ea, chemându-şi omul în ajutor.

Strigătele lui Barbie Narco întrerupseră gestul nemilosului *guerrillero.* În timp ce se pregătea să-l execute pe Jeremy, îşi ridică arma şi îşi abandonă prizonierii pentru a se repezi în interiorul avionului. Străbătu habitaclul bimotorului şi ajunse la Flavia.

— *Me livre!*[{58}] zise ea gâfâind.

Aurelio înţelese imediat ce profit putea să tragă din acea situaţie. O scânteie de nebunie îi sclipi în ochi. Totul putea să-i aparţină! Drogurile şi milioanele de dolari, puterea şi respectul. Fericirea unei vieţi lipsite de orice constrângere…

Ridică ţeava Glock-ului şi o puse pe fruntea Flaviei.

— *Sinto muito,*[{59}] murmură el înainte să tragă.

Violenţa detunăturii acoperi zgomotul uşii avionului pe care Sebastian tocmai o închisese pe dinafară.

Se întoarse spre Nikki şi, cu un semn din cap, îi ceru să-i ducă pe copii la adăpost.

Apoi aprinse bricheta lui Santos şi o aruncă printr-unul dintre hublouri.

Rafalele trase de puştile de asalt ciuntiseră fuzelajul şi găuriseră rezervorul principal. Doldora de kerosen, avionul se aprinse ca un rug şi flăcările se înălţară rapid până la ultimele crengi ale copacilor.

Apoi explodă.

Ca o bombă.

Doi ani mai târziu

Totul începuse în sânge.
Totul avea să se termine în sânge.

Ţipetele.
Violenţa.
Frica.
Durerea.

Chinul dura deja de mai multe ore, dar timpul se dilata, abolind reperele ca într-un delir provocat de febră.

Epuizată, încordată, gâfâind, Nikki deschise ochii şi făcu un efort pentru a-şi regăsi suflul. Întinsă pe spate, simţea căldura sufocantă şi picăturile de transpiraţie care îi curgeau pe piele, bătăile inimii care îi bubuia în piept, broboanele de sudoare de pe faţă.

Sângele îi zvâcnea în tâmple, strângându-i capul ca într-o menghină şi înceţoşându-i vederea. În lumina crudă a neoanelor, distingea crâmpeie de imagini înspăimântătoare: seringi, instrumente metalice, torţionari mascaţi care forfoteau într-un balet silenţios, schimbând priviri pline de subînţeles.

Un nou val de contracţii îi răscoli pântecul. Simţi că se sufocă şi îşi înăbuşi un urlet. Ar fi avut nevoie de un răgaz şi de oxigen, dar acum trebuia să meargă până la capăt. Se agăţă de mânerele mesei de naştere, întrebându-se cum rezistase prima oară, în urmă cu şaptesprezece ani. Aflat lângă ea, Sebastian rosti câteva cuvinte de îmbărbătare, dar Nikki nu le auzi.

Apa i se rupse, apoi contracţiile se înteţiră, devenind tot mai puternice. Ginecologul opri perfuzia de oxitocină şi îşi puse mâinile pe pântecul ei. Moaşa o ajută să-şi recapete suflul, amintindu-i să-ţi ţină respiraţia atunci când simte că urmează o contracţie. Nikki aşteptă să treacă durerea, apoi

împinse cu toată puterea. Uşor-uşor, obstetricianul scoase capul bebeluşului, apoi, încet, umerii şi restul corpului.

În vreme ce nou-născutul scotea primele ţipete, Sebastian zâmbi larg şi o strânse de mână pe soţia lui.

Medicul aruncă o privire spre aparatul care monitoriza ritmul bătăilor inimii lui Nikki.

Apoi se aplecă să verifice dacă geamănul coborâse bine, cu capul în jos, şi se pregăti pentru cea de a doua naştere.

Mulţumiri

Lui Ingrid,
pentru ideile, implicarea şi susţinerea ei.

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Romanele lui Guillaume Musso
au fost traduse în peste treizeci de țări și s-au vândut
în peste treisprezece milioane de exemplare

Artistă boemă și temperamentală, Nikki dă buzna în viața liniștită și ordonată a lui Sebastian, un lutier dintr-o veche și bogată familie newyorkeză. Deși sunt cum nu se poate mai diferiți, se iubesc cu pasiune și se căsătoresc. Dar căsnicia lor nu merge și, încet-încet, ura ia locul iubirii. După un divorț furtunos, fiecare merge pe drumul lui. Până într-o zi, când dispariția misterioasă a fiului lor o face pe Nikki să-i ceară ajutorul fostului soț, pe care nu l-a mai văzut de șapte ani. Constrânși să-și unească forțele, Nikki și Sebastian pornesc într-o urmărire plină de neprevăzut, care îi poartă de pe străzile Parisului până în inima junglei amazoniene. Prinși într-o conspirație infernală, cei doi au prilejul de a redescoperi o intimitate pe care o credeau pierdută pentru totdeauna.

„Un cuplu à la Cary Grant și Katherine Hepburn,
multe personaje interesante, o scriitură care dă dependență.
Un roman pe care, vă asigur, îl veți citi cu sufletul la gură."
Europe 1

„Un thriller romantic, plin de emoții și de aventuri,
de sentimente și de răsturnări de situație."
Le Soir Magazine

www.all.ro
ISBN 978-973-724-723-0
9 789737 247230

{1} Revistă specializată în instrumentele cu coarde. (N. a.)

{2} Abreviere de la *prepatory (school)*, termen ce defineşte stilul vestimentar şic al elevilor din colegiile americane private. Stilul *preppy* a fost popularizat de serialul de televiziune *Gossip Girl*.

{3} Geantă foarte scumpă, creaţie a unui designer renumit.

{4} „Avangardist", „trendy" (en. în original).

{5} „Sâni" (en. în original).

{6} Acronim de la *Mother I'd Like to Fuck*, desemnând o femeie trecută de treizeci şi cinci de ani, atrăgătoare din punct de vedere sexual. Termenul a fost popularizat de comedia *Plăcintă americană.*

{7} Joc de cuvinte în original, bazat pe expresia argotică *aller chez la veuve Poignet* („a se masturba").

{8} Nume dat pasagerului dintr-un ataş, întrucât, într-o competiţie, acesta face acrobaţii pentru a menţine echilibrul motocicletei. (N. a.)

{9} „Ştiinţa înseamnă putere" (lat. în original). (N. a.)

{10} Regia Autonomă de Transport Paris.

{11} Persoane care ocupă ilegal locuinţe abandonate, ce urmează a fi demolate sau renovate.

{12} Jean Renoir. (N. a.)

{13} Integrated Automated Fingerprint Identification System (Sistem Integrat de identificare Automată a Amprentelor).

{14} „Nu există corespondenţă" (en. în original).

{15} „Mă numesc Sebastian Larabee. Sunt american. Asta e o fotografie a fiului meu, Jeremy. A fost răpit acum două zile. Aţi auzit ceva despre el?" (en. în original).

{16} „Sunteţi sigur? Uitaţi-vă la înregistrare!" (en. în original).

{17} „L-aţi văzut pe băiatul ăsta?" (en. în original).

{18} „Ăsta-i Jeremy, nu-i aşa?" (en. în original).

{19} „Da! E fiul meu! L-ai văzut?" (en. în original).

{20} „Numele meu Youssef. Sunt din Tunisia" (en. în original).

{21} „L-ai văzut pe fiul meu?" (en. în original).

{22} „Da. Aşa cred. Acum două zile…" (en. în original).

{23} „Unde?" (en. în original).

{24} Aluzie la personajul interpretat de Anne Bancroft în filmul *Absolventul*, o femeie mai în vârstă care îl seduce pe tânărul Benjamin (interpretat de Dustin Hoffman).

{25} „Eşti extraordinară! Atât de sexy! Atât de senzuală!" (en. în original).

{26} „Ca de obicei" (en. în original).

{27} „Vărul meu? Despre ce vorbiţi?" (en. în original).

{28} „Cred că vărul dumneavoastră v-a oprit paşaportul." (en. în original).

{29} Comisie rogatorie internaţională - mandat acordat de un organ de jurisdicţie dintr-o ţară unui organ de jurisdicţie din altă ţară. (N. a.)

{30} Societatea Naţională a Căilor Ferate Franceze.

{31} Companii de trenuri rapide care asigură legătura dintre Franţa şi alte ţări europene.

{32} „Formaţi un cuplu atât de frumos!" (en. în original).

{33} „Mulţumesc! Mă-ntorc!" (en. în original).

{34} În SUA este interzisă vânzarea de alcool minorilor, precum şi consumarea lui în locurile publice. (N. a.)
{35} „Defect” (en. în original).
{36} Poliţia Judiciară.
{37} „Nu mă aşteptam să dau peste tine aici !” (en. în original).
{38} „Cred că mă confundaţi cu altcineva...” (en. în original).
{39} „Nu fi prostuţ! Vrei să spui că nu-ţi mai aminteşti de mine?” (en în original)
{40} Banca Naţională Paris.
{41} „Linişteşte-te!” (en. în original).
{42} „Ce dracu' faceţi în casa mea?!” (en. în original)
{43} Specie de ceai verde japonez.
{44} Oraş din departamentul Seine-et-Marne, unde se află Şcoala Naţională Superioară de Ofiţeri de Poliţie. (N.a.)
{45} Cea mai mare companie aeriană din America Latină. (N. a.)
{46} „Fata din Ipanema”, titlul unei melodii (en. în original) .
{47} Bomboane sau prăjiturele pe bază de nucă de cocos, specifice ţărilor din America de Sud.
{48} „Salut, numele meu este Betina. Pot să vă ajut?” (en. în original).
{49} La Rio, se face uneori distincţie, la modul general, între „asfalt” - cartierele din apropierea mării unde trăiesc cei bogaţi - şi „morros”, colinele pe care se află favelele. (N. a.)
{50} Amestec de rap şi funk cu versuri deochiate, specific cartierelor sărăcăcioase din Rio. (N. a.)
{51} Referire la Las Vegas Strip, porţiune de 6,7 kilometri din Bulevardul Las Vegas, pe care se află multe dintre cele mai mari hoteluri şi cazinouri.
{52} Aluzie la cea mai mare piaţă angro din Europa, aflată în orăşelul Rungis, la şapte kilometri de Paris.
{53} „L-am omorât!” (port. în original).
{54} „E mort!” (port. în original).
{55} „Omoară-i!” (port. în original).
{56} „Pe toţi patru?” (port. în original).
{57} „Da, grăbeşte-te!” (port. în original).
{58} „Eliberează-mă!” (port. în original).
{59} „Îmi pare rău” (port. în original).